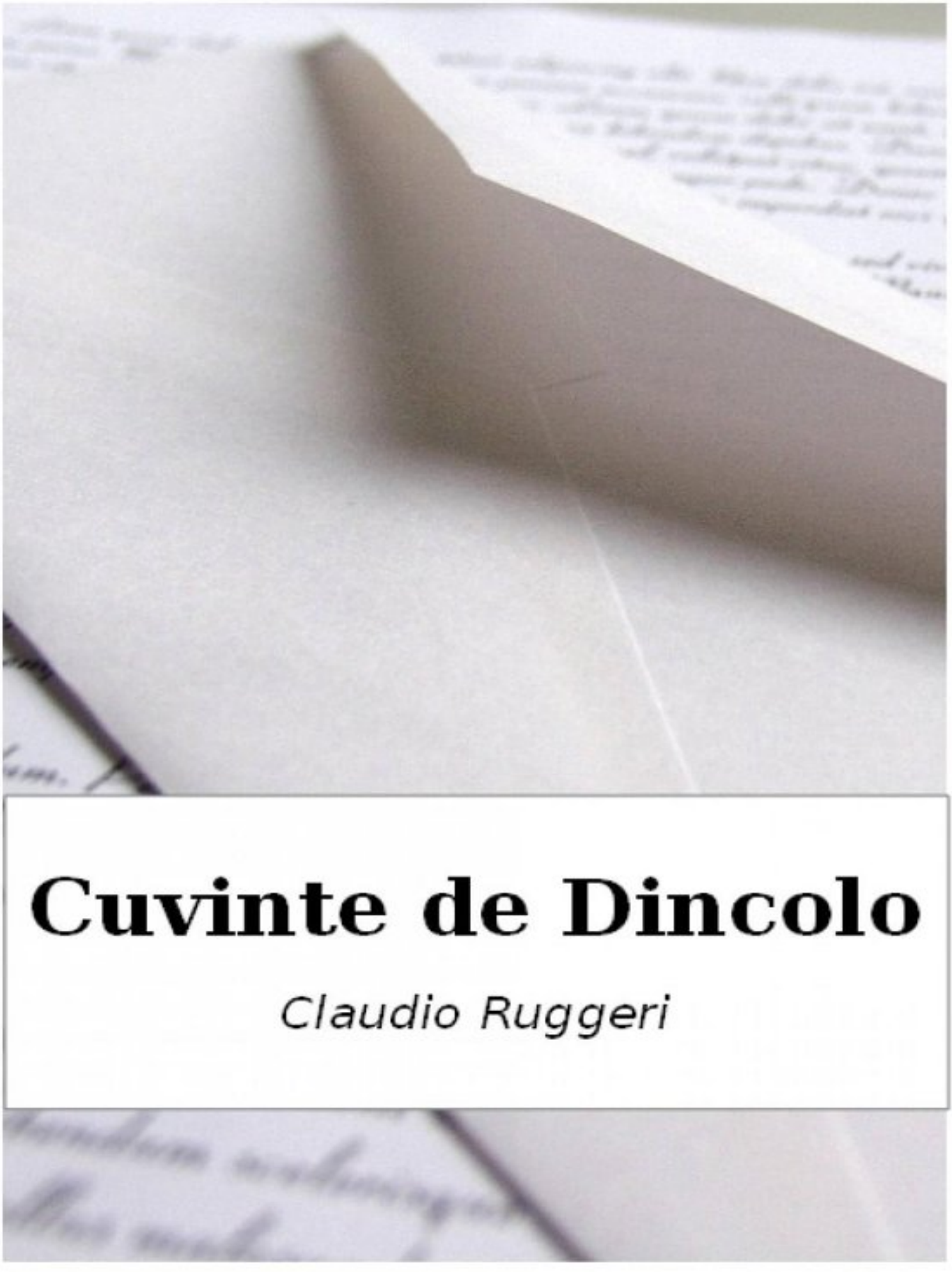

Cuvinte de Dincolo

Claudio Ruggeri

Cuvinte de Dincolo

Claudio Ruggeri

Traducere Edwin Marian Badea

“Cuvinte de Dincolo”
Autor Claudio Ruggeri
Copyright © 2014 Claudio Ruggeri, Cover Image: ©Mconnors (http://mrg.bz/6BWULT)
Toate drepturile rezervate
Distribuit de Babelcube, Inc.
www.babelcube.com
Traducere Edwin Marian Badea
“Babelcube Books” şi “Babelcube” sunt mărci înregistrate ale Babelcube Inc.

Cuprins

Pagina de titlu
Pagina de copyright
Cuvinte de Dincolo
3 Octombrie
04 Octombrie
5 Octombrie
6 Octombrie
7 Octombrie
8 Octombrie
09 Octombrie
Comentariul dumneavoastră şi recomandările prin viu grai vor avea o influenţă pozitivă
Căutați și alte lecturi deosebite? | Cărțile dumneavoastră în limba dumneavoastră

Nota autorului

Aceasta carte este doar fictiune.
Orice referire la evenimente reale și / sau persoane reale
care apare aici, se consideră pur accidentală.

3 Octombrie

"Comisariatul de Poliție, spuneți-mi!"

"Bună ziua . Sunt portarul unei clădiri aici, în Frascati ... sunt și alți locatari aici cu mine, pentru că ..."

"În primul rând, spuneți-mi cum vă numiți."

"Mă numesc Pasquale Amadei."

"Bun, acum încercați să-mi explicați ce s-a întâmplat și încercați să rămâneți calm, bine?"

"Da, ei bine ... de fapt, nu suntem siguri că s-a întâmplat ceva, numai că din apartamentul lui Gino Palmi, la etajul al patrulea, vine un miros groaznic."

"Acesta ar putea fi, eventual, miros de gunoi domnule Amadei, ați observat cumva dacă din întâmplare ..."

"Nu pare miros de gunoi domnule inspector."

"Nu, nu? Ați încercat să-l contactați pe acest Palmi? La citofon sau macar făcându-i un apel telefonic?"

"Sigur, dar nu răspunde ... ceea ce se simte domnule inspector seamănă foarte mult cu mirosul de moarte."

"Am înțeles ... dați-mi adresa, vom trimite o mașina de patrulare."

"Strada Hipocrate 64."

"Bine, așteptați-ne acolo fara să vă mișcați, da?"

"Da"

Apelul este imediat preluat de Oficiul inspectorului Angelo Parisi, care în acel moment stătea confortabil la biroul său, așteptând ca persoana din fața lui, o fată prinsă cu cocaină in buzunar, să recunoască fața traficantului de droguri dintre sutele prezente în arhiva .

"Alo!"

"Inspectore Parisi, bună dimineața, sun de la sala operativă, am ceva pentru voi. "

Inspectorul își insemnă toate informațiile care puteau fi utile și, aflându-se în imposibilitatea de a interveni în mod direct, preferă să-l avertizeze pe Gianni Piazza.

După câteva minute inspectorul Piazza era deja in masina de serviciu condusă de agentul Venditti, îndreptându-se amandoi spre locul de unde a fost facut apelul.

Pe străzile din centrul orasului Frascati era destul de mult trafic în acea joi dimineață , printre multele lucruri care încetineau pe cei doi polițiști fu și o conversație plăcută între un pieton de pe trotuar și șoferul unui Fiat, acesta din urmă considerând de cuviință să se oprească în al doilea rând și să coboare geamul de pe partea pasagerului pentru a putea vorbi mai bine cu prietenul său pieton.

Inspectorul Piazza se uită urât la conducătorul Fiat-ului in momentul in care reuși să-l depășească, dar acesta, în loc de a cere scuze pentru că a obstrucționat traficul , se enervă pentru ca a fost întrerupt și trimise la naiba polițistul prin gesturi ample facute cu brațele; inspectorul , neștiind ce să creada despre asta, se întoarse către agentul Venditti pentru a-i da instrucțiuni despre cum să ajungă la locul de unde a fost facut apelul .

Odată ajunși în fața clădirii, cei doi ofițeri de poliție au găsit o mică mulțime de aproximativ zece oameni care ii așteaptau .

Primul care le veni în întâmpinare fu portarul .

"Voi sunteți cei de la poliție?"

"Da , dumneavoastră ați ..."

"Da, eu am sunat , veniți după mine."

Cei trei, urmați la început de micul grup de persoane care se micșora pe masură ce urcau scarile, ajunseră la etajul al patrulea al clădirii și se apropiară de ușa de la care probabil venea mirosul teribil .

Gianni Piazza începu să sune la interfon și să își anunțe prezența prin lovituri puternice și zgomotoase în ușa domnului Palmi; continuă timp de două sau trei minute înainte de a-i cere portarului să se intoarcă la parter .

"De ce, mă scuzați?"

"Simplu domnule Amadei, ceea ce am putea găsi spărgând ușa ar putea să nu vă placă, deci faceți-mi plăcerea să vă intoarceți jos și să-i linistiți pe ceilalți chiriași și nu le permiteti să urce . "

Încă destul de reticent, portarul porni în jos pe scări cu pași moi, intuind că acele cuvinte rostite de către inspectorul Piazza nu erau adevărul, sau cel puțin nu intregul adevăr .

Dl. Amadei, de fapt, avea dreptate, ceea ce-l îngrijora pe polițist, odată înțeles ce ar fi avut in fata ochilor trecând pragul acelei uși, era posibila contaminare a probelor, care devine sigură atunci când persoane care nu-s de meserie, dar prea curioase, fac pe detectivii .

Forțarea broaștei se dovedi relativ ușoara pentru că ușa nu era încuiată din interior; scena care li se prezentă oglindea presimțirile lor sumbre .

"Ce facem domnule inspector?"

"Chiamă-l pe Germano!"

În timp ce Gianni Piazza începu să delimiteze zona cu ajutorul panglicii galbene clasice, agentul Venditti scoase telefonul mobil din buzunar și, pentru a obține o mai bună recepție, se îndreptă spre una dintre ferestrele prezente la un capăt al coridorului la etajul al patrulea .

Comisarul Vincent Germano în acel moment stătea așezat confortabil în fața directorului școlii frecventate de fiul său , Luca; acel colocviu nu era doar de politețe , din contră, polițistul de acum de mai mult de o jumătate de oră savura o mustrare zgomotoasă datorită nerespectării regulilor, care, dupa cum spunea directorul, nu era o prioritate pentru familia Germano, văzând că copilul își permitea să răspundă și să râdă de profesorii săi de câte ori avea ocazia .

Interesantul colocviu a fost întrerupt de neîncetatul apel provenind din buzunarul interior al hainei comisarului .

"Alo! "

"Buna ziua, domnule comisar, sunt Venditti."

"Bună ziua , spune-mi."

"Ne aflăm cu inspectorul Piazza într-un apartament aici, în Frascati; am răspuns la un apel prin care am fost informați că un miros urât vine de la unul dintre apartamente și ... am intrat și am găsit un cadavru agățat de o grindă din tavan, poate e mai bine dacă veniți aici . "

"Și eu cred la fel, între timp nu lăsați să intre pe nimeni, am grijă eu să-l sun pe medicul legist, pe curând."

"Pe curând, domnule comisar!"

Obiceiul lui Germano de a ține telefonul întotdeauna ușor îndepărtat de ureche îi permise directorului să asculte întreaga conversație .

Destul de tulburat de faptul că ar putea apărea corpuri suspendate cu atâta usurință, directorul nu se opuse când văzu comisarul ridicându-se și luând pe el sacoul care se sprijinea pe scaun, cei doi se limitara să-și dea mâna și să stabilească din nou o întâlnire in dimineața următoare .

Drumul spre imobilul situat în centrul din Frascati fu destul de ușor , Germano , de asemenea, reuși să găsească în apropiere un loc liber pentru propria mașină .

După scurta plimbare făcută pentru a ajunge la clădirea unde a fost găsit corpul , Germano îl găsi așteptând la intrarea principală, cea la care se aqjunge direct din strada , inspectorul Piazza.

"Care-i treaba, Gianni?"

"Ce pot să vă spun ... toți oamenii de aici par atrași de macabru , cu cât se merge mai departe cu atât este mai rău."

"Da, mă refeream la cadavru ... "

"Corpul este al lui Gino Palmi domnule comisar, cincizeci și nouă de ani și de cinci ani pensionat din cauza unui accident la locul de muncă, nu era căsătorit ."

"Știm deja ceva despre ceea ce ar fi dus la un gest similar?"

"Nimic încă , în orice caz, am sunat deja la birou și am cerut să se facă o investigație a situației financiare a lui Palmi , am greșit domnule comisar?"

"Te-ai descurcat foarte bine, Piazza."

Cei doi polițiști, în timpul schimbului lor rapid de cuvinte, continuau să urce câte două trepte, până când au ajuns pe palierul de la etajul al patrulea la câțiva metri de apartamentul lui Gino Palmi .

"Scuză-mă, Piazza!"

"Da, domnule comisar!"

"Cine a găsit cadavrul?"

"De fapt l-am găsit noi, după ce portarul ne- a chemat să ne semnaleze un miros neplăcut care vine din apartamentul lui Palmi."

"Ai vorbit deja cu portarul acesta?"

"Încă nu în detaliu, dar nu voi avea probleme să o fac atunci când vom fi eliberat aici."

Germano raspunse afirmativ cu un semn din cap și, observând cât de mulți oameni erau încă pe palier, îl sfătui pe inspectorul Piazza să ramână puțin afară pentru a asculta diferitele bârfe de la care oamenii de multe ori pur și simplu nu se pot abține.

Germano intră în apartament în timp ce unii agenți, sub supravegherea echipei medico-legale și științifice, puneau cadavrul lui Gino Palmi pe o targă .

Comisarul preferă să aștepte până când operațiunea fu finalizată înainte de a deschide gura și de a se adresa doctoriței Del Santo .

"Este ceea ce pare doamna doctor?"

"Vreți sa spuneți o sinucidere?"

"Da"

" Da, domnule comisar, semnele pe care le poate observa pe gât arată că a fost o sinucidere, cu toate acestea, un răspuns mult mai precis și detaliat pot să vi-l dau numai dupa ce voi fi analizat mai bine cadavrul în laboratorul meu . "

"Ok. Cât de mult credeti că a stat atârnat acolo?"

"Treizeci și șase de ore, două zile cel mult."

"Deci, s-a sinucis pe 1 octombrie"

"Așa s-ar părea , domnule comisar"

În timp ce corpul lipsit de viață al săracului Gino Palmi era transportat afară de către agenții de la morgă, Germano și inspectorul Piazza, în schimb, rămaseră pentru încă douăzeci minute în interiorul apartamentului .

Locuința, destul de spartană, nu depășea suprafața de șaizeci de metri patrați , încăperea principală fiind reprezentată chiar de către acea cameră de zi cu bucătărie, unde proprietarul a fost găsit atârnând de o grindă, un dormitor și o baie cu o cadă destul de spațioasă completau planul apartamentului .

Cei doi polițiști căutară în acele locuri care puteau părea mai vizibile ceva care să semene cu un mesaj de rămas bun, un bilet, ceva, dar nu găsiră nimic .

Chiar și atunci când toți locatarii de la etajul al patrulea se întorseseră in locuințele lor, Germano și Piazza se părea nu că nu aveau nimic mai bun de făcut decât să se întoarcă la birou, cazul fiind de fapt deja pe o cale bine definită, dar unele investigații suplimentare, lejere și discrete, cu siguranță meritau efortul să fie făcute.

În timp ce trecea de poarta de la secția de poliție, Germano puse privirea pe inspectorul Parisi care rătăcea de la un birou la altul cu o foaie de hârtie în mână; după ce și ultima ușă a holului lung de la secția de poliție a fost deschisă și închisă de către inspector, comisarul decise să-i capteze atenția .

"Ce naiba se întâmplă, Angelo?"

"Nimic, Vincent. Piazza mă sunase când încă erați în locuința lui Palmi, cerându- mi să fac unele de cercetări, dar aici nu reușești să dai de nimeni"

"Explică-te!"

"S-a stabilit că singura rudă este Palmi Anna, sora sa; am încercat să o sun la domiciliu și la locul de muncă și pe mobil, dar nimic, nu răspunde nimeni iar angajatorul ei mi-a spus că ar trebui să fie la domiciliu, deoarece este in concediu medical de două zile"

"Care este problema ? Voi cere lui Fiorini și Venditti să se duca acolo pentru a vedea care -i situația . Apoi, ce altceva?"

"Din scrupulozitate solicitasem, de asemenea, lista apelurilor lui Palmi, Di Girolamo a început să se ocupe de ea în urmă cu puțin timp dar deja avem un rezultat"

"Cum se numește?"

"Gino Palmi chema și a primea apeluri numai de la un număr ce pare a fi pe numele unei studente din Napoli, care acum locuiește în Tor Vergata de doi ani; am încercat să o găsim, dar și în acest caz, avem aceeași muzica: nimeni nu răspunde la telefon și de la universitate au spus că de mai multe zile nu a fost văzută"

"Cum se numește?"

"Paola Bucci"

"Poate că s-a întors la casa ei din Napoli pentru câteva zile, nu ar fi nimic în neregulă Angelo..."

"Ai dreptate, Vincent, doar că aș dori să închid această poveste cât mai curând posibil"

"Sunt de acord, poate că azi cineva va vedea apelurile noastre și ne va rechema, dar între timp spune-i lui Di Girolamo să extrapoleze, de asemenea, tabelele apelurilor lui Paola Bucci, care, la urma urmei, pare a fi singurul contact al unui presupus sinucigaș și e normal să schimbăm două cuvinte; dacă va continua să nu răspundă, atunci vom începe să îi chemăm pe prietenii ei sau pe oricare dintre contactele sale, poate e doar speriată "

"Deci, Vincent, crezi că este implicată în vreun fel?"

"Probabil nu implicată, dar ar putea fi aflat de moartea lui Palmi și să aibă ceva de ascuns"

"Am înțeles, Vincent, te voi ține la curent atunci"

"Bine, între timp Fiorini și Venditti vor merge la casa lui Anna Palmi , să o informeze de moartea fratelui său"

"Ok"

Comisarul petrecu următoarea jumătate de oră analizând dosarul lui Palmi și puținul pe care-l aveau despre el .

Suspectatul sinucigaș era necăsătorit și cu casă proprietate, primea o pensie socială , deoarece, cu cinci ani înainte, o răsturnare a unui van aproape îi retezase piciorul drept; abandonând munca de instalator în șantier și fără o familie de care să se ocupe , lui Gino Palmi i-au rămas doar zile lungi și interminabile ce trebuiau umplute într-un fel .

Experiența acumulată prin contactul zilnic cu oamenii îi sugeră comisarului să investigheze mai bine modul în care aceste zile erau umplute de presupusul sinucigaș; bun sau rău, unui lucru trebuia să i se dedice, unii pensionari descoperă arta la o varsta inaintată; Germano cunoscuse mai mult decât unul care se reinventase ca pictor, scriitor sau muzician, după o viață petrecută în spatele unui birou .

Anna Palmi îi păru lui Germano persoana cea mai indicată pe care s-o întrebe despre distracțiile fratelui său, imediat după ce Fiorini Venditti reușeau sa o găsească.

Gândurile comisarului, așa cum se întâmpla de multe ori, fură întrerupte de sunetul telefonului .

"Sunt Germano"

"Bună ziua, dle comisar, sunt Dr. Del Santo , vroiam să vă informez în legătură cu corpul"

"Bine, spune-ți vă rog!"

"De fapt, mai există un element în plus față de ceea ce le referisem deja în această dimineață, anume că Gino Palmi avea arsenic în organism atunci când a decis să se sinucidă"

"În ce cantitate?"

"Insuficientă ca să-l omoare, având în vedere dimensiunea subiectului, care cântărea mai mult de nouăzeci de kg, deși trebuie să fi avut unele tulburări, chiar și o simplă amețeală"

"Am înțeles că lectura duce la asta?"

"Vedeți, Germano, este probabil că a vrut doar să fie mai sigur că se va sinucide"

"Scuzați-mă, doamna doctor: cum a ajuns acest arsenic în corpul lui Palmi"

"L-a înghițit probabil dizolvat într -un pahar cu apă; în stomac, în orice caz, nu erau urme de mâncare"

"Deci, singura ipoteza este că întâi s-a otrăvit cu arsenic și, imediat după aceea, s-a suit pe acest tip de taburet pe care l-am găsit și a completat opera, spânzurându-se?"

"Da, dle comisar, chiar dacă arsenicul nu era suficient pentru a-l ucide, l-ar fi năucit cu siguranță, așa că trebuie să fi încheiat cele două operațiuni intr- un minut sau două."

"Am înțeles Dr. Del Santo, ați fost foarte clară, pentru acum vă mulțumesc și dacă ar fi...scuzați-ma, aș avea o altă întrebare!"

"Spuneți, domnule comisar!"

"Ați descoperit vreo vânătaie pe corpul lui Palmi?"

"Nimic special, doar un mic hematom la înălțimea rotulei drepte, este destul de recent și poate să și-l fi procurat pur și simplu lovind o piesă de mobilier, poate fără să-și dea seama"

"Am înțeles. Bine, atunci asta este tot , de data asta cu adevărat..."

"Pentru orice alte informații, vă rog să nu ezitați să mă contactați, domnule comisar!"

"Mulțumesc, așa voi face!"

După terminarea ultimelor apeluri , și actualizarea notebook-ului, comisarul se duse acasă pentru masa de prânz; Germano ar fi trebuit să îi dea detalii soției sale despre situația școlară a fiului Luca și despre interviul avut dimineață cu directorul, astfel încât să fi putut și ea să-și dea seama de felul în care într-adevăr stăteau lucrurile .

După câteva minute de reflecție, avute în timp ce aștepta în mașină lumina verde a semaforului, comisarul a decis să minimalizeze în fața lui Arianna cuvintele auzite în această dimineață de la directorul școlii fiului, la urma urmei, era doar un copil puțin mai plin de viață și nu putea fi crucificat pentru asta .

Comisarul, după ce a salvat in mod abil pe Luca de la stâlpul infamiei, luă din zbor o gură de cafea, salută pe toți și se întoarse la birou.

Nu îl așteptau noutăți particulare cu excepția faptului că Palmi Anna, sora presupusului sinucigaș , fusese informată cu puțin timp în urmă de către oamenii lui de sfârșitul trist al fratelui său, astfel Germano ar fi putut schimba câteva cuvinte cu ea după ce aceasta ar fi trecut pe la morgă pentru recunoaștere .

Comisarul, având încă îndoieli dacă să continue sau nu investigațiile în cazul sinuciderii lui Gino Palmi, era sigur că interviul pe care l-ar fi avut în scurt timp cu sora decedatului ar putea în sfârșit să-i clarifice ideile.

În biroul său, dintr-o dată, începu să plutească un aer de resemnare și de moarte, ce coincidea cu sosirea lui Anna Palmi .

Doamna se așeză în fața comisarului și a începu să-l fixeze întrebător cu aerul interogativ al celui care dorește răspunsuri la întrebări care, din păcate, răspunsuri nu au.

Germano se așeză mai confortabil și începu să fumeze o țigară, de asemenea, oferi una și doamnei, care o acceptă cu plăcere .

"Doamnă, eu...vreau să fiu foarte franc , intenția mea este aceea de a ajunge la unele răspunsuri care ar putea închide acest caz deja în timp de câteva zile, astfel încât să mă pot prezenta la dumneavoastră cu răspunsurile de care cred că aveti nevoie ."

"Da, domnule comisar"

"Ei bine, pentru a face acest lucru trebuie să restrâng numarul de ipoteze la cât mai putine posibil și..."

"Dar dumneavoastră ce credeți ca s-a intâmplat?"

"Eu, doamna Palmi, sunt destul de convins că fratele dumneavoastră și-a luat viața din propria sa voință, nu cred că există mult mai mult de descoperit; am putea investiga motivele care au dus la un astfel de gest, dar dacă aveți vreun motiv pentru a vedea această poveste într-un mod diferit trebuie să-mi spuneti"

"Nu e mult de spus domnule comisar : fratele meu era un om simplu, desigur, faptul că a trebuit să renunțe la lucru trebuie să fi fost o lovitură pentru el, cel puțin la nivel psihologic, având în vedere că oricum primea pensie de invaliditate"

"Întocmai ... vă amintiți daca fratele dumneavoastr ă avea vreun hobby sau pasiune care să-l țină ocupat?"

"Gino nu era un om de mari pasiuni, îmi aduc aminte că, uneori, vorbea despre aparatele sale de fotografiat, de cele pe care le cumpăra și de cât îl costau, ne spunea de multe ori că îi plăcea să meargă să se plimbe pentru a face aceste fotografii... peisaje, păduri, apusuri de soare-deci cred că acest lucru ar putea fi una dintre puținele sale pasiuni."

“Vă întâlneați frecvent cu fratele dumneavoastră?"

"Să spunem că singura zi fixă de intâlnire era duminica, venea mereu la prânz la noi, de fapt, eu sunt căsătorită și am trei copii; în afara duminicilor se putea întâmpla să ne mai vedem de câteva ori dar ... "

"Să spunem că de două ori pe lună?"

"Chiar și mai puțin domnule comisar..."

"Am înțeles ... din întâmplare știți de vreo logodnica, prietenă , pe care fratele putea să o aibă?"

"Acestea sunt lucruri de care a vorbit întotdeauna mai puțin de când, acum douăzeci de ani, ar fi trebuit să se căsătorească cu o fată, dar apoi nu s-a mai făcut nimic, totuși cred că a avut prietene în tot acest timp"

"Desigur ... ascultați doamnă, nu cred că sunt necesare investigații suplimentare, cel puțin la nivel științific, așa că în seara asta sau cel târziu mâine dimineață voi trimite câțiva din oamenii mei pentru a înlătura sigiliile care sunt în casa fratelui dumneavoastră, dacă ați putea trece pe aici mâine după-amiaza v-am putea da deja cheile de la apartament, va fi suficient să întrebați persoana de garda de aici și vi le va da"

"Fratele meu în schimb ? Când mi-l dați inapoi?"

"În câteva zile ar trebui să puteți deja aranja înmormântarea"

"Am înțeles"

"Un sfat vi l-aș da doamnă"

"Spuneți, domnule comisar"

"Lăsați să treacă câteva zile înainte de a intra în acea casă"

"Da .. deși, domnule comisar, după ce l-am văzut zăcând pe placa de marmură nu cred că vederea lucrurilor sale mai poate produce vreun efect"

"Și asta e adevărat"

Germano salută cu o strângere de mână Anna Palmi, de la care smulse promisiunea de a reveni la stația de poliție a doua zi, de acum comisarului îi rămâneau puține dubii cu privire la posibilitatea de a închide sau nu această investigație.

Mai era un detaliu, sau mai degrabă o curiozitate , pe care Germano vroia să o satisfacă înainte de a proceda în felul său .

Cel care ar fi putut risipi această îndoială era inspectorul Gianni Piazza, primul care a intrat în micul apartament a lui Palmi în acea dimineață; Germano ridică receptorul și formă numărul .

"Alo!"

"Bună ziua, Gianni, sunt ..." .

"Bună ziua, domnule comisar, spuneți"

"Am o întrebare pe care trebuie să ți-o pun ... îți amintești dacă din întâmplare în această dimineață, atunci când ai intrat în casa lui Palmi , lumina era aprinsă?"

"Nu domnule comisar , lumina era stinsă; pentru a găsi comutatorul a trebuit să orbecăi puțin cu flacăra de la brichetă . De ce mă întrebați?"

"Nimic, încearcă să vii înapoi în secția de poliție mai devreme în seara asta, așa am să-ți explic totul , vom avea de lucru în noaptea asta."

"Bine domnule comisar , ne vedem curând"

Germano, fără măcar a inchide , telefonă imediat inspectorului Parisi .

"Alo!"

"Angelo, sunt Vincent , aș avea nevoie de ... "

"Tocmai vroiam să vă sun; am descoperit ceva în urmă cu puțin timp și ... "

"Și eu am descoperit ceva nou Angelo, trebuie să vii în biroul meu"

"Zbor "

Inspectorului Parisi îi luă mai puțin de un minut să coboare patru rânduri de trepte , să bată la ușă, să i se deschidă de către comisar și să se așeze pe unul din fotoliile din fața lui .

"Încep eu, Vincent ?"

"Spune!"

"Din moment ce nu avem nimic din înregistrările telefonice, în afară de faptul că fata aceea, Paola Bucci, pe care o căutăm încă, m-am gândit atunci să fac cercetări mai aprofundate cu privire la acest Palmi , și știi ce - am descoperit ?"

"Spune-mi, spune-mi!"

"Am reușit sa găsesc un vechi proces verbal de serviciu al echipei de la Moravuri din 24 mai 1998; în acea seară doi dintre colegii noștri au observat o mașină oprită pe marginea uneia dintre străzile din apropierea munților Tuscolo, dar nu numai, de asemenea, reușiră să întrezărească pe cineva care se indepărta pe jos de la acea mașină oprită pe partea carosabilă, pentru a intra apoi în pădure , așa că deciseră să-l urmeze, crezând că se dădea mai de o parte cu o prostituată , după câțiva metri au decis să oprească omul și ghici cine era? "

"Gino Palmi?"

"Da, el s-a justificat spunând că trebuia să facă pipi în pădure, dar colegii noștri l-au gasit cu un aparat de fotografiat în mână, de asemenea, în procesul verbal e semnalat ca potențial voyeur, unul dintre cei care spionează cuplurile în intimitate."

"Ce fel de fotografii făcuse, Angelo?"

"Cei doi ofițeri verificară filmul, dar era încă gol, evident că nu începuse încă să facă fotografii în seara aceea, Vincent . "

"Ahaha ... sora lui are bune motive să creadă că fotografia a fost una dintre marile sale pasiuni..."

"Cum să spui ca greșește ... tu ce ai descoperit, Vincent?"

"Ce am descoperit? În timp ce discutam cu sora lui Palmi și răsfoiam dosarul fratelui său, mi-a căzut privirea pe unele dintre fotografiile pe care le-am făcut în această dimineață în apartament; am observat că salonul, care este camera principală a casei și, de asemenea, locul unde a fost găsit Palmi, avea toate jaluzelele trase, apoi l-am sunat pe Piazza pentru a vedea dacă găsise vreun bec aprins în această dimineață cand a intrat ,dar a spus nu."

"La naiba !"

"Da... deci fie Palmi a reușit să se spânzure în întuneric, fie cineva i-a dat o mână, același care apoi a ieșit în liniște amintindu-și, de asemenea, să închidă întrerupătorul."

"Ce vei face,Vincent ? "

"Mâine sora lui va intra în posesia cheilor apartamentului și i-am promis că, înainte de asta, vom scoate sigiliile din casa fratelui său"

"Oprim tot atunci?"

"Nu, nu, Angelo, în seara asta tu și Piazza veți merge să faceți exact ceea ce am promis doamnei Palmi, rupeți toate sigiliile și, în plus, veți instala câteva camere de luat vederi în interiorul casei, sunt curios să văd ce va căuta sora lui sau va încerca să ascundă"

"Credeți că acoperă în vreun fel fratele"

"Tu n-ai face-o? Faptul că mi-a vorbit în mod special despre pasiunea pe care fratele său o avea pentru fotografii mă face să cred că nu știe nimic despre ce fel de scene obișnuia să capteze acesta, dar mai poate fi si altceva, trebuie să investigăm . "

"Ok, Vincent, cu Piazza ai vorbit deja?"

"I-am spus ceva la telefon, în orice caz, ar trebui să sosească în scurt timp, astfel încât să puteți începe să vă organizați pentru seara asta"

"Bine, Vincent, te voi ține la curent"

"Și eu, atunci o seară bună, ne vedem mâine!"

“Pe mâine, Vincent!”

04 Octombrie

Ședința de actualizare de dimineață dură o jumătate de oră, timpul necesar pentru a stabili că inspectorul Parisi și agentul Venditti ar fi staționat chiar în fața clădirii în care a fost găsit trupul neînsuflețit al lui Gino Palmi, în timp ce inspectorul Piazza și comisarul Germano ar observa ceea ce s-ar fi întâmplat în casă direct de la camerele video instalate în seara precedentă .

Sora lui Gino Palmi, Anna, a plecat devreme în acea dimineață pentru a ridica cheile de la casa care a aparținut fratelui său, prin urmare, polițiștii au fost forțați să devină operativi aproape imediat, fiecare la locul indicat.

Inspectorul Parisi ajunse pe strada de la care se putea accede în clădire la scurt timp după ora nouă a acelei dimineți, se postă la una dintre mesele care se găseau afară, în fața unui bar, și începu să păcălească timpul sorbind cafea decofeinizata , și prefăcându-se a citi paginile plictisitoare ale unui ziar local .

Agentul Venditti, în schimb, stătea într- una din mașina de poliție nemarcate la câteva zeci de metri de coleg, treaba lui fiind să fie gata pentru orice eventualitate .

Între timp, Germano și inspectorul Piazza continuau să fumeze nervoși, în timp ce priveau fix la câteva monitoare în interiorul uneia dintre camerele de la secția de poliție, la care momentan ajungeau doar imagini statice din camera de zi, dormitor și baie, care până cu câteva zile înainte au văzut mișcandu-se în interiorul lor, cu familiaritate , regretatul Gino Palmi .

După mai mult de o oră și jumătate de așteptare în van intuiția comisarului se dovedi bună.

Doamna Palmi , după ce se uită în jur de mai multe ori, întoarse cheia în ușa care permitea accesul în clădire și intră.

În același timp, inspectorul Parisi trimise un mesaj pe mobil lui Germano, avertizându-l că în scurt timp ar fi trebuit să țină ochii bine deschiși.

În acel moment, Parisi nu putea face altceva decât să aștepte instrucțiuni suplimentare din partea comisarului care, cu ochii ajunși de acum la cativa

centimetri de monitor, încerca cu disperare să intuiască ceva din mișcările lui Anna Palmi în interiorul casei.

Doamna traversă marele salon, unde a fost găsit fratele său, până când ajunse la un birou mic, plasat în camera alăturată băii .

Prima senzație pe care o avu Germano fu că Anna Palmi a vizat în mod deliberat acel birou, pașii pareau prea decișI pentru a crede altceva.

Ceea ce fu scos din câteva sertare ale biroului, și apoi pus deasupra, erau niște scrisori, comisarului i se păru că erau o duzină aproximativ, cărora insă nici Germano nici Piazza nu reusiră să le intuiască genul .

Cei doi ofițeri de poliție a săriră din scaune la scurt timp după acceea, aproape la unison cu doamna Palmi, care, după ce a intrat în sala fratelui său și a deschis unul din sertarele dulapului, luă în mâini o mică pungă de plastic transparent ca apoi să-l arunce departe aproape instinctiv.

În timpul în care comisarul încerca febril să înțeleagă, concentrându-și și mai mult privirea asupra imaginilor de pe monitor, ce era în interiorul săculețului transparent, doamna Palmi traversase deja inapoi marea camera de zi și ieșise din apartament in grabă, cu o mână peste gură.

Germano, dându-și seama de precipitarea evenimentelor, începu să caute cu disperare telefonul mobil printre documentele care inundau masa din fața lui; cautarea a fost facilitată chiar de mobil care începu brusc să sune .

"Alo!"

"Vincent, sunt Angelo"

"Da?"

"Doamna a ieșit in grabă, pare să fi văzut o fantomă. Mă duc in urma ei?"

"Absolut, tu și Venditti țineți-vă la o distanță de siguranță de ea și notați toate locurile unde va merge și toate persoanele cu care va vorbi"

"Ok, Vincent, dar ... s-a întâmplat ceva?"

"Îți voi explica totul când te vei întoarce, un alt lucru: dacă ar fi să-ți dai seama că doamna este pe cale de a re - intra în apartamentul fratelui său va trebui să -mi spui imediat, bine ?"

"Desigur , Vincent, ne vom ține la curent"

"Ok"

Privirea îndoielnică și neîncrezătoare a inspectorului Piazza se opri asupra comisarului pentru câteva momente lungi, așteptând ca superiorul său să dea dispoziții.

"Piazza, fă un lucru, ia legătura cu judecătorul și explică-i faptul că ancheta nu este închisă încă, că vom avea nevoie de mai mult timp și, de asemenea, de a inspecta în detaliu casa lui Palmi, și adaugă că, probabil, vom avea nevoie de echipa științifică"

"Bine, domnule comisar"

Odată date dispozițiile pentru Piazza, comisarul ridică iar telefonul pentru a apela imediat numărul inspectorului Di Girolamo.

"Alo!"

"Bună Giulio, sunt Vincent!"

"Bună ziua, domnule comisar!"

"Buna ziua! Am nevoie de tine pentru a pune sub supraveghere telefoanele doamnei Palmi, sora bietului om pe care l-am găsit spânzurat ieri"

"Bine, dar ... sunt noutăți?"

"Ceva nou ar fi, îți voi explica mai bine mai târziu"

"Ok, domnule comisar, considerati că s-a făcut deja"

"Bine!"

Ultimul de pe lista celor pe care trebuia înca să-i cheme era dr. Silvestri, șeful echipei științifice .

"Cine vorbește?"

"Silvestri, sunt Germano"

"Bună ziua, domnule comisar!"

"Bună ziua! Voi fi scurt , am absolut nevoie de cel puțin o pereche de experți pentru recoltarea de probe de la locul unei sinucideri"

"Cred că aveți nevoie de ei acum..."

"Credeți bine Silvestri, peste un sfert de oră voi fi acolo, dar voi aștepta oamenii dumneavoastră înainte de a intra, mă vor vedea în picioare in fața ușii de acces și..."

"Am înțeles, dați -mi adresa!"

După ce a dictat dr. Silvestri strada, numărul casei și al apartamentului ce a aparținut lui Gino Palmi, Vincent Germano ieși în grabă din biroul său și urcă în mașină, cu toata agitația asta îi scăpase un mic detaliu, că doamna Palmi ar putea merge înapoi în apartamentul fratelui său înainte de sosirea poliției, poate să ia și apoi să ascundă ceea ce o șocase cu câteva momente mai înainte; mobilul lui Angelo Parisi nu era accesibil, inspectorul la urma urmelor o urmărea, dar, nefiind la curent cu întreaga situație, ar fi putut să n-o oprească să urce la etajul al patrulea.

Asigurat de către portarul clădirii că nu intrase nimeni în ultimele minute, comisarul decise să rămână în afara clădirii, așteptând sosirea colegilor de la echipa științifică .

Duba cu aparență anonimă, din care ieșiră trei bărbați membri ai poliției, a apărut la adresa furnizată de către comisar douăzeci minute după ce au ajuns acolo .

Fără prea multe preambuluri urcară cele patru scări și intrară în apartamentul 4C, cel care la interfon avea numele Gino Palmi .

Germano îi duse direct în camera din care a văzut sora decedatului iesind în grabă; nu a durat mult ca polițistii să identifice cauza spaimei acesteia.

Din al treilea sertar al unui dulap scoaseră o pungă transparentă similară cu cele utilizate pentru alimentele congelate, în care se putea vedea ceea ce păreau a fi patru degete de la o mână .

La prima vedere păreau adevărate, in sensul că aparținuseră cuiva care ar putea fi viu sau mort, deși a doua ipoteză părea cea mai probabilă .

Doi dintre experți au continuat să efectueze recoltari în interiorul apartamentului, în timp ce comisarul și al treilea expert, acesta din urmă luând cu el plicul care conținea cele patru degete, ieșiră din apartament și din clădire, fiecare îndreptându-se spre propriul birou .

Germano ceru să fie informat de îndată ce analizele probelor erau finalizate .

Comisarul intră grăbit în birou unde îl găsi pe inspectorul Piazza care îl aștepta.

"Deci, domnule comisar?"

"Pentru moment, încă nimic Gianni; expertul a dus totul în laborator și ne va informa cât mai curând posibil"

Piazza așteptă ca amândoi să se așeze comod în biroul lui Germano înainte de a întreba mai mult.

"Deci ce era în pungă domnule comisar?"

"Patru degete Gianni. Cineva care, probabil, în acest timpo fi mort, sau poate..."

"Credeți că Palmi era implicat într-o răpire ? Poate degetele au servit ca un stimul pentru familia celui răpit pentru a plăti"

"Ar putea fi o ipoteză, chiar dacă se începe, de obicei, prin tăierea unui deget, patru împreună... și apoi acel Palmi, care a fost un voyeur, nu-l văd implicat într- un astfel de lucru, dar este, de asemenea, posibil să greșesc"

"Acum ce facem?"

"Ce facem? Cel mai enervant și frustrant lucru din lume Piazza: se așteaptă noutăți; după aceea putem începe să cercetăm mai bine"

"Am înțeles"

Cei doi au rămas pentru câteva clipe în tăcere, fiecare scufundat în propriile sale gânduri despre acel caz ciudat de sinucidere, gânduri care, inevitabil, zburau ca frunzele în vânt în jurul a o mie de ipoteze, până când cineva bătu la ușa comisarului.

"Intră!"

Agentul Venditti înaintă spre biroul lui Germano cu un plic în mână.

"Bună dimineața, dle comisar, în timp ce erați plecat, postasul a adus asta"

În acel moment, scrisoarea trecu în mâinile lui Germano, care o intoarse pe toate părțile pentru câteva secunde înainte de a decide să o deschidă, destinatarul specificat era Comisarul de Siguranță Publică .

Cele câteva rânduri, scrise de mână într-o italiană corectă spuneau: *Dacă ar fi să mi se întâmple ceva rău, mergeti să vorbiți cu profesorul BELLAMI* .

Germano, după ce a citit cu voce tare celor doi colegi ai săi conținutul scrisorii scrisă de o fată, cel puțin din ce se putea deduce la prima vedere, după caligrafie, închise plicul, având grijă să nu-l atingă prea mult cu mâinile .

"Este semnată?"

"Nu, Piazza, din păcate nu are nici dată, nici semnătură, a fost trimisă pe 2 octombrie, cu două zile în urmă"

"Ce aveți de gând să faceți?"

"Deocamdată nimic , vazând că cine a scris-o nu a furnizat mai multe detalii pentru a ne permite să începem o investigație; de acum va rămâne aici, în sertarul meu va fi în siguranță"

"Ok"

După ce puse scrisoarea în cel a doilea sertar personal, comisarul îl salută pe agentul Venditti și continuă să discute cu Piazza despre caz.

Amândoi erau de acord că ipoteza unei posibile implicări a lui Palmi în răpiri era de exclus pentru moment, între timp, sună inspectorul Di Girolamo, care a confirmat inițierea de interceptări telefonice ale Annei Palmi, precum și Angelo Parisi, care referi că doamna Palmi se intorsese de un sfert de oră la domiciliu .

Germano îi vorbi lui Piazza de argumentele apelurilor primite; la momentul respectiv nu le rămânea nimic de făcut decât să aștepte.

Vincent Germano realiză, tragând cu ochiul pe fereastră, că se înserase deja, așa că își închise notebook-ul și luă sacoul, gata să se întoarcă acasă .

Tocmai cand era pe cale sa iasă din birou însă, trebui să se întoarcă si să se reașeze: telefonul începuse să sune .

"Alo!"

"Buna ziua, sunt Silvestri"

"Bună ziua, aveti noutați?"

"Sigur, degetele care în urmă cu câteva ore au ajuns în biroul meu aparțin unei ființe umane, foarte probabil unei fete de aproximativ douăzeci de ani, au fost retezate cu o secure sau ceva foarte ascuțit; persoana în cauză este caucaziană și nu trebuie să fi cântărit mai mult de 50 de kilograme, în plus, amprentele nu sunt prezente in baza noastră de date, deci este necenzurată"

"Fata în cauză este deja moartă după tine?"

"Este foarte probabil, vedeți, domnule comisar ...tăietura a fost precisă și fără bavuri , și nu cred că o persoană poate lăsa pe cineva să îi taie patru degete, fără să se agite puțin"

"Sigur! Dintre cele normale cinci degete lipsește degetul mare, este foarte probabil ca..."

"Uitați, domnule comisar! Cred că degetul mare nu este împreună cu celelalte degete doar pentru ca tăietura a fost prea înaltă. Vreau să spun..." .

"Am înteles, dacă ne imaginăm dosul palmei complet extins, în care am da o lovitură de topor, este ușor să ne imaginăm că degetul mare rămâne acolo, cu excepția cazului în care lovitura este dată la încheieturile degetelor"

"Exact domnule comisar, aveti alte întrebări?"

"Pentru moment, nu, dar am impresia că ne vom auzi curând"

"Curând?"

"Da, am senzația că în curând va apărea un alt cadavru despre care vom discuta domnule doctor"

"Vă referiți la corpul căruia îi aparțineau cele patru degete?"

"Da"

"Hm ..."

5 Octombrie

A doua zi începu devreme pentru comisar. În speranța că în cursul dimineții va apărea ceva nou pentru a putea investiga pe baza interceptărilor sau a supravegherilor, Germano vroia să se grăbească pentru a face unele verificări înainte ca evenimentele să-l fi putut copleși .

Primul chemat printr-un apel telefonic fu Pino Ferrari , un oficial al Ministerului Sănătății .

"Alo!"

"Bună ziua domnule Ferrari, mă numesc Germano, sunt un comisar de poliție, ne-am auzit acum câtva timp pentru o investigație"

"Da, da, îmi amintesc. Cum s-a terminat atunci?"

"Nimic, i-am arestat pe toți... de fapt, am sunat pentru o altă problemă"

"Spuneți!"

"Trebuie să știu, bazându-mă pe pe discretia dumneavoastr ă pe care deja mi-a demonstrat-o din plin, dacă există în cadrul structurii dumneavoastră un anumit profesor Bellami care lucrează acum în zona noastră"

"Profesorul Bellami... ar trebui să verific, sper să le pot spune ceva în cursul acestei zile"

"Foarte bine, este întotdeauna foarte disponibil"

"Cu cea mai mare plăcere, atunci pe mai târziu!"

"Pe mai târziu"

Din scrupulozitate, în cazul în care acel apelativ de profesor se referea la un profesor de școală mai degrabă, decât la un medic, Germano prezentă aceeași cerere de informații la biroul Ministerului Educației care se ocupa de asta .

Si în acest caz, i s-a promis că va primi informații relative la cererea sa in cursul acelei zile .

Cu oamenii săi deja ocupați cu excepția lui Piazza, care, deși încă nu fusese informat, ar fi început în scurt timp un serviciu de supraveghere al misteriosului profesor Bellami de îndată ce s-ar fi aflat identitatea reală a

acestui om; comisarul decise să urmărească personal cercetările lui Paola Bucci, studenta universitară de negăsit al cărei număr de telefon apare ca unul dintre puținii de la care era apelat mult cel al lui Gino Palmi.

După o verificare rapidă Germano găsi numărul de telefon al familiei fetei, părinții erau rezidenti în localitatea Afragola, în provincia Napoli.

Desigur, nu putea spune prea multe despre cazul asupra căruia poliția încă investiga, așa că decise să-i abordeze cu tact.

Cineva răspunse la al șaselea apel.

"Alo!"

"Buna ziua , vorbesc cu cineva din familia Bucci?" .

"Da, sunt Eleonora , soția inginerului Bucci"

"Ok, eu de fapt sunt un comisar de Poliție, numele meu este Vincent Germano, dar..."

"Sfinte Dumnezeule!"

"Nu doamnă ... vă voi explica, dacă imi dați timpul necessari! Sun din provincia Roma, deoarece, ieri după-amiază, o doamnă în vârstă ne-a adus cartea de identitate a fiicei dumneavoastră, Paula. Cred că a uitat-o la oficiu poștal, cel puțin așa ..."

"Asta-i tot?" .

"Exact , doar că avem numărul dumneavoastra nu și al fiicei și nu știm cum să o găsim, dacă ar fi să o auziți spuneți-i să meargă la secția de poliție aici, va găsi documentul la camera de gardă"

"Așa va face domnule comisar, de fapt de câteva zile nu o aud, dar in timpul zilei de azi voi găsi o modalitate de a-i transmite"

"Foarte bine, doamnă , atunci nu-mi rămâne decat să vă doresc o zi bună și vă mulțumesc pentru cooperare!"

"Vă mulțumesc domnule comisar , oricând cu placere!"

Terminate amabilitățile, comunicarea fu întreruptă , Germano ar fi vrut să adauge că, de fapt, pentru foarte puțin trebuia să-i mulțumească, dar în cele din urmă fusese mai bine așa .

Dimineața trecu fără lucruri deosebite sau noutăți. Înainte de a merge la masa de prânz, Germano avu ocazia de a vorbi cu inspectorii Di Girolamo și Parisi, care se ocupau atât de urmarirea cât si de interceptările Annei Palmi, sora barbatului găsit spânzurat .

Inspectorii au confirmat ca nu era nimic special de raportat cu privire la aceasta. Anna Palmi se închisese în casă, fără a vorbi cu cineva sau a telefona; comisarului nu-i rămase altceva de făcut, decât să sugereze

instalarea de microfoane în interiorul casei unde doamna locuia împreună cu soțul ei și cei doi copii, de operațiune urmând sa aibe grijă inspectorul Di Girolamo .

Terminate aceste ultime schimburi de cuvinte, Germano plecă în sfârșit spre casă .

O găsi așteptându-l pe soția lui Arianna încă ocupată cu aranjarea mesei, traficul în acea zi părea a fi înnebunit și a fost nevoie de mai mult de o jumătate de oră de mers cu mașina pentru a parcurge cei doi kilometri care separau școala fiului său Luca de casa lor.

Comisarul participă și el la pregătirile pentru masa de prânz încearcând să dea propria contribuție, chiar daca era nesemnificativă .

Așezat la masă, pofta de mancare, de obicei remarcabila, a lui Germano nu fu exprimată în întregime, acest lucru declanșă un semnal de alarmă în capul Ariannei , forțând-o să găsească o modalitate de a avea o conversație cu soțul ei .

Ocazia se prezentă la sfârșitul mesei , când atât Luca cât și gemenele se duseră fiecare în camera lui .

"Vincent, știu că roșiile de cumpărat nu sunt ca cele din grădină , dar azi..."

"Tăițeii erau extraordinari Arianna, doar că trebuie să fi luat gripă sau altcevaceva, simt puțin dureri"

"Atunci să mergem la medic, astăzi după-amiază va fi în cabinet până la șapte, dacă vrei, te însoțesc"

"Poate o să trec pe la acel cabinet înainte de a reveni la birou, de ce nu, deși cred că mâine o să mă simt deja mai bine fără a avea nevoie de nu știu ce medicament miraculos"

"Dacă spui tu... dar eu sunt întotdeauna disponibilă, dacă vrei, te însoțesc"

Arianna , la începutul vieții împreună, când îl vedea așa, începea să și-l inchipuie cu alta, dar cu trecerea timpului începu să se liniștească; comisarul știa, de aceea nu simți nici o jenă sau disconfort atunci când soția sa a început cu acest tip de pseudo - interogatoriu .

Conversația continuă timp de câteva minute, centrată pe probleme gastro-intestinale și de sezon până când Germano decise să-i spună totul, dintr-o dată.

"Adevărul este că voi avea o surpriză neplăcută și, din păcate, acest lucru nu mă va implica doar pe mine; corpul unei fete de aproximativ

douăzeci de ani sau cam așa ceva va apărea în curând și nimeni nu poate face nimic in legătura cu asta, de fapt, nu știu sigur nici cum se cheamă"

Germano stinse țigara în scrumieră și își puse sacoul, conversația dintre cei doi se încheie cu acea frază, și un schimb de priviri, orice alt comentariu ar fi părut de prisos și inutil .

Germano reveni la birou în timp ce o ploaie maruntă , care începea să cadă , anunța sosirea toamnei.

Primul lucru pe care îl făcu odată întors fu acela de a apela contabilul Balestra , persoana de contact de la Ministerul Educației , cu care secția sa de poliție comunica.

"Alo!"

"Bună ziua, domnule Balestra, sunt Germano, mi s-a spus că ați încercat să mă contactați acum aproximativ douăzeci de minute"

"Exact, domnule comisar, am vrut să vă confirm că există în rândul personalului nostru un anumit Giorgio Bellami, un profesor de matematică la institutul superior Fernando Pessoa Grottaferrata"

"Bine, bine , dați-mi toate detaliile atunci"

Odată terminată strângerea de informații, Germano chemă imediat pe inspectorul Piazza, invitându-l să meargă acasă pentru a trage un pui de somn, deoarece din acea seară ar fi trebuit sa înceapă un serviciu de supraveghere ușoară a lui Giorgio Bellami.

Profesorul de matematică avea patruzeci și trei ani, era necăsătorit și locuia într-o casă destul de izolată în mediul rural din Marino, moștenită de la părinți .

Având în vedere locația casei și, in consecintă, o slabă siguranță în împrejurimi , Germano preferă a-l insărcina si pe agentul Venditti cu supravegherea lui Bellami, deci și el ca și inspectorul Piazza fu invitat să se întoarcă acasă și să încerce să se odihnească cât mai mult posibil.

De fapt, o adevarată anchetă privind pe Giorgio Bellami nu fusese încă deschisă, în consecință nu se puteau face mai mult decât simple urmăriri.

Comisarul petrecu restul de ore ale după-amiezii agățat de telefon, discutând cu colegii săi nenumărate ipoteze cu privire la caz, în această situatie a merge dincolo de simple presupuneri ar fi fost nesăbuit, dat fiind faptul că nu păreau sa fie noutăți importante, cel putin conform rapoartelor, deși scurte, ale inspectorilor Parisi și Di Girolamo insărcinați cu observarea surorii lui Gino Palmi.

Cel putin comisarul părea să fi recâștigat apetitul în acea seară , într-adevăr, atunci când o porție generoasă de pui fript, împodobit cu cartofi crocanți, a ajuns in farfuria lui Vincent Germano, acesta începu să devoreze tot fără ca nici măcar sa spună *poftă buna* .

Seara comisarului în familie a trecut ușor, împreună cu soția sa găsi timp pentru a râde, ascultând un actor de comedie la televizor, dar, de îndată ce copiii au plecat la culcare, soții Germano întrerupseră orice discuție, trebuind să meargă să vadă cine era persoana misterioasă care în acea seară a decis să-i viziteze .

Soneria neîncetată a interfonului se opri doar după ce Arianna deschise ușa .

Soții Germano s-au găsit față in față cu o doamnă grațioasa si subțire de aproximativ șaizeci de ani, mică de statură și cu părul tras înapoi; lângă ea un bărbat înalt, tânăr, cu privirea îndreptată spre podea .

"Sunteți Vincent Germano?" .

Comisarul se simți sigur la început observând ca nu venise nimeni altcineva decât o doamnă , aparent inofensivă, să-l viziteze târziu în acea seară de la începutul toamnei, dar atunci când fu rugat să confirme că era într-adevăr Vincent Germano, comisarul avu câteva secunde de indecizie absolută înainte de a răspunde .

"Da, eu sunt"

"Bună ziua domnule comisar , am găsit adresa în cartea de telefon, sunt Eleonora Bucci, am vorbit în această dimineață, mă bucur să vă cunosc ..."

Germano întinse mâna dreaptă și o strânse pe cea a doamnei slăbuțe, dar întreprinzătoare din fața lui.

Cele o mie de gânduri ale comisarulului privind scopul acestei vizite au fost întrerupte rapid de energica doamnă napolitană .

"Am venit să vă văd, domnule comisar, pentru că am nevoie să știu adevărul . "

"În realitate, nici noi nu-l știm, doar că ..."

"Cartea de identitate a fiicei mele am găsit-o în camera pe care o are încă în casa noastră în apropiere de Napoli, nu a expirat, și o cunoștință de-ale mele, care lucrează în primărie, mi- a confirmat că nu era posibil ca Paola să fi făcut alta în Roma, deoarece are încă reședința in casa noastră, în plus, mi-am amintit când mi-a spus că nu dorea să și-o mai reînnoiască acum că avea pașaportul, așa că, dacă nu a putut face una nouă nu avea nici cum să o piardă"

"Ascultați, de ce nu intrați un moment? "

"Veniți dumneavoastră afară, îmi place această verandă ..."

Germano atunci invită pe soția lui să închidă ușa și să-i dea un pardesiu care să-l apere de umiditate, la fel făcu și doamna Bucci cu Carmelo, omul care stătea in dreapta ei tot timpul și care cu siguranță era șoferul său .

Comisarului îi fură necesare câteva clipe sa reia discursul, complice fiind și sâcâitoarea ploaie oblică, care cădea neîncetat și care făcu mult mai complicată decât era de așteptat aprinderea unei țigări.

"Adevărul?"

"Sigur, domnule comisar, adevărul!"

"Uitați, in prezent investigăm o sinucidere ciudată care s-a întâmplat cu câteva zile în urmă, nu știu dacă ați auzit de ea, in orice caz, fiica dumneavoastră a fost unul din contactele frecvente ale decedatului astfel că, a dori să avem o discuție cu Paola ni s-a parut ceva destul de logic, ba mai mult, necesar"

"Asta-i tot ?"

"Asta-i tot doamnă, singura problema este că fiica dumneavoastră este în prezent de negăsit , poate e doar speriată și se ascunde, eu nu pot să știu acest lucru , singurul lucru pe care îl pot confirma este că în acest moment nu este suspectată de nici o crimă"

"Deci, nu există ceva ce aș putea face, domnule?"

"În realitate, ar fi ceva, încercați mai întâi să o faceți reflecteze, dacă ați avea o modalitate de a o auzi, spuneți-i că nu este suspectată de nimic și că, dacă ar veni să mă caute în secția de poliție, ar face o favoare amândurora"

"Al doilea lucru?"

"Dacă nu reușiți să intrați în contact cu Paola în câteva zile, vă sugerez să depuneți o plângere de dispariție, astfel încât să pot avea mai multe resurse și autorizări pentru a o căuta; desigur, există unele lucruri, cum ar fi înregistrări telefonice la care aș putea avea acces folosind indicii de la celalaltă anchetă, cea cu sinuciderea, doar că ceea ce aș vedea ar fi doar o listă de numere de telefon fără cap sau coadă, aș avea oricum nevoie de ea pentru a nu merge în cerc"

"Cred că am înțeles, domnule comisar. De fapt, am venit aici, în casa dumneavoastră, fără a vă cere permisiunea si nici măcar scuze, doar că ... "

"Îmi dau seama doamnă că utilizarea canalelor oficiale și birocratice poate fi plictisitoare, dar cel puțin imi va permite să nu am mâinile legate"

"Ați fost foarte clar domnule comisar"

"Bine"

În acel moment, telefonul comisarului, plasat în interiorul locuinței, începu să sune, intuind că apelul îl privea pe el, Germano făcu semn, instinctiv, spre ușa din față; doamna Bucci , nedorind să deranjeze mai mult polițistul, îl salută și se întoarse cu pași mici spre mașina proprie parcată pe stradă, în fața casei inspectorului.

Germano, după ce intră în casă, se apropie de telefon continuând să urmărească cu privirea doamnei Bucci care ieșea, odată ce perdeaua fu mutată înapoi în poziția sa naturală, comisarul decise să ridice telefonul.

"Alo! "

"Domnule comisar, sunt Piazza. "

"Spune- mi că ați găsit ceva interesant ! "

"Ceva in mână ar trebui să avem; pe la ora nouă s-au prezentat trei copii la domiciliul acestui Bellami și ... "

"De unde știi că erau copii?"

"Fiindcă au venit cu un scooter..."

"Bine , ai luat numerele de înmatriculare?"

"Tocmai am terminat de făcut acest lucru"

"Bine , atunci ce s-a întâmplat?"

"Cei trei au intrat pe o poarta care era chiar în fața mea și a lui Venditti, de fapt mi-era teamă că ne descoperiseră . În orice caz , au intrat în casa profesorului și..."

"Îi aștepta?"

"Exact domnule comisar, în primul moment m-am gândit că erau doar hoți, dar apoi..."

"Ce s-a întâmplat ? " .

"Au început să faca lucruri ciudate. În orice caz, am intrat și noi și, din exteriorul unei ferestre, am înregistrat totul"

"Am înțeles, ascultă! Tu stai acolo și continuă să monitorizezi situația , eu am să încerc să văd dacă cineva poate veni la tine, astfel încât să-i dai video , nu putem aștepta până mâine"

"De data aceasta ați fost norocos domnule comisar: video pe care l-am făcut cu telefonul are și audio, vi-l pot trimite prin e -mail"

"Foarte bine, atunci trimite -mi tot, iar voi rămâneți bătuți în cuie acolo și continuați să observați situația , și în cazul în care ar mai fi și altceva , tu continuă să-mi trimiți fișierele"

"Am înțeles, în cinci minute verificați e-mail-ul"

"Asta am deja de gând să fac, Piazza"

Lui Vincent Germano îi luă mai mult de un minut să realizeze ce se sărbătorea în ceea ce părea a fi, cel puțin la prima vedere, un subsol umed și întunecat .

Comisarul, înghețat într-un amestec de uimire și curiozitate, pentru un alt sfert de oră, continuă să privească scenele propuse în video trimis de către Piazza, timpul necesar pentru a termina de văzut înregistrarea .

Apoi închise ecranul laptop-ului și se indreptă, aproape târându-se, spre dormitorul său, in așteptarea unui somn care să-l restabilească, dar care intârzia să sosească.

6 Octombrie

Dimineața comisarului începu cu sosirea la birou, grăbit din cauza traficului, care însă nu l-a împiedicat a ajunge acolo înainte de opt.

Germano, înainte de a sosi, găsise o modalitate de a avertiza majoritatea colaboratorilor săi, unii prin SMS, alții chemandu-i direct, că va avea loc o reuniune informală în biroul său la ora nouă .

Mai era mai mult de o oră pana la timpul stabilit pentru întâlnirea cu oamenii lui, astfel comisarul decise să-l sune imediat pe vechiul său coleg și prieten, Arturo Mastrocielo, care lucra la sediul poliției din Torino.

"Mastrocielo, poliția, cu cine am plăcerea de a vorbi?".

"Arturo! Constat cu plăcere că gluma nu ai schimbat-o incă"

"Vincent?"

"Da, sunt chiar eu cel deranjează la ora asta."

"Spune-mi, spune-mi, sper că ai o veste bună pentru mine!"

"De genul?"

"Nu știu, de genul: că au de gând să te facă șef al Poliției ...ahahaha."

"Chiar și cheful de glumă a rămas mereu același. Aș fi preferat să te sun ca să te invit la nunta fiicei mele,dar nu am o fiică care se căsătorește și, de obicei, apelurile care se fac la ora aceasta au un gust diferit."

"Bine, atunci spune-mi totul."

"Îți amintesti de ancheta pe care ai făcut-o acum câțiva ani despre anumite episoade de agresiune care, de fapt, nu au fost agresiuni?"

"Te referi la acela în care descoperirăm că, de fapt, copiii inventaseră totul?"

"Nu, nu acela, mi-ai vorbit odată despre o anchetă începută cu o denunțul unei mame care vedea într-una vânătăi pe corpul fiului adolescent, care în cele din urmă te-a dus la descoperirea faptului ca băiatul intrase într-un fel de sectă în care se practicau ritualuri destul de crude. "

"Da, da, îmi amintesc, Vincent"

"Ei bine, cred că am dat peste ceva de genul ăsta. Noaptea trecută unul din oamenii mei a reușit să filmeze ceea ce pare a fi un ritual sau ceva de genul ăsta; sunt patru persoane cu gluga pe cap, astfel încât este imposibil să se recunoască trăsăturile faciale, mi s-a parut, de asemenea, că recitau un fel de rugăciune cu cuvinte de neînțeles ... ascultă ..."

"Vrei să arunc o privire?"

"Exact Arturo, dacă ai putea să vezi înregistrarea, poate chiar și în timpul liber, ți-aș fi recunoscător"

"Bine Vincent, poate am să încerc să recontactez unii dintre cei care participară la acea anchetă, ne-ar putea da o mână de ajutor , nu poți să știi..."

"Perfect!"

"Hm ... ce altceva pot face pentru dumneavoastră, domnule comisar Germano?"

"Nu, nu, pentru moment nimic altceva, dar cine știe, poate că într-una din zilele acestea aș putea să te deranjez iar"

"Și tu ești încă aceleași vechi Vincent."

Germano atunci profită de timpul rămas, înainte de a se prezenta în biroul său diferiții inspectori, pentru a ieși din secția de poliție și pentru a lua în cele din urmă micul dejun.

Primul care sosi a fu Angelo Parisi, inspectorul venea direct de la locul ales noaptea trecută ca punct de observație ale mișcărilor lui Anna Palmi, deși ar fi mai corect să vorbim de tăcere și imobilitate avand in vedere cum petrecuse inspectorul ultimele zile; si el trecu întai pe la bar pentru o cafea rapidă înainte de a merge la Germano.

La scurt timp după ei sosira Di Girolamo și Piazza și, de asemenea, agentul Venditti, acesta din urmă deoarece participase la serviciul de observare a lui Bellami în noaptea precedentă, cu siguranță că ar putea avea de adaugat unele detalii .

Primul care a deschis gura a fost comisarul, care ii aduse la zi cei prezenți cu intâlnirea care a avut loc în seara precedentă cu Eleonora Bucci, apoi veni rândul lui Gianni Piazza sa ii pună la curent pe ceilalalți in legatură cu ce vazuse cu câteva ore mai devreme, la casa lui Bellami .

Fu aprins atunci un monitor mic care se afla în biroul lui Germano și repornit un video înregistrat de către inspector și agentul Venditti aseară la vilă.

Cei doi adăugau detalii verbale relative la acea noapte în timp ce imaginile se desfășurau pe ecran, povestiră, de asemenea, celorlalți despre modul în care au intrat în clădire, pe poarta lăsată deschisă de către băieți, și modul în care deciseră să filmeze tot ce au putut vedea printre gratarele unei ferestre, pentru că pentru a înțelege semnificațiile și implicațiile situației observând cei patru bărbați, cu glugă și încercând a recita fraze aparent lipsite de sens, nu ar fi fost pentru nimic ceva imediat.

După terminarea vizionării fișierului multi- media, polițiștii desprinseră privirea de la monitor, mutând-o în direcția comisarului, care între timp și-a reluat locul în spatele biroului.

Era necesar, așa cum a observat în mod corect Germano, să se schimbe radical direcția anchetei, și anume să lase observatiile neclare ale doamnei Palmi concentrandu-se aupra profesorului Bellami și a celor care păreau să fie adepții săi.

A fost examinată baza de date în timp real relativ la numerele de înmatriculare ale scuterelor cu care băieții au ajuns la casa profesorului, și care au fost notate cu precizie de către inspectorul Piazza noaptea trecută cand le-a văzut sosind la vilă.

După ce au fost găsite numele proprietarilor vehiculelor, care erau probabil părinții copiilor care le-au folosit, se trecu la analizarea fișelor personale și familiale pentru a avea mai multe detalii despre băieți.

Luca Donati, Marcello Lauria și Stefano Giglio erau numele tinerilor care, probabil, au mers cu o noapte înainte la casa lui Bellami, toți trei deveniseră majori de puțin timp și erau în ultimul an de liceu, unde se părea că Bellami preda; Germano, schițând un mic rânjet, mărturisi oamenilor că ar fi dispus să își parieze salariul că stia cine era profesor de matematică, inspectorul Parisi răspunse că nu ar fi acceptat un asemenea pariu, pentru că răspunsul era evident acum pentru toată lumea.

Chiar atunci când vorbeau despre modul in care trebuia actionat telefonul comisarului începu să sune.

"Alo!"

"Bună ziua, vorbesc cu Vincent Germano?"

"Da, eu sunt, de ce?"

"Bună ziua, domnule comisar, numele meu este Duilio Spadafora, sunt un inspector de Poliție din Napoli, am sunat pentru că în această dimineață o femeie s-a prezentat aici, doamna Eleonora Bucci împreună cu soțul ei au venit pentru a denunța dispariția Paolei Bucci, fiica lor"

"Da, continuați!"

"Având in vedere că în prezent fata locuieste în partea de sud a capitalei am obligația de a le transfera o parte din anchetă pentru probleme de competență... și apoi, într-o manieră informală, doamna Bucci a menționat contactele voastre recente așa ... "

"Ați făcut bine că m-ați avertizat imediat, trimiteți-mi o copie a plângerii și a tuturor informațiilor de care aș putea avea nevoie, anunțați pe d-na Bucci că investigațiile vor începe de astăzi."

"Foarte bine domnule Germano, rămân la dispoziția dumneavoastră pentru orice aveți nevoie, dacă trebui să aveți alte informații de la soții Bucci să-mi spuneți, mă ocup eu."

"Ok, domnule Spadafora, pentru acum este tot, ne vom tine la curent."

"Bine, domnule Germano"

În urma conversației avute cu inspectorul de la sediul poliției din Napoli, Germano ceru lui Angelo Parisi să meargă cât mai devreme posibil în camera ocupată de fata interiorul campusului universitar din Roma, camera care, dacă nu erau alte colege de cameră, trebuia să fie sigilată, iar toate efectele personale ar fi trebuit să treacă pe la biroul comisarului înainte ca acestea să fie analizate sau atinse de cinestiecine.

Inspectorul Di Girolamo s-ar fi ocupat de instalarea unor telecamere de-a lungul perimetrului exterior al vilei profesorului Bellami, în timp ce inspectorul Piazza și Venditti și ar fi trebuit să observe băieții indeaproape, cu privire la aceasta Germano a planificat deja în gândurile sale o vizita de dimineață la decanul institutului Fernando *Pessoa*, în încercarea de a deschide calea pentru investigații de cei doi bărbați.

În ceea ce privește intabulările telefonice și de e-mail a Paolei Bucci, ambele fuseseră deja solicitate și erau astfel disponibile pentru analize suplimentare și mai acurate, s-ar fi putut citi din perspective mereu diferite pe masură ce ancheta continua .

Terminată aducerea la zi, Vincent Germano plecă imediat să se întâlnească cu decanul Institutului Superior frecventat de băieți, nereușind să-l avertizeze din timp, decise să se prezinte pe neașteptate, în speranța că directorul școlii nu era ieșit din birou.

Dându-se drept tatăl unuia dintre elevii care frecventau școala, comisarul reuși să înșele oamenii de serviciu, astfel încât să poată ajunge la etajul al doilea al școlii și să meargă la biroul directorului.

O voce orăcăită și joasă îl invită să intre după ce bătuse de cateva ori, închisă ușa după el, polițistul se așează pe unul din fotolii și se prezentă.

Lucrul ciudat remarcat imediat de către comisar, fu că directorul, dr. Tagliamonti, nu părea deloc surprins de această vizită.

"Spuneți-mi, domnule Germano ..."

"De fapt, după cum veți fi ghicit, aceasta nu este o vizită de curtoazie ... unele investigații pe care le facem m-au condus la instituția sa"

"Continuați, vă rog!"

"Ei bine, ar fi nevoie să ținem sub observație anumite zone ale școlii, desigur într-o manieră non-invazivă și având grijă să nu perturbăm cursul normal al lectiilor, acest lucru este evident..."

"Pot să vă întreb eu un lucru domnule comisar?".

"Spuneți!"

"E pentru traficul de droguri că sunteți atât de interesat de școala mea? "

"Ei bine, să zicem ..."

"Am înțeles. În cazul în care ancheta ar avea succes faceți-mi plăcerea de a deranja lecțiile... da ... mergeți să-i arestați pe vinovați în timp ce stau în sala de clasă, în fața tuturor, chiar dacă amândoi știm că acest lucru nu-i convinge să renunțe în viitor, cel puțin arată aceste animale într-o lumină diferită, foarte diferită de respectul și invidia, de care par a fi înconjurați"

"Ei bine, de fapt eu, domnule decan, nu pot promite un astfel de lucru, procedurile ... Cu toate acestea, în cazul în care investigațiile vor lovi ținta, vom incerca să dăm mai multă atenție aspectelor umane, ca să spunem așa"

"Vă mulțumesc, eu la sfârșitul anului mă voi pensiona și mi-ar plăcea să închid treizeci de ani de experiență cu ceva semnificativ"

"Vă înțeleg, domnule director"

Cei doi în acel moment considerară discuția închisă și se puseră de acord să facă in modul ca din ziua următoare institutul să aibă doi noi oameni de serviciu, în capul lui Germano aceste două figuri aveau fețele inspectorului Piazza și a agentului Venditti, pe lânga faptul că echipa de anchetă ar fi trebuit să aibă la dispoziție o copie a cheilor de la ușa de intrare în școală, in acest fel s-ar fi putut deplasa cu mai multa discreție pentru plasarea eventualelor microfoane în institut.

După ce urcă în mașină comisarul nu o luă pe drumul înapoi la birou, ci pe unul care l-ar fi purtat într-o bancă din Marino în care, în urma analizei e-mail-urilor Paolei Bucci în zilele precedente, comisarul știa că fata obișnuia să-și depună economiile .

Prezentându-se cu denunțul de dispariție făcut de părinți în mână, Germano nu întampină nici o dificultate in a avea cooperarea angajaților băncii; după mai puțin de o jumătate de oră, o copie detaliată a mișcărilor legate de contul bancar al Paolei Bucci era deja în mâinile lui, în acel moment nu mai era nimic care să-l împiedice de să revină la birou.

Cifra care reprezenta soldul pe extrasul de cont era de 4700 de euro, de fapt, o astfel de sumă nu era în ton cu statutul de elev al fetei, dar având în vedere faptul că Paola Bucci venea dintr-o familie destul de înstarita, cu șofer personal pentru mama, totul se preta la o mie de interpretări.

Cu dubiul de a face presupuneri eronate, comisarului nu-i ramânea nimic altceva de făcut decât să-i întrebe pe cei direct implicați; telefonul din casa familiei Bucci Afragola începu să sune, distragand atentia doamei Eleonora de la lecturile relaxante și frumoase, în care se scufundase de puțin timp.

"Bună ziua, cine vorbește?"

"Buna ziua doamna, sunt Germano!"

"Ah, domnule comisar."

"Da ... am sunat în această dimineață să vă confirm că am primit de la colegul de la Napoli toate actele necesare pentru a începe ancheta"

"Este cam devreme să întreb dacă aveți noutăți?"

"De fapt ... da, cred că este dificil de a avea ceva în mână, înainte de zece zile, în orice caz, aș avea o curiozitate"

"Spuneți!"

"În ceea ce privește menținerea fiicei dumneavoastră, vă ocupați dumneavoastră sau din acest punct de vedere era autonomă?"

"Ei bine, de fapt, eu și soțul meu ne limitam să îi plătim studiile, adică taxele de școlarizare, cărțile și cazarea la universitate, iar atunci când ne întâlneam îi dădeam câteva sute de euro pentru a cumpăra alimente, pentru bilete de autobuz, pe scurt, pentru lucruri de genul asta"

"Am înțeles. Deci Paola se ocupa direct de tot ceea ce insemna cheltuieli fără importanță?"

"Da, dle comisar, ne-a spus că de câteva luni lucra ca o chelneriță într-un restaurant aproape de San Lorenzo, dar nu am avut ocazia vreodată să o vizităm acolo"

"Înțeleg."

"Pot să vă pun eu o întrebare acum, domnule?"

"Da, doamnă"

"De ce atunci când vine vorba de fiica mea folosiți întotdeauna trecutul?"

"Oh, să spunem că este un fel de deformare profesională ... știți, noi polițiști investigăm mereu fapte care au avut loc deja și astfel se întâmplă aproape întotdeauna să vorbim la trecut"

"Dacă spuneți dumneavoastră, domnule Germano, vă cred, vreți să mă întrebați altceva?".

"Pentru moment, nu, doamnă, cred că am terminat"

"Bine, vă rog să mă țineți la curent!"

"Desigur, nu vă faceți griji!"

Comisarul a închis telefonul foarte ușor, ca și cum ar fi mânuit ceva din paie și, prin urmare, vroia să treacă neobservat, facând cat mai puțin zgomot posibil; după ce dadu o privire rapidă la ceas, Germano observă că, în sfarșit, era timpul să meargă acasă pentru prânz.

De data aceasta încercă să depună mai mult zel decât de obicei pentru a-și masca gândurile, căutând să țină munca și ancheta aceea dincolo de pragul casei; operație care se pare că, în aparență cel puțin, i-a reușit bine, dupa râsul soției sale ori de câte ori Germano făcu paradă de umor și glume.

Cei doi continuară să zâmbească chiar și atunci când comisarul își punea înapoi jacheta pentru a reveni la birou, dar, odată trecut de ușa casei, deja de-a lungul aleii, expresia comisarului deveni mai încruntata, odată intrat in masina, făcu o respirație profundă, porni mașina și plecă.

În birou îl găsi asteptându-l pe inspectorul Piazza, căruia nu-i rămăsese nimic altceva de făcut decât să aștepte instrucțiuni pentru zilele următoare.

Germano nu-l lăsă prea mult să aștepte.

"Așadar, Gianni ... am vorbit cu directorul și mi s-a părut foarte disponibil"

"A fost greu să-l convingeți? "

"De fapt, nu, am impresia că suspectează o operație anti-drog, poate crede că am primit vreo informație și de aici a pornit totul, nu știu. În orice caz, mâine dimineață devreme tu și Venditti presentați-vă la el, vă va da două cămăsi, care vă vor face să păreți oameni de serviciu, pe lângă acestea vă va da , de asemenea, o legătură de chei cu care vom avea posibilitatea de a intra în instituție și pe timp de noapte, în această după-amiază voi merge personal să fac copii, ca să vă poată fi date mâine"

"V-a recomandat locuri pe care ar trebui sa le supraveghem în mod special?".

"Nu, asta nu, dar de mâine după-amiază, începe să te ții în contact direct cu Di Girolamo, astfel încât să știe exact unde ar trebui să fie plasate câteva microfoane și camere de luat vederi, desigur, aceste operațiuni se vor face pe timp de noapte"

"Am înțeles domnule comisar, mai este ceva ce ar trebui să știu?"

"Pentru moment, nu, în ceea ce priveste ziua de mâine încearcă să afli care sunt locurile de întâlnire ale băieților, cândva erau băile, dar este posibil ca vremurile să se fi schimbat, apoi, bineînteles, identifică imediat clasa frecventată de cei trei care ne interesează, Donati, Lauria și Giglio, în acest mod îi vei facilita munca lui Di Girolamo"

"Bine"

"Atunci, toate materialele audio și video care se vor obține le vom examina împreună, în rest pot doar să spun că, odată în interiorul școlii, va trebui să faceți un pic totul singuri, tu și Venditti, poate să încercați să vă apropiați de cât mai multe persoane posibil care vă intră în raza de acțiune; în orice caz , cred că știi cum ar trebui să vă mișcați, fără ca eu să fiu aici pentru a pălăvrăgi prea mult."

"Ok, domnule comisar, ca să ne actualizăm, cum ne organizăm?"

"Pentru lucruri extrem de serioase , este indicat să mă suni, în ce privește rutina normală, este suficient ca unul dintre voi să facă doi pași pâna la mine în birou după-amiaza târziu"

"Ok"

După ce a terminat instrucțiunile pentru inspectorul Piazza comisarul se cufundă în lectura aprofundată a tuturor investigațiilor, și fișierelor conexe, care îi inundau biroul.

Germano tentă să formuleze ipoteze în încercarea de a crea un fir comun între evenimentele care au avut loc în acele câteva zile, porni de la descoperirea cadavrului lui Palmi, apoi trecu la comportamentul ciudat al surorii lui până la sosirea îngrijorătoarei scrisori anonime care indica un profesor de matematică ca persoana asupra căreia trebuia deschisă o anchetă pentru a descoperi infracțiuni nespecificate.

Comisarul intui ca cele mai recente descoperiri, inclusiv modul de distracție bizar al lui Bellami în compania unor adolescenti, cu siguranță ar fi putut oferi un cadru mai clar și detaliat al tuturor protagoniștilor, dar conexiunea de bază între diversele personaje trebuia să se facă numai pe

baza elementelor adunate până la sosirea scrisorii anonime, astfel trebuia să fie făcută, concentrarea pe restul ar fi dus la crearea unei confuzii mai mari intr- o situație deja bizară, pe lângă riscul , mereu prezent, al unei derutări inteligente.

Sosirea lui Angelo Parisi, însoțit de câteva cutii bine ambalate, il distră peVincent Germano de la cărțile pe care se uita și de la gândurile sale.

Inspectorul se facu mai intâi comod înainte de a începe cu noutățile.

"Deci domnule comisar, rectorul universității a strâmbat putin nasul, din cauza acestei situații, faptul de a fi pus sigilii camerei lui Paola Bucci mi s-a părut excesiv și mie; i-am explicat că nu era deloc cazul, nici timpul pentru polemici"

"Te-ai descurcat bine, este important că ai reușit să ia tot ceea ce era, sau părea important pentru investigația noastră, apropo, deci fata avea o singura camera"

"Exact domnule comisar, de fapt, am profitat de faptul că nu avea colegi de cameră pentru a sigila tot fără întârziere"

"Bine Angelo, lucrurile pe care ai reușit să le aduni sunt toate în acele cutii care sunt în spatele tău?"

"Da, totul e acolo, cărți, jurnale, note, niște haine, pe scurt tot ceea ce am reușit să adun"

"Din întâmplare, ai văzut pe cineva în timp ce puneai sigiliile?"

"Destule persoane, la un moment dat chiar s-a strâns o mică mulțime în fața intrării în cameră"

"Bine, bine"

"În ce sens, Vincent?"

"În sensul că este mai bine dacă anumite zvonuri și bârfe încep să circule, pentru că nu prea avem cărți în mână pentru a juca așa că... să ne asigurăm că cineva dintre aceste persoane va fi solicitată să se prezinte"

"Am înțeles, Vincent. Tu ai noutăți?"

"Am una, știi câți bani erau in contul lui Bucci?"

"Nu știu"

"Aproape cinci mii de euro, și mama mi-a confirmat că nici ea, nici soțul nu au trimis acei bani..."

"Hm, acum înțeleg acum de ce puțin tam-tam ne poate fi de folos"

"Da Angelo, evident, în ceea ce privește cealaltă situație, aceea a lui Bellami și a băieților cu glugă, principiul este invers, adică acționare in secret în maniera absolută"

"Desigur, Vincent !"

"Oricum, între timp Piazza și Venditti vor sta pentru o vreme în școala la frecventată de băieții prieteni ai lui Bellami, și acolo, ca și pentru casa profesorului, am cerut să fie instalate microfoane și poate chiar unele camere de luat vederi, apoi, tot materialul care va fi strâns, îl vom analiza împreună în speranța de a găsi ceva"

"Ok Vincent, iar eu de ce va trebui să mă ocup?"

Comisarul mută privirea dincolo de Angelo Parisi, în direcția cutiilor stivuite în apropiere; inspectorul intui ce trecea prin capul prietenului și colegului său, dar vru totuși să aiba confirmarea.

"Vrei să-ți dau o mână de ajutor cu aceia?"

"Exact, Angelo"

"Când începem?"

"Mâine dimineața devreme, cu cât ajungem mai înainte, cu atât mai bine, e mai calm în birourile noastre atunci cand sunt puține persoane în jur."

"Când vorbești așa, Vincent, mă sperii ... vrei să ajung înainte de șase dimineața?"

"Nu atât de devreme ... la șapte"

"Ah, ok, atunci ne vedem mâine dimineață, *devreme*, Vincent"

"Heheh, pe mâine Angelo!"

De îndată ce inspectorul Parisi închise ușa după el, comisarul începu să-și adune lucrurile, oprit computerul, închise diversele fișiere și își puse jacheta; ziua se apropia de sfârșit și era timpul să se întoarcă acasă.

7 Octombrie

După o noapte destul de liniștită, Vincent Germano reluă drumul spre birou, fu primul care intră atunci când soarele, afară, de doar câteva minute începuse să lumineze orizontul.

Prima persoană de contactat în acea dimineața umedă de octombrie era Arturo Mastrocielo, care, prin intermediul unui mesaj trimis pe telefonul mobil a lui Germano cu câteva ore mai înainte, il informă pe comisar că va rămâne la locul de muncă până la mijlocul dimineții.

"Alo!"

"Bună, Arturo, Vincent sunt! Am citit mesajul"

"Ai făcut bine că m-ai sunat, am câteva noutăți care te-ar putea interesa"

"Referitoare la video?"

"Exact, am cerut un fel de consultare unuia dintre colegii noștri de aici, din Torino, care s-a ocupat de celebra ancheta împreună cu mine, după el, cei patru bărbați mascați recitau o rugăciune pentru morți"

"Exact ceea ce ..."

"Mi-a spus că acela este un cântec utilizat de obicei în timpul funeraliilor, este de origine păgână și care a fost în vogă în secolul al XVIII-lea, de aceea nu putea înțelege ce spuneau cei patru"

"Hm... și totuși oamenii mei nu au observat cadavre sau sicrie în apropiere în timp ce asistau la ceremonie, și nici din video nu pare să existe ceva sau cineva pentru care să fie făcută rugăciunea"

"Acest lucru Vincent va trebui să îl afli singur"

"Am înțeles. Îti mulțumesc foarte mult pentru informații, ai fost foarte rapid!"

"Cu mare placere, dacă ai nevoie de altceva, să mă suni!"

"Mulțumesc Arturo, o voi face"

În gândurile comisarului se strecură dubiul că în cele mai vechi timpuri se puteau face înmormântări, fără decedați, ipoteză care, deși putea părea bizară, merita oricum să fie examinată; Germano își reproșă că nu a

încercat să elimine această îndoială, întrebandu-l pe colegul său, Mastrocielo, dacă nu știa nimic, comisarul era acum deja cu telefonul în mână, când colegul său Angelo Parisi crezu că e bine să-i dea o bună dimineața aproape dărâmând ușa biroului.

"Angelo, dar ce ..."

"Îmi pare rău, Vincent, am alunecat in timp ce deschideam; am pantofii uzi, stii, plouă..."

"Am înțeles, am înțeles. Stai jos, că am o noutate!"

"Deja?".

"Sigur! Uite că, atunci când ma pun sa fac pe polițistul , reușesc... mai degrabă, l-am auzit acum câteva minute pe Mastrocielo din Torino, spune că cei patru bărbați sau băieți cu glugă recitau nimic mai mult decât un bocet din secolul al XVIII-lea."

"Dar cum...?"

"Cum e posibil să faci o înmormântare fără mort, vrei să spui?"

"Da"

"I-am pus aceeași întrebare, dar răspunsul a fost că ar trebui să aflăm singuri asta"

"Înțeleg, dar pentru asta vor fi necesare niște cărți de istorie. Ce zici dacă vom începe între timp să controlăm cutiile, Vincent?"

"Da, în prima din dreapta ce ai pus?"

"Asta ar trebui să conțină agendele și textele universitare a lui Paola Bucci"

"Bine, atunci voi începe cu asta"

Tragând cu ochiul între paginile cărților care aparțineau lui Paola Bucci, comisarul încercă să se concentreze asupra detaliilor, însemnări sau note, precum și nume și numere de telefon care sunt uneori scrise în spațiile albe dintr-o carte.

Dupa ce examină șase sau șapte volume, Germano realiză ca studenta nu era deloc obișnuită să scrie ceva în acele faimoase spații albe, suspectând chiar că fata nu răsfoise niciodată aceste texte; în orice caz, căutarea de indicii continuă, deși fusese până atunci destul slabă și pentru Angelo Parisi.

Inspectorul frustrat dintr-o dată luă unul dintre caietele examinate recent și aproape îl aruncă pe biroul colegului, comisarul, imediat însă, îl luă în mână pentru a-l pune în mod corect în vârful unei coloane de texte și agende care au fost deja examinate, ce se afla în dreapta sa, aruncând ochii

în caiet aproape la întâmplare, nu recunoscu ceva care să-l invite să țină în continuare aceast caiet între mâini, cel puțin pentru o vreme "

Angelo Parisi aproape nu realiză această schimbare bruscă a vitezei în mișcările comisarului, fu ghiar Germano a-i atrage atentia.

"Stai puțin, Angelo!"

"Ai găsit ceva, Vincent?"

"Acest mod de a scrie ..."

În acel moment, inspectorul deschise unul din sertarele lui și scoase scrisoarea anonimă, ținând caietul deschis în fața lui compară cele două caligrafii: erau identice.

"Paola Bucci a scris această scrisoare"

"Dar cum?"

"Uita-te tu insuti, Angelo!"

Nici pentru inspectorul Parisi nu mai existau dubii cu privire la cine a fost autorul acelui mesaj ciudat și tulburător.

"Ce înseamnă asta Vincent?"

"Probabil că ancheta lui Bellami poate duce la rezolvarea multe enigme"

"Da, dar ... cum facem fără fată?"

"Asta va fi o problemă, deocamdată nici pe profesor, nici pe discipolii săi nu-i putem acuza de nimic"

"Din păcate, este așa cum spui tu, Vincent, ai deja ceva în minte?"

"Nu încă, numai că ar trebui să avertizăm imediat pe ceilalți, ca să nu ia în glumă investigarea lui Bellami, cred că e mai mult în joc"

"Bine, îi voi avertiza pe toți în dimineața aceasta, tu ce vei face?"

"Eu Angelo? Nu știu, poate e timpul să așteptăm puțin înainte de a ne mișca din nou"

"Înțeleg"

Astfel deveni datoria inspectorului Parisi să actualizeze in mod rapid și sigur pe ceilalți polițiști, in ceea ce-l privea pe Di Girolamo, lucrul părea destul de usor de făcut, pentru ceilalti doi însă, care din acea dimineață vor începe serviciile de observație ca oameni de serviciu, trebuia să aștepte cel puțin după-amiază înainte de a-i putea avertiza, făcând altfel, riscul de a-i deconspira era destul de mare.

Între timp, într-adevăr, atât Piazza cât și Venditti erau foarte ocupați încercând să-și ascundă cât mai bine posibil adevărata lor identitate, în loc să caute indicii utile anchetei, inspectorul, dându-si seama aproape imediat

că, alergând pe coridoare cu o mătură în mână, nu l-ar fi făcut sa pară mai portar decat părea, decise în cele din urmă a să ia loc la biroul care se afla în atriumul principal și care era doar câțiva la metri de băile ale elevilor.

Astfel așezat, și aparent concentrat pe un joc de cuvinte încrucișate, Piazza putu sa noteze cu ușurință orele cand veneau în baie baieții pe care ii țineau sub observație .

Toate acestea ar fi fost utile mai târziu, astfel încât să se evite amestecarea diverselor interceptari, înregistrari ale microfoanelor prezente în baie, cu cele ale altor băieți; de asemenea, cu această metodă s-ar fi salvat o mulțime de timp, deoarece înregistrările de ascultat ar fi fost doar cele prezente în timpul orelor în care elevii supravegheați fuseseră la toaletă.

Agentul Venditti în schimb, datorită unui pretext inventat pe loc, și cu ajutorul altor îngrijitori complici, a reușit să intre în sala de clasă in care se aflau Giglio, Lauria și Donati și să memorizeze locurile unde erau așezați, informația atunci ar fi trecut la inspectorul Di Girolamo, care ar fi pus alte microfoane sub acele bănci, cum s-ar fi lăsat seara.

Acea primă dimineață ca îngrijitorii trecu repede, fără prea multe surprize, astfel încât Gianni Piazza rămase surprins de ușurința cu care decurgeau operațiunile.

Cel care nu era deloc surprins de tot amestecul acela de enigmă era Vincent Germano care, contrar obiceiului său, a decis în acea zi să nu meargă acasă pentru masa de prânz și să rămână in birou.

Pe birou, toate materialele erau împrăștiate înaintea sa, continuă să-l privească în speranța că ceva ii putea atrage atenția.

Comisarul abandonă acea acțiune aparent imposibilă, când, după o privire rapidă la ceas, își dădu seama că, fiind trecut puțin de două după-amiaza, Piazza și Venditti ar fi trebuit să fie deja în drum spre secția de poliție, le-ar fi cerut eventuale idei asupra cărora să se concentreze.

Doar ce incepuse să se destindă când cineva bătu la ușa lui.

"Intrați!"

"Bună ziua , domnule comisar!"

"Bună ziua Fiorini, e vreo problemă?"

"Pentru moment, nu, doar că dincolo e un anumit Bellami care ar dori să vă vorbească"

"Ne-au descoperit pentru numele lui Dumnezeu!"

"Scuzați-mă domnule?"

"Nu, nimic, lasă-l înăuntru!"

După câteva momente, profesorul Bellami își introduse capul pe ușă, cerând permisiunea de a intra.

Privirea care se lăsă asupra comisarului părea foarte diferită de cea contrariată și scandalizată pe care Germano se astepta să o noteze; imaginându-și că ar putea fi doar o tactică, polițistul nu spuse un cuvânt, ci doar dădu mâna cu interlocutorul său.

"Îmi pare rău că v-am deranjat domnule comisar, dar ..."

"Nici o problemă, suntem aici tocmai pentru asta ..."

"Da... doar cu câteva nopți în urmă, mi s-a intâmplat un lucru foarte ciudat, poate că nu e nimic, e doar o impresia a mea, dar ..."

"Ați fost atacat, domnule profesor? Sau, poate, urmărit de cineva? "

"Nu, nimic de genul asta. Să zicem că am ajuns să vorbesc cu niște băieți care spuneau lucruri ..."

Constatând că Giorgio Bellami începuse să tremure, Germano nu a putut să se abțină și-i oferi un pahar de apă, comisarul crezu că persoana din fața lui avea de gând să dezvăluie cine l-a ucis pe Kennedy după cum tremura.

"Calmați-vă, domnule Profesor! Să o luăm de la început, ce fel de raport aveți cu tipii ăștia?"

"Ne cunoaștem, adică ... uneori, seara, ne întâlnim, ca prieteni se înțelege, iar apoi toți sunt adulți"

"Am înțeles, să spunem că îi ajutati să-și facă temele."

"Ce vreți să spuneți cu *teme,* domnule comisar?"

"Am spuns doar așa, spuneți mai departe!"

"Deci ... cu câteva nopți în urmă ne-am întâlnit, așa cum facem de multe ori, și la un moment dat au început să vorbească despre o fată care, de asemenea, a venit la mine acasă de câteva ori, au vorbit într-un mod ciudat ..."

Neputând să spună prea mult, temându-se că oamenii săi ar putea fi descoperiți , Germano îl lăsă pe Bellami să continue.

"Fata asta ... ei bine, am senzația că i s-a întâmplat ceva rău"

"Ceva în care dumneavoastra nu sunteți implicat , îmi imaginez"

"Nu, nu!"

"Băieții de care mi-ați vorbit da în schimb?"

"Mă tem că da ... "

Germano în acel moment nu mai știa ce să facă, exista posibilitatea ca Bellami să fi continuat să vorbească la nesfârșit, fără a adăuga nimic la ceea ce știa deja comisarul, probabil, si-a dat seama de falșii oameni de serviciu și încerca sa scape de probleme, dand vina pe altcineva, sau doar încerca să spună adevărul, un adevăr greu de spus.

Germano decise să încerce să elimine cel puțin o îndoială, așa că se ridică de pe scaun și îl lăsă singur pe profesor în biroul său, asigurându-l că se va întoarce repede.

Mobilul inspectorului Piazza sună imediat după aceea.

"Alo!"

" Gianni, sunt Vincent, ascultă !"

"Tocmai veneam la secție..."

"Da, da, dar am nevoie să-mi spui un singur lucru"

"Ce?"

"Astăzi la școală, profesorul Bellami cum ți s-a părut? Agitat, sociabil sau... "

"Astăzi Bellami nu a venit, domnule comisar, a fost ziua lui liberă"

"Bine Gianni, atunci când vă întoarceți folosiți intrarea de pe partea din spate, nu cea principală!"

"Bine, este vreo problemă?"

"Atunci îți voi explica"

După câteva momente Germano se reîntoarse în biroul cu o ceașcă de ceai fierbinte în mână, o oferi lui Bellami și se așeză din nou, în speranța că acest mic truc era suficient pentru a nu trezi suspiciunile interlocutorului său.

"Acum putem relua, domnule profesor"

"Da ... unde rămăsesem?"

"La faptul că ceva rău trebuie să se fi întâmplat unei fete"

"Da, băieții mi-au mărturisit că i-au dat ceva să bea și apoi s-a simțit rău"

"Fata?".

"Da"

"V-au spus și unde?"

"In mod vag, într-o pădure"

"In pădure, da?"

"Da, cel puțin așa...."

Aici Germano decise să termine discuția.

"Ascultați, domnule Bellami, de ce nu mă duceți in pădure și-mi arătați ceea ce nu puteți descrie?"

"Acum?"

Privirea comisarului a fost de ajuns pentru ca interlocutorul său să se ridice aproape brusc de pe scaun.

Mașina de serviciu cu Vincent Germano și profesorul de matematica la bord merse aproximativ douăzeci de minute înainte de a ajunge la lacul indicat de Bellami.

Oglinda de apa reflecta razele unui soare de toamnă timid; văzand-o astfel, iți venea sa te duci in intâmpinerea ei, chiar și pentru a face doi pași, în compania unui prieten; dar realitatea de care era înconjurat comisarul era foarte diferită.

Mașina trase de-a lungul drumului și apoi opri, după care cei doi ocupanți coborâră pentru a continua să meargă pe jos; atunci când au început coborârea spre lac se aflau la o înălțime de cincizeci de metri deasupra nivelului apei.

Germano il lăsă pe Bellami să-l conducă pe diversele cărări, acesta din urmă începuse să spună fraze fără sens din momentul în care coborâse din mașină, comisarul nu putea face altceva, decât să-l asculte și să-l urmeze.

După ce merseră pe jos câteva sute de metri, profesorul se opri brusc, apoi începând a indica cu degetul arătător o cale abruptă și îngustă, chiar sub punctul în care cei doi se aflau in acel moment; la o prima vedere Germano putu cu greu să o recunoască, confundând-o, așa îngustă și abruptă cum era, cu un simplu desiș.

Comisarul, fiind la aproximativ douăzeci de metri în linie dreaptă de punctul indicat de Bellami, încă nu putea să-si dea seama de ce ar putea fi printre acei copaci, inainte de a chema întăriri, vru totuși să-l întrebe pe profesor.

"Acolo trebuie să căutăm?"

Bellami răspunse cu un semn afirmativ din cap, pierzând aproape brusc toată volubilitatea demonstrată până atunci.

"Alo!"

"Angelo, sunt Vincent."

"Dar ce ...?"

"Avertizeaza-l pe Silvestri și echipa sa, spune-i să vină aici imediat"

"Aici, unde?"

"La marginea lacului, cel care se află de-a lungul drumului care duce la Velletri"

"Bine, cum o să te găsim?"

"Am parcat mașina de-a lungul drumului principal, vă așteptăm acolo"

"Deci nu ești singur"

"Nu, dar grăbește-te"

După ce a pus telefonul în buzunarul interior al hainei Germano observă cum Bellami nu mișcase nici un mușchi de aproape cinci minute, cu ochii la oglinda de apă, nemișcat, de pe dealul mic pe care cei doi se aflau.

Comisarul a decis să rupă tăcerea ciudată și invită pe Bellami să se intoarca la mașină, și de data aceasta fu profesorul a conduce ritmul.

De îndată ce intrară în mașina de serviciu, Germano începu să privească cu insistență pe cel care ocupa în acel moment scaunul pasagerului.

"Îmi puteți satisface o curiozitate?"

"Da"

"Puteți să-mi explicați,vă rog, ce v-a provocat atât de multă frică? Fiindcă am impresia că nu a fost frica de închisoare cea care v-a facut să veniți la mine"

"Au fost privirile lor ,cuvintele lor, modul in care ..."

"Este vorba despre Donati, Lauria și Giglio?"

"Da, chiar ei. Când mi-au spus despre *incident* ieri seara, au făcut-o ca și cum se vorbea despre moartea unui animal"

"Acest incident privește fata, nu-i așa?"

"Numele ei este Paola Bucci, o studentă care, uneori, venea să mă viziteze împreună cu ei"

"Înțeleg. Ce v-au mărturisit ticaloșii atunci când ați vorbit ?".

"Au mărturisit puțin, s-au limitat să-mi spună că au dus-o pe Paola în pădure în acea noapte și ..."

"Ce noapte?"

"Cea din 27 septembrie trecut"

Înainte de a incita interlocutorul său de a continua, Germano făcu un calcul rapid, un calcul care, însă, nu îi ieșea, comisarul nu put ea înțelege cum cineva, care,conform celor spuse de Bellami ,pe 28 septembrie nu era nimic mai mult decât un cadavru, se putea prezenta în primele zile ale lunii octombrie, în orice oficiu poștal și trimite o scrisoare, aceeași scrisoare care acum se afla în birourile de poliție și îl acuza pe profesor .

Până la urmă nu fu nevoie de încurajare pentru a-l face pe Bellami să reia discursul de unde a rămas.

"Au încercat să facă un joc ciudat, au declarat că au făcut-o să bea sânge de oaie numai că, imediat după aceea, Paula s-a simțit rău și s- au indepărtat"

"Or fi luat-o la sănătoasa ..."

"Nu domnule comisar, au luat-o la trap mărunt, astfel încât unul dintre ei a si inregistrat totul cu telefonul mobil ...."

"Ați văzut acel video?"

"Din nefericire, da"

"Și băieții ce spuneau? Vreau să spun ... presupun că apoi l-ați văzut împreună, poate ... "

"Lucrul teribil a fost chiar asta domnule comisar: comentau ca și cum ar fi fost un joc video, o persoană era moartă și ei nimic, continuau să vorbească despre aceasta cu o detașare infricoșatoare"

"Presupun că și dumneavoastră trebuie să fi fost destul de detașat înainte de a decide să veniti la mine ... îmi satisfaceți o altă curiozitate?"

"Sigur"

"Ritualul funerar pentru săraca Paola a fost ideea dumneavoastră?"

"Dar cum...?"

"Hm ... să zicem ca a avea informații despre fapte, fără a le face cunoscute peste tot în jur este o parte integrantă din munca mea, iar apoi sunteți o persoană distinctă și respectată, dragă profesor Bellami, sunteți ceea ce, de obicei, este numit un *insuspectabil*; nu veți crede, dar sunt chiar tipii ca dumneavoastră primii pe care îi investighez ... "

"Deci, dacă n-aș fi venit eu la dumneavoastră, ați fi venit dumneavoastră la mine mai devreme sau mai târziu ..."

" Să spunem că da"

"Acum, ce se va întâmpla?"

"Sfatul pe care vi-l pot da este de a vă lua câteva zile libere, nu veniți la școală mâine, ar fi mai util dacă ați vorbi de toate acestea și procurorului."

"Este într-adevăr necesar?"

"Mă tem că da, dacă nu se urmează procedura, va avea mâinile legate"

Comisarul omise să adauge că, în cazuri de urgență de genul ăsta, s-ar fi continuat in orice caz, dar preferă să nu se incarce de gânduri suplimentare, în plus față de mulțimea care deja ii aglomera mintea.

La sfârșitul ultimei sale remarci, farurile a două mașini care îi ajunseră, încetinind pe măsură ce se apropiau de cea a lui Germano, luminară cabina făcându-i să se întoarcă atât pe Bellami cât și pe comisar .

8 Octombrie

După o dimineață petrecută în procuratură în compania profesorului de matematică, care, de altfel, confirmă și semnă și în fața magistratului ceea ce urechile lui Germano auziseră deja în seara precedentă, comisarul se refugie în biroul său încercând să-și pună putin ordine în idei.

Pe lângă faptul că a fost, de asemenea, în așteptarea febrilă a unui apel, care a ajuns în cele din urmă un pic de după amiază.

"Alo!"

"Sunt Silvestri"

"Bună dimineața , domnule doctor, spuneți-mi totul!"

"Confirm identitatea fetei găsite în acel șanț, e chiar Paola Bucci, medicul care a efectuat autopsia vă va trimite raportul în scurt timp, în orice caz, pot anticipa deja numele criminalului"

"Continuați!"

"O supradoză de cianură, în povestea pe care a spus-o profesorul ciudat de matematică s-ar putea să fie ceva adevăr, dat fiind faptul că în stomacul fetei erau urme de sânge de origine incertă, dar se pare că era chiar sânge de oaie"

"Deci, a băut sânge cu cianură? Asta îmi spuneți?"

"Exact! De asemenea, fetei îi lipseau patru degete ale mâinii drepte, tăiate curat"

"Trebuie să le confrunte imediat cu ..."

"Sunt deja la curent cu totul Germano, la prima vedere, considerând și starea de descompunere, se pare că aparțineau fetei, certitudinea o vom avea numai după testul ADN-ului"

"Ați găsit urme de altceva acolo?"

"Găsirea de urme de sânge pentru o comparație utilă a fost aproape imposibilă, având în vedere timpul scurs de la noaptea crimei, însă noi încercăm, dar mai bine considerati că nu sunt"

"Am înteles. Sunt urme de violența sexuală ?"

"Nu"

"Hm, dacă v-aș spune că fata a murit pe 28 sau 27 septembrie, aș spune ..."

"Nu domnule comisar, având în vedere starea de descompunere, zilele ar trebui să fie cele pe care le-ați indicat, in orice caz, raportul medicului va fi mai precis dacă ... nu se întâmplă să-l fi citit deja într-un ziar on-line"

"Cum adică?"

"Nu mă întrebați pe mine , însa când am ajuns, erau deja jurnaliști aici, afară ..."

"Cum naiba ..."

"Vreți un sfat?"

"Spuneți-mi!"

"Rezolvați rapid acest caz! Climatul nu este bun"

"Aș fi surprins dacă ar fi altfel. Aveți altceva de adăugat?"

"Da, un singur lucru mai am de spus: Nu vă invidiez!"

"Vă mulțumesc, atunci, pe curând!"

"Pe curând, domnule comisar!"

Chiar când Germano puse jos receptorul, Inspectorul Parisi începu să bată la ușă.

"Intră!"

"Bună ziua Vincent, avem vreo noutate?"

"Nimic util anchetei, dar am aflat că jurnaliștii sunt deja cu un pas înaintea noastră, și acest lucru nu-mi dă pace"

"Ce ai de gând să faci?"

"Să vorbesc cât mai puțin posibil, tinem totul pentru noi, să încercăm să investigăm cu calmul necesar și, dacă va fi nevoie, vom inventa povești ambigue pentru a ne asigura că presa ne lasă în pace"

"Totul e clar, Vincent; cu Bellami cum procedăm?"

"În acord cu procurorul, i-am recomandat profesorului să stea acasă pentru o vreme; va trebui, de asemenea, să i se pună microfon atunci când va avea ocazia să se întâlnească din nou cu acei tipi; în acest sens, i-am sugerat să organizeze o întâlnire cu cei trei, poate vom avea noroc și Bellami va reuși sa le smulgă o mărturisire"

"Deci, ei sunt vinovații?"

"Asta încă nu știm, in noaptea aceea, la profesor, în timpul acelui ritual funerar pe care l-ai și inregistrat cu mobilul, au admis doar de a fi dus-o acolo și de a fi facut-o să bea sânge de oaie, ceea ce s-a întâmplat apoi, după cât se pare, nu prevăzuseră"

"Tu ce crezi?"

"Pentru mine, povestea nu se potrivește pentru nimic; dacă lucrurile ar fi mers așa cum merg de obicei, adică în cazul în care unul dintre numeroșii căutători de ciuperci ar fi dat imediat peste cadavru, am fi avut deja infractorul perfect și ar fi fost acel Palmi, care avea în casă părți ale corpului, dar care acum ... n-ar putea nici să se mai apere"

"Deci degetele...?"

"Da, Angelo, nu există nici o confirmare încă, dar ar trebui să fie ale Paolei Bucci"

"Ce poveste!"

"Da, în plus, dacă nu am fi fost în măsură să facem conexiunea Palmi-Bucci, iată o scrisoare scrisă de către victimă, care îl acuză pe profesorul Bellami; întrebarea pe care sunt pe cale de a-ți face este aceeași cu care imi chinui creierul de ore intregi, Angelo... cum este posibil, după tine, ca un om mort să trimită scrisori? Deoarece între data decesului și cea a trimiterii scrisorii sunt cel puțin trei zile ... "

"A spune că sunt cuvinte de dincolo este, probabil, exagerat,Vincent?"

"Da, cuvinte de dincolo ..."

"Ce vrei să fac acum?"

"Primul lucru pe care trebuie să-l faci va fi să-mi recuperezi extrasurile de cont ale acelui Gino Palmi pe care l-am găsit spânzurat câteva zile; ar trebui să fie în dosarul lui, aș dori să le compar cu cele ale Paolei Bucci pe care le am deja"

"La ce te gândești?"

"Mi-am făcut o idee cu privire la istoria voyeurului care cheamă mereu pe frumoasa studentă, doar că am nevoie de ceva care, cel puțin, nu-mi invalidează teoria, ceva care să o sprijine"

"Am înțeles, ce vei face acum Vincent?".

"Aștept să coboare Di Girolamo, de fapt, dacă te duci acum sus, spune-i să se grăbească, pentru că timpul pe care il avem la dispoziție este scurt, vom merge să facem o vizită celor trei elevi a lui Bellami, am permisiunea de magistratului să sechestrez fiecare dispozitiv electronic care aparține băietilor, din povestea profesorului se pare că cei trei au inregistrat întreaga scenă. "

"Scena crimei?".

"Da, din momentul în care ajung în pădure, până Paola Bucci se simte rău si se prăbușește"

"Ok, Vincent, ne actualizăm după-amiază, atunci"

"Bine, Angelo"

Inspectorului Di Girolamo ii luă două minute pentru a ajunge la biroul superiorului său la parter, de la care cei doi, apoi, au plecat împreună din secția de poliție pentru a ajunge la reședința lui Stefano Giglio; casele celorlalți doi băieți, Lauria și Donati, ar fi fost vizitate la scurt timp după aceea de către alți agenți ai echipei de investigație a lui Germano.

Comisarul decise să meargă personal la casa lui Stefano Giglio, care, așa cum a declarat profesorul Bellami, a fost și cel care făcuse filmul în care Paola Bucci era supusă unor practici, cărora era dificil să le dai un nume.

Germano ajunse la primul etaj al unei clădiri situate în centrul istoric din Genzano și sună la interfon, în spatele lui Giulio Di Girolamo.

"Cine e?"

"Poștașul"

După răspunsul comisarului, capul unui om de vreo cincizeci de ani apăru din spatele ușii.

"La naiba, știam că poștașul sună de două ori cel mult ... n-au fost două!"

"Sunteți domnul Giglio? Tatăl lui Stefano Giglio?"

"Depinde de cine întreabă ..."

"Atunci uitați-vă aici: vă place fotografia mea de pe această legitimație ...?"

"Poliția? Dar ce vreți?"

"Trebuie sa intru, vă rog! Luați acest mandat și dați-i o privire, în orice caz, eu în douăzeci de secunde intru, cu sau fără permisiunea dumneavoastră"

"Dar asta este o glumă?"

"Trebuie să vorbim cu fiul dumneavoastră, atunci când vom fi terminat, vă veți da seama cât de puțin e de râs"

"Intrați atunci!"

În momentul în care cei doi polițiști treceau pragul, silueta doamnei Giglio apăru din spatele ușii de la bucătărie, care, în tentativa de a înțelege ceva, nu găsi altceva mai bun de făcut decât să se apuce să țipe; în timp ce comisarul încerca a o calma, o altă siluetă apăru de după ușa de la baie, care apoi fugi spre una din camerele adiacente cu camera de zi, unde cei doi polițiști încercau să-i țină sub control pe soții Giglio.

Comisarul intui imediat că aceea nu putea fi decât silueta fiului celor doi soți , Stefano, singurul de care polițiștii erau interesați.

"Giulio, du-te!"

Germano, după ce a asistat la scenă, invită pe colegul său să meargă după băiat, lucru pe care inspectorul Di Girolamo îl făcu imediat intrând cu forța în cameră.

"Domnule comisar! Domnule comisar"

Țipetele colegului il făcură pe Vincent Germano să uite de soții Giglio și să intre si el în cameră; în scena care i se prezentă, băiatul care, împiedicat de către inspector care încerca să-l țină de brâu, dădea din picioare si din coate, încercând cu disperare să ajungă la tastatura calculatorului său.

Odată ajuns și Germano a fost mai ușor a bloca băiatul pe pat, dar chiar în momentul în care situația aproape se calmase, mama băiatului intra și ea in cameră și începu să-i insulte urlând pe polițiști.

De această dată Germano lăsă la o parte diplomația și încătușă doamna de un dulap masiv care se afla în cameră, iar când termină se uită la domnul Giglio, ca și cum ar fi spus că, dacă dorea, exista o pereche de cătușe și pentru el.

Capul familiei își puse doar mâinile în păr.

Având în vedere situația, comisarul ceru, drept intăriri, incă doi agenți cel puțin.

Între timp, întrebă pe băiat, care pe moment era blocat într-o parte a patului de Di Girolamo, dacă sunt și alte computere, în afara celui de pe birou, care îi aparțin .

"Nu e nimic, nu veți găsi nimic, bastarzilor"

"Eu nu sunt așa de convins, avem tehnicieni care sunt capabili de a învia și morții, din punct de vedere tehnic, crede-mă! Situația în care te afli nu e..."

Comisarul, tocmai când era pe punctul de a termina fraza, fu distras de apelul insistent al unui telefon, care venea de sub o pernă de pe pat; după ce-l scoase afară și arunca o privire pe ecran, Germano il înmână lui Stefano Giglio.

"Răspunde, nu este prietenul tău cel care cheamă?"

După ce primi ca răspuns o privire ascuțită, Germano apăsă butonul OK, lăsând apoi cuvintele care veneau de la difuzor să umple camera.

"*Stefano*! *Stefano*! Răspunde la naiba! Poliția a venit la mine acasă, Tatăl meu încearcă să-i oprească! Aruncă tot! Șterge totul! Stefano? Ești acolo? Ah rahat .... tutututututu .... ".

Odată ajunși și agenții de sprijin, se începu să se sigileze calculatorul de pe birou, apoi se trecu la telefonul pe care primise ultimul apel.

Comisarul ceru să fie inspectat fiecar sertar, ca fiecare locșor ascuns sau fisură din acea camera să fie inspecționate.

Abia incepu să meargă spre ieșire, cand comisarul fu rechemat de doamna Giglio.

"Ce faceți? Mă lăsați așa?"

"Scuzați-mă doamnă ... acum vă scot cătușele"

"Ce situație ... dar vi se pare just ca un părinte să suporte toate astea? Raiduri, cătușe, sechestre, dar ce naiba am devenit?"

"Vorbind de părinți ... știți doamnă că în această dimineață ar fi trebuit să să sun două persoane din Napoli ca să le spun că fiica lor a fost găsită moartă?"

"Ah ... și de ce nu ați făcut asta?"

"Un coleg din Campania s-a oferit să facă asta pentru mine, și eu, din lașitate, am fost de acord; investigând chiar această moarte, am ajuns la dumneavoastră acasă, așa că faceți-mi plăcerea de a rămâne tăcută, altfel vă arestez pentru obstrucționarea poliției, lucru pe care, de altfel, aș fi putut să-l fac deja.

Aceste ultimele cuvinte rostite de către Vincent Germano închiseră discuția și îi repurtară gândurile înapoi, la ancheta propriu-zisă; Stefano Giglio, pentru moment, putea rămâne la domiciliu; în așteptarea găsirii unor indicii serioase, nu se putea face mai mult.

Drumurile, în acea duminică la începutul toamnei, s-au dovedit a fi mai aglomerate decât de obicei, astfel încât comisarul fu obligat să folosească drumuri de țară ca scurtături, pentru a evita să petreacă toată ziua în mașină.

La sosirea sa, îl găsi pe Angelo Parisi așteptându-l, expresia vie a inspectorului îl convinse pe Germano să-l facă să intre imediat în biroul său, în așa fel încât să afle imediat motivul acelei stări de agitație.

"Vino Angelo, să intrăm!"

"Ok."

Odată intrați, inspectorul își începu discursul, fără a temporiza.

"Atunci, Vincent, în timp ce ai fost plecat am adunat o serie de date, apropo: cum a mers?"

"Las-o baltă, Angelo, continuă!"

"Ok, spuneam că am recuperat datele bancare a lui Palmi și am început să le compar cu cele ale Paolei Bucci, uite: de fiecare dată când el ridica trei sute de euro, iar acest lucru se întâmplă de două ori pe lună, în mod regulat, câteva zile mai târziu, în contul lui Bucci sunt depozitați o sută de euro, mereu în numerar"

"Hm..."

"Si nu numai, la această se adaugă diversele reîncărcări telefonice pe care Palmi le făcea direct din contul său online la numărul de telefon mobil al fetei"

"Câți din cei patru mii și ceva de euro care sunt în contul lui Paola Bucci au fost vărsați în acest fel?"

"Practic, toți Vincent. De când a sosit la Roma, acum doi ani, a primit mereu aceste vărsăminte de o sută de euro de două ori pe lună, în unele cazuri au fost chiar două sute de euro depuse, dar acest lucru se întâmpla în lunile în care plata se făcea o singură dată"

"Am înțeles"

"Apoi am mai făcut altceva Vincent: am comparat poziția mobilelor în zilele precedente fiecărei plăți de bani și ...nu o să crezi, dar atât Palmi cât și fata se aflau mereu în același loc, și mereu seara foarte târziu"

"Hm ... îmi imaginez că mai este și altceva, e adevărat Angelo?"

"Îți imaginezi bine, Vincent. Am observat că în acele seri era mereu înca un mobil în apropiere, dar numerele erau mereu diferite și, ca să mă asigur că persoanele în cauză aveau legătură cu cei doi, am făcut și o altă verificăre suplimentară, am verificat dacă aceste numere au intrat, într-un fel sau altul, în contact cu cel al fetei și ..."

"Și?"

"Întâlnirea era precedată întotdeauna de un apel telefonic, uneori au fost chiar două sau trei, dar știai deja asta, nu-i așa?"

"Ei bine, Angelo,la un moment dat din această poveste m-am gândit să urmăresc pista mai simplă, fără a mă implica in mia de enigme și neconcordanțe care au apărut, așa că m-am gândit că, dacă Palmi era cunoscut ca un voyeur, atunci poate că a fost ucis pentru asta, pentru ceva ce el a văzut, fără a fi nevoie să se creeze sau să se inventeze situații sau coincidențe care nu aveau legătura cu personajul"

"Deci, credem același lucru, Vincent: fata ieșea mereu cu oamenii diferiți, uneori se întâmpla să vrea să fie plătită, alteori nu, oricum, era

întotdeauna Palmi gata să-i dea câteva sute de euro doar pentru a privi"

"Da, ce tristețe Angelo, nenorocitul acela era informat de fată de fiecare întâlnire la sfârșitul căreia s-ar fi consumat o relație sexuală, îi comunica locul unde își ducea prietenul, nou sau vechi, n-avea importanta, și Palmi era deja acolo, gata să tragă cu ochiul. Din curiozitate Angelo, în care locuri obișnuia fata să-și ducă prietenii?"

"De fapt, era doar un loc, zona este aceea aproape de lac, unde am găsit cadavrul"

"Am înțeles. În casa lui Palmi nu au fost găsite fotografii, nu?"

"Din păcate, nu,Vincent, dacă a fotografiat unele dintre aceste scene sau, mai rău, unii dintre cei care se duceau cu Bucci, la el acasă nu am găsit nici urmă de toate acestea"

"Aici situația devine complicată din nou"

"De ce complicată, Vincent? Să așteptăm să vedem materialele filmate de băieți și apoi tragem concluziile corespunzătoare; poate că este adevărat că au omorât-o ei"

"Este posibil, dar nu trebuie să uităm motivul morții lui Palmi: acela a murit pentru că a văzut ceva ce nu ar fi trebuit sa vadă și mi-e greu să cred că niște copii sunt în stare să organizeze o sinucidere falsă"

"Ai dreptate și tu, Vincent"

"Da, in orice caz, ai aflat altceva?"

"Un lucru l-am descoperit, numele fostului iubit al Paolei Bucci, se numește Andrea Allemandi și trebuie să fi fost împreună timp de aproape șase luni, până cu două luni în urmă, ceva trebuie să fi intâmplat și fiecare a plecat pe drumul său"

"Acest lucru cum l-ai dedus?"

"Din traficul telefonic al fetei și tonul mesajelor pe care și le scriau, până în urmă cu doar două luni au schimbat mesaje text nu mai puțin de trei sau patru ori pe zi, iar după ton se înțelegea foarte bine că aveau o relație"

"Am înțeles, sa-l convocăm mâine atunci, poate va fi în măsură să ne îndepărteze și ultimul dubiu"

"Bine"

"În acest moment ar trebui să-i avertizăm, de asemenea, pe Piazza si Venditti să țină mâine ochii deschiși la școală, este posibil ca băieții să scape ceva vorbind între ei"

"Nu crezi că părinții îi vor face stea acasă după ce s-a întâmplat azi?"

"Nu Angelo, eu nu cred; cu siguranță vor începe să circule zvonuri despre ei și, dacă nu îi trimit la școală, le vor hrăni, a continua insă să se comporte ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat va fi cea mai bună dezmințire"

"Ok, Vincent"

In acel moment, comisarul primi un apel la care răspunse și ascultă pentru câteva momente, doar dând din cap spre interlocutor pe partea cealaltă a firului; atunci când telefonul a fost pus jos, curiozitatea lui Angelo Parisi fu satisfăcută imediat.

"Era Di Girolamo, a reușit deja să extrapoleze ceva de pe telefoanele mobile și calculatoarele acelor copii, să mergem să vedem despre ce e vorba, Angelo"

Prima imagine care apăru pe ecran a fost ramura a unui copac, mișcata de vânt, noapte și câteva suspine adânci, apoi fu încadrată în cele din urmă fața lui Paola Bucci.

Că expresia contorsionată a feței sale reflecta, de asemenea, tulburări mai profunde ale sufletului, se intuia din imaginile, de proastă calitate, realizate cu acel mobil de doi lei; fata părea căzută pradă fumului de alcool sau poate a ceva mai rău, în timp ce avansa săltând prin pădure, lângă cei trei.

Frazele pe care le rostea, atunci când se puteau auzi, păreau lipsite de sens și spuse chiar într-o altă limba decât cea italiană; după imbracamintea celor doi băieți care mergeau alături de ea(cel de-al treilea filma) se intuia ca temperatura în acea seară trebuie să fi atins zero grade, dar, în ciuda acestui lucru, Paola Bucci purta fustă scurtă și maiou.

După aproximativ un minut, timp în care băieții avansară în pădure, ajungând probabil în zona indicată de Bellami comisarului, cei trei se opriră si o întinseră pe fată pe pământ, care se culcă cu multe dificultăți continuând a spune fraze de neînteles.

Aici imaginea fu mutată pentru câteva momente în direcția solului, timp în care, probabil, autorul videoclipului trebuie să fi extras ceva din geanta de umăr și apoi dându-l lui Marcello Lauria, care între timp s-a asezat în genunchi, alături de Paola Bucci.

Vocea lui Luca Donati cerea impetuos sa se treaca la actiune, doar în acel moment Giglio aduse un fel de pahar de plastic în apropiere de gura Paolei Bucci, invitând-o să bea.

Acest lucru nu trebui să i se spună de două ori și înghiți tot lichidul din interiorul paharului conic, dar, când mai erau doar câteva picături, începu să scuipe totul.

Încercarea de a expulza tot ce i-a trecut prin esofag fu inutilă, căzu înapoi la sol în timpul celui de-al patrulea sau al cincilea acces de tuse.

Dacă nu ar fi fost sunetul frunzelor în vânt, scena care urmă ar fi pututsă-i facă pe polițiști să creadă că cineva a oprit videofilmatul, atât erau de imperceptibile fiecare sunet, fiecare mișcare.

Calmul a durat doar câteva momente, după care fu evidentă fuga generală, dar ordonată, a celor trei; cea care nu se mișcă fu Paola Bucci, iar motivul era deja clar pentru toți.

Primul care găsi curajul de a deschide gura fu inspectorul Di Girolamo.

"În afară de aceasta nu mai e nimic, cel puțin pentru moment ..."

"Bine, Giulio, continuă să lucrezi, nu-ți face griji! Tu, Angelo, ce crezi?"

"Eu? Mi se pare că acest lucru poate fi o dovadă valabilă în instanța de judecată, când îi vom târâ acolo pe acei ticăloși"

"Crezi?"

"De ce? Nu ești convins, Vincent?"

"Nu știu, din puținul ce se poate vedea și auzi în timpul fugii, nu mi se pare a fi ceva pregătit... și apoi, mai este un alt detaliu: pleacă fără să îi taie cele patru degete"

"E adevărat, dar cine spune ca nu s-or fi intors la scenă cu camera de luat vederi inchisă?"

"Hm ... pe voyeur unde îl amplasați?"

"Ceva trebuie să fi văzut, dar mă îndoiesc că a rămas oprit acolo în pădure"

"Poate că s-a repezit să salveze fata și s-a trezit față în față cu cei trei întorși, de data aceasta fără camera de luat vederi și cu ideile ceva mai clare”

"Bine, Vincent, atunci de ce să nu-l omoare imediat? De ce să însceneze sinuciderea?"

"Poate nu aveau ceva cu care să-l omoare, nu cred să fii văzut arme în video ; întrebarea ar trebui să ne-o punem este totuși alta: ar fi cu adevărat in stare trei copii, care, după cum puteți vedea, chiar dacă nu au fost cuprinși de panică, fug oricum când o vad pe fată simtindu-se rău, să poată organiza o asemenea deviere a investigatiilor?"

"Bună întrebare ... Vincent"

"Da, facem așa: tu convoacă-mi-i pe toți în biroul meu mâine dimineață, la o oră unul de celălalt, între timp eu mă intorc la secție"

"Îl vei aviza tu pe magistrat?"

"Este primul lucru pe care am de gând sa-l fac, Angelo, dupa care voi da o privire la tot materialul pe care îl avem relativ la Paola Bucci, luat de tine de la facultate, poate se găsește ceva"

"Ok Vincent."

Inspectorul Di Girolamo, rămas tăcut până atunci, anticipând interviul iminent pe care superiorul său l-ar fi avut cu cei trei suspecți, adăugă că din tabulatele telefonice nu rezultau contacte frecvente între aceștia și victimă; două apeluri cel mult, și, în plus, de scurtă durată, era tot ceea ce îi lega.

"Ei bine, Giulio, am senzația că mâine vom avea o zi proastă"

Germano se ridică cu părere de rău de pe scaunul ocupat până atunci și ieși din încăpere.

Când se întoarse la birou, găsi un mesaj pe telefonul mobil de la soția lui care aștepta vești de la el, la prânz nu a putut fi văzut sau auzit, gândi ca preocupările soției sale erau mai mult decat legitime.

"Alo!"

"Arianna, sunt eu"

"Vincent, dar ce ...?"

"Oprește-te, stai o secundă, bateria ceasului se descărcase, astfel s-a oprit și eu..."

"Scutește-mă de scuzele tale de doi bani, Vincent, apropo: nu a sosit încă Luca?"

"Luca , fiul nostru?"

"Da, chiar el, din întâmplare ai uitat că ai unul?"

"Nu, Arianna, doar că ... în ce sens nu a sosit încă?"

"Am rugat-o pe mama mea să-l insoțească până la tine, pentru că eu trebuie să merg cu celelalte două fiice ale noastre la pediatru"

"Nu!"

"Nu, Vincent, nu a vrut să ni se alăture și sincer, având in vedere vivacitatea sa proverbială, nu vreau să risc să fiu alungată din cabinetul medicului, luna trecută a fost cât pe ce sa se întâmple asta"

"Bine, bine, va fi o ocazie de a petrece ceva timp împreună"

"Ai grija Vincent, controlează-l!"

"O voi face!"

"Ne vedem la cină, atunci!"

"Pe mai târziu, Arianna!"

Vestea vizitei iminente a fiului îl întunecă pe comisar: ultima dată o luase prin birouri, pentru a interoga fiecare persoană întâlnită, recitând citate tipice din filme polițiste.

În momentul când cineva bătu la ușă, și intuind cine era , Germano aproape își puse mâinile în păr, gândind la pagubele pe care ar fi putut să le facă.

"Intrați!"

"Bună ziua, domnule comisar!"

Cel care venise să-l viziteze nu era fiul lui, Luca, ci un tip de douăzeci de ani, complet necunoscut lui.

"Buna ziua!".

"Numele meu este Andrea Allemandi. Unul din colegii dumneavoastră mă convocase pentru ziua de mâine, dar, văzând că puteam astăzi , m-am gândit să trec"

"Ai făcut bine. Ne putem tutui?"

"Desigur"

"Ei bine ... te-am căutat pentru că, așa cum ți-ai imaginat, investigăm uciderea lui Paola Bucci și știi, orice informație, chiar și ceea ce poate părea un lucru nesemnificativ, pentru noi ar putea fi crucială"

"Înțeleg"

"Acest lucru îmi face placere, vezi ... am aflat că între tine și Paola a fost în trecut o relație de prietenie foarte strânsă și ..."

"Ai spus bine, în trecut ..."

"Da, da, putem spune că a fost, totuși, un trecut recent ..."

"Asta o admit, Germano"

"Hm ... știi, de obicei, când doi oameni se despart, primul lucru pe care unul ar vrea să-l știe este motivul despartirii, însă mie mi-ar plăcea să știu motivul pentru care ați fost împreună"

"De ce am fost împreună? Ei bine ... era foarte frumoasă, în plus, era energică, avea imaginație și o serie de alte lucruri pentru care era imposibil să nu te îndragostești de ea"

"Am înțeles. Din ce știi, Paola frecventa persoane, ca să spunem așa, *mai puțin recomandabile*?"

"Pentru o anumita perioadă, am frecventat și eu astfel de persoane, era un grup de băieți pe care ii cunoscusem la școală și trebuie să spun că am

râs mult împreună, chiar și cu Paola"

"Pe urmă, în schimb?"

"Nimic ... și-au pus în cap idei ciudate, lucruri ciudate de făcut, în plus, au largit cercul cu persoane care nu erau de vârsta noastră, așa că a fost mai bine să nu mai avem de-a face cu ei"

"Paola ce spunea de toate astea? La acea vreme, erați încă împreună, nu? "

"Da, eram încă împreună atunci când raporturile cu acest grup de baieți se răciră; ea minimaliza, încercând să nu vadă ceea ce vedeau toți"

"Droguri?"

"Nu numai, domnule comisar, aceia și-au pus în minte să creeze un fel de frăție, în care fiecare trebuia să fie îngăduitor cu ceialți, știți ce vreau să spun ... doar că pentru mine nu erau altceva altceva decât o grămadă de nebuni, cu o mie de vicii și devieri, chiar și sexuale"

"Vorbim despre Lauria, Donati și Lily?"

"Atunci știți deja totul, domnule comisar"

"Nimeni nu știe niciodată totul, iar crezând asta poti avea mereu surprize urâte. Întâmplător, un anumit profesor Bellami a fost, ca să spunem așa, maestru de ceremonii?"

"Este foarte bine informat, acest lucru îmi face plăcere"

"Desigur, în orice caz, cu toate că nu pot garanta că vom rezolva cazul, pot cu siguranță să vă promit că ne vom da toată silința"

"Nu am nici o îndoială"

"Pentru acum, nu cred că mai este altceva, cu toate acestea, dacă ar fi să-ți vină ceva in minte, sună-mă la numărul de aici"

Germano îi dădu cartea lui de vizită lui Andrea Allemandi în timp ce acesta se ridica de pe scaun, pregătit să părăsească birourile de poliție, comisarul continuă să-l observe până la ieșire, înainte ca fiul său, Luca, care aștepta chiar în fața ușii biroului său, să intre începand să facă tumbe pe podea.

Germano reuși să se reîntoarcă la gândurile lui abia după ce il linisti pe fiul său, care cu acest prilej fu lăsat să stea în fotoliul unde stătea, de obicei, tatăl.

Comisarul, în picioare, cu mâinile în buzunare în timp ce privea de la fereastră obișnuita ploaie subțire umezind aleea de acces la secția de poliție, începu să se relaxeze la gândul că povestea aceea era pe cale de a fi închisă, singurul obstacol era reprezentat de interogatoriile de a doua zi, să

reușească să obțină o mărturisire completă de la cei trei, a căror răspundere individuală ar fi putut fi determinată intr-un moment succesiv, le-ar fi permis să facă un mare pas înainte lui Germano și echipei sale de investigație.

Dar comisarul era aproape sigur și de prezența , sau cel puțin de influența exercitată de către unul sau mai mulți adulți; profesorul Bellami a dat impresia lui Germano de a fi nimic mai mult decât un domn de vârstă mijlocie, un pic de plictisit de monotonia cotidiană, care, într-adevăr, nu a ezitat o secundă să se prezinte în biroul lui pentru a divulga totul în schimbul unui fel de recunoaștere a unui bun comportament mai mult relevant pentru propria imagine decat pentru aspectul penal, deoarece, cu excepția crimei, alte acuzări în această chestiune ar fi fost greu de găsit.

Interogatoriile zilei, dacă sunt ținute în mod corect, ar putea sa-i determine pe băieți să spună mai multe despre alte persoane implicate, altfel ar fi asistat doar la o triplă pasare a responsabilității.

Germano, după câteva momente, se așează pe unul dintre scaunele care se aflau în biroul lui, al său fiind ocupat de fiul său, Luca, care, in plus, era gata să adoarmă, și începu să recitească unele dintre carnetele de notițe ale victimei, în încercarea de a găsi ceva care putea fi util în cadrul anchetei.

Apelul brusc al telefonului îi făcu să tresară atât pe Germano, cât și pe fiul lui de pe scaunele pe care erau așezați comozi.

"Da , alo!"

"Bună seara, Germano, numele meu este Attilio Scalia"

"Da?"

"Sunt un fost coleg al vostru, un fost coleg un pic in vârstă, astfel că numele meu, cu siguranță, nu vă spune nimic"

"De fapt, chiar dacă lucrez aici doar de câțiva ani ... "

"Am fost șeful *echipei de la omucideri* până în 1994, când m-am retras"

"Ok, cum v-aș putea ajuta domnule Scalia?"

"Spuneți-mi Attilio!"

"Cum doriți, doar că ..."

"De fapt, să vă sun a fost mai mult un gest instinctiv; după masa de prânz citeam ziarul și o știre m-a făcut să sar de pe scaun"

"Fiți mai specific"

"Am citit că dumneavoastră cu echipa vă ocupați de investigații în cazul morții lui Paola Bucci, fata aceea ucisă în mod barbar"

"Da, într-adevăr, ați avea ceva sa ne spuneți care ne- ar putea fi de ajutor?"

"Ceva de povestit aș avea , este o poveste din1979 în care este vorba despre o fată ucisă cu un amestec de sânge și cianură..."

"Sună interesant"

"Am preluat eu ancheta, fără a-i da vreodată însă de cap, ați fi interesat să o auziți?"

"În seara asta, aș putea veni la dumneavoastră înainte de cină, unde locuiți?"

"Într-o casă din Grottaferrata, zona se numește Squarciarelli, de-a lungul drumului care duce la Marino veți găsi o casă pe dreapta, aș spune la aproximativ două sute de metri de piața, eu locuiesc acolo cu soția mea și vom fi bucuroși să vă oferim o cafea"

"Atunci spuneți-i soției dumneavoastră că în seara aceasta vor fi vizite domnule Scalia, atunci când voi fi gata să ajung, vă voi da un telefon"

"Nu este nevoie Germano, interfonați pur și simplu atunci când veți ajunge"

"Ok, ne vedem mai târziu"

"Pe mai târziu, comisare!"

Germano își aminti numai după întreruperea convorbirii că nu a menționat că nu va veni singur, își dădu seama imediat după ce încrucișă privirea cu cea a fiului său, care începea să dea primele semne de trezire.

"Dormi bine", a spus tatăl său liniștitor, in timp ce se pregătea să scoată din cutiile aduse de către Parisi câteva zile mai înainte și puse jos, într-un colț de birou, alt material aparținut Paolei Bucci.

Inspectorul a petrecut ceea ce mai rămăsese din după-amiază răsfoind notițele școlare ale fetei, în care, cel puțin aparent, erau sintetizate doar lecții universitare.

După ce și al cincilea caiet era pe cale de a fi depus cu părere de rău pe birou, fără să fii oferit ceva interesant, Germano începu să-și piardă răbdarea, căzut de-acum pradă oboselii și frustrării.

Chiar când îl închise, notă că una dintre foi ieșea puțin in afară, partea de jos, de fapt, nemaifiind aliniată cu coperta, ieși în afară semănând cu o carte dintr-un pachet care este amestecat, iar lucrul cu degetele pentru a alinia toate cărțile împreună nu a fost încă finalizat .

Lui Germano nu-i rămase nimic altceva de făcut decât să re-deschidă caietul acolo unde hârtia nu era bine aliniată și imediat observă că foaia

fusese tăiată vertical în celălalt capăt al caietului; atunci când se întâmplă asta, stabilitatea foii rămâne precară, iar capsele care o țin strâns de copertă asigură doar jumătate din stabilitatea necesară .

În consecință, comisarul începu să întoarcă paginile până când ajunse la celălalt capăt al caietului, la punctul exact în care o pagină fusese tăiată.

Notițele din caietul Paolei Bucci erau legate de cursuri de economie, ale căror pagini care se aflau în spatele celei care îl interesa pe comisar, erau pline de mâzgăleli și ștersături; notând asta, primul gând care îi trecu prin minte lui Germano fu că fata rupsese pagina din disperare, acolo unde probabil numeroasele ștersături făcuseră ca textul să devină aproape de neînțeles.

În ciuda acestei deduceri impecabile Germano, încăpățânat, vru să verifice; așa că scoase din sertar un creion și începu să-l treacă pe foaia succesivă celei rupte ca și cum ar fi vrut să o coloreze.

Aceasta era o tehnica veche care permitea să se citească urmele lasate de un pix, prin presiunea exercitată pentru a scrie, pe pagina următoare celei în care se scrie.

Funcționa, iar comisarul reuși să citească unele dintre frazele care au fost eliminate prin ruperea hârtiei pe care au fost scrise, deși unele dintre acestea au fost amestecate cu cele deja prezente pe foaie; le recunoscu imediat, chiar pe acea pagina ruptă, Paola Bucci a scris biletul care a fost consemnat mai târziu la Germano, în care era acuzat în mod explicit profesorul Bellami.

Dintr-o privire rapidă la ceas inspectorul își dădu seama că se făcea târziu, așa că sună la telefon imediat pe colegul Parisi.

"Alo!"

"Angelo, sunt Vincent"

"Spune-mi"

"Este un pic cam mult pentru a spune la telefon, poți trece imediat pe la mine, căci am de gând să ies?"

"Și unde te duci?"

"Și aici este cam mult de spus ... reușești să treci sau nu?"

"Ajung imediat"

Inspectorului îi trebuiră aproximativ douăzeci de secunde pentru a coborâ cele patru rânduri de scări care separau biroul său de cel al lui Germano, când deschise larg ușa se trezi fața-n fața cu comisarul deja imbrăcat cu haina și cu fiul pe jumătate adormit în brațe.

"Vincent!"

"Nu pune întrebări ... vezi acest caiet? Am marcat pagina care ne interesează, este aceea pe care am indoit-o"

"Da, este aici, *Poliția* ... ce e? Titlul unui film?"

"Ce film, este titlul uneia dintre prelegerile la care a participat Paola Bucci și care a luat aceste notițe, încearcă să dai de profesorul care a ținut aceste lecții și să îți spună exact când a fost asta"

"Ok, Vincent, dar te grăbesti?"

"Destul, trebuie să am o discuție cu un fost comisar de poliție care cu mulți ani în urmă s-a ocupat de un caz similar cu al nostru"

"Sună interesant"

"Acestea sunt aceleași cuvinte pe care le-am spus mai devreme la telefon, acum am de gând să verific personal cât este într-adevăr atât de interesant"

"Ține-mă la curent!"

"Ok,Angelo, în ce-i privește pe Piazza și Venditti, spune-le să nu ia nici o inițiativă fără a se consulta cu noi, pentru moment trebuie să continue să facă pe oamenii de serviciu încercând să trezească suspiciuni cât mai puțin posibil"

"Bine, Vincent!"

Cei doi polițiști se salutară cu privirea înainte ca Germano să pornească în grabă spre ieșirea din secția de poliție; după ce așeză copilul pe scaunul din față și recuperă rucsacul pe care mama-soacra l-a lăsat în camera de gardă împreună cu nepotul său, comisarul băgă în viteză și plecă.

În timpul scurtei călătorii până la casa lui Scalia, Luca se trezi din somn și imediat începu să-i pună întrebări tatălui.

"Unde mergem? Mergem acasă? "

"Nu chiar Luca, mergem să facem temele"

Interfonul pe care era scris numele fostului ofițer de poliție se prezenta ca fiind singurul pe toată acea porțiune de drum, iar lui Germano nu-i fu deloc dificil să-l găsească.

"Cine e?"

"Sunt Vincent Germano, aș ..."

"Intrați!"

Când poarta de acces se deschise larg, silueta unei persoane în vârstă a apăru din spatele ușii de la intrare, care, cu gesturi largi ale mâinilor, îi invita pe comisar și pe fiul său să se apropie.

"Ați venit însoțit, Germano?"

"Desigur! Un bodyguard poate fi oricând util"

"Haha! Luați loc, vă rog! Ea este soția mea Lucia"

Inspectorul strânse și mâna doamnei Scalia înainte de a se așeza la masa din camera de zi.

Doamna Lucia se oferi să-i pregătească o ceașcă de cafea, dar Vincent Germano era interesat doar să găsească o modalitate de a-și stimula copilul să-și termine temele care i-au fost date, astfel încât soția fostului funcționar nu găsi altceva mai bun decât să ia de pe un raft o pungă de dulciuri cu ciocolată, invitând pe fiul comisarului să o urmeze în bucătărie, iar băiatul nu avu nevoie să i se spună de două ori.

Odata rămași singuri, și după ce observă cu atenție amfitrionul în vârstă, comisarul decise de a sparge gheața.

"Pot să vă pun o întrebare, Scalia?"

"Vă rog Germano, la urma urmei, suntem aici pentru asta"

"Da, de ce m-ați sunat? Ce anume v-a determinat să luați legătura cu mine? "

"Adevărul?"

"La urma urmei, suntem aici pentru asta, nu-i așa?"

"Da, speranța de a reuși a rezolva în sfârșit acest caz, acest lucru m-a determinat să vă sun"

"Cel din '79?"

"Exact acela, Germano; a nu fi rezolvat acea enigma a umbrit toate lucrurile bune pe care le-am putea face în cariera mea, am eșuat în acel caz, fără îndoială, a fost sarcina cea mai complexă atribuită vreodată mie și... celor ca mine, nu le place ... termenul *eșec* . "

"Sunteți onest, Scalia ..."

"Să spunem că trebuie să fiu, pentru că, altfel, aș fi demascat in mod penibil"

"Știți că sunteți un tip de treabă?"

"Ar trebui să mă fi văzut la locul de muncă Germano...."

"Da ... ascultați, de ce nu începeți să povestiți?"

"Bine"

Attilio Scalia începu cu zorii acelei dimineți, când primii un telefon de la proprietarul unei ferme care semnala prezența unui cadavru într-unul din terenurile sale; Germano a fu informat cu o uimitoare abundență de detalii despre mâinile torturate de ace de seringi pe care le avea Patrizia Castello,

atunci când a fost găsit trupul, semnul lăsat de garou, apoi, nu era nici o îndoială cu privire la faptul că o supradoză de heroină a fost cauza morții.

Ulterior, însă, atunci când din testele de sânge cerute de comisarul Scalia ieșiră urme de cianură, ancheta a luat o întorsătură cu totul diferită.

Ipoteza cea mai plauzibilă fu aceeea a unui lot de droguri tăiate rău, destul de rău pentru a introduce chiar și otravă, numai că s-a dovedit a fi imposibil de a da de urma traficantului de droguri.

Abia câteva luni mai târziu, când Scalia a părăsit pista lumii interlope pentru a se concentra pe cea a cunoștințelor, se descoperiră cunoștințele ciudate pe care le frecventa in mod obișnuit Patrizia Castello, se vorbea despre ritualuri ciudate la care a participat înainte de a muri, dar cercurile ce în ce mai stricte ale conspirației tăcerii nu-i permiseră lui Scalia să se aventureze mai mult.

Autopsia relevă urme de sânge de animal în stomacul fetei, detaliu care nu putea decât să confirme ipoteza fostului funcționar, orientată direct spre un grup de persoane fascinate de ritualuri magice, sau pseudo-magice, mai degrabă decât în jurul traficanților și dealerilor de droguri.

"Ați primit cumva vreo semnalare Scalia? Chiar și anonimă... "

"Absolut nimic Germano, iar acest lucru nu făcu decât să mă neliniștesca mai mult, grupul trebuia să fie foarte secret, precum și foarte unit, pentru că nimeni nu a îndrăznit să deschidă gura"

"Hm ... mi-ați spus la început despre unele zvonuri cu privire la cunoștințele frecventate de victimă, cine v-a vorbit de asta, mai exact?"

"O colegă de clasă a lui Patrizia imi vorbi despre ceea ce prietena ei îi spusese în treacăt, însă informațiile erau prea vagi... oricum, totul ar trebui să fie în dosarul de atunci, dar nu știu exact unde poate fi acum"

"Nu vă faceți griji Scalia, voi cere unuia dintre colegii mei, Angelo Parisi, să efectueze aceasta cercetare pentru noi, veti vedea că maine dimineata fișierul va fi deja pe biroul meu"

"Mai bine așa, Germano"

"Da, ascultați, vă fac o propunere... doar că nu aș vrea să deranjez liniștea pe care dumneavoastra și soția ați câștigat-o"

"Uita-ți, Germano, că nu sunt încă un bătrân ramolit... peste o lună voi împlini șaptezecișiopt de ani, este adevărat, dar încă mă pot apăra bine"

"Deci, ați înțeles deja ceea ce aveam de gând să vă propun?"

"Nu chiar..."

"De data aceasta ați fost mai puțin onest decât mai înainte... ascultați, de obicei, noi începem să lucrăm la aproximativ ora opt dimineața, vreți să veniți cu propriile mijloace, sau preferați să trec să vă iau?".

"Cu propriile mijloace, comisare"

"Ei bine, atunci, ne vedem mâine"

"Pe mâine, Germano"

09 Octombrie

Când, la șase, în acea dimineață gri de toamnă, ceasul radio cu alarmă pus pe noptieră începu să sune, fostului funcționar nu-i fu greu deloc să deschidă ochii și să se ridice. Attilio Scalia petrecuse acele ore nocturne în același mod în care le trăiește orice student în ajunul primei zile de școală.

Soția sa, care, lângă el, se prefăcea a dormi încă, încercă din nou în acel moment vârtejul de emoții, care timp de mulți ani îi afectaseră somnul, împreună cu care regăsi, de asemenea, vechiul obicei de a nu spune nimic, un oftat adânc era tot ceea ce își îngăduia.

Fostul șef al echipei de la omucideri se indreptă spre bucătărie, unde, odată intrat, începu să pregătească cafeaua Moka , punând-o apoi imediat pe foc.

În timp ce pregătea cafeaua, Attilio Scalia intră în baie să-și pregătească crema de ras; era uimitor cum mișcările păreau incă naturale, chiar și după mulții, poate prea mulți, ani de pensionare; și la fel ca de obicei, cafeaua începu să se scurgă de pe filtrul de cafea, atunci când era încă cu mâinile ocupate de pământufuri și aparate de ras, de aici fugi la bucătărie pentru a inchide aragazul și a-și turna cafeaua.

Chiar și barba în acea dimineață cenușie în luna octombrie fu făcută de către fostul polițist cu o atenție deosebită; Attilio Scalia încerca prin toate mijloacele să se concentreze asupra cazului pe care l-ar fi avut din nou între mâini, dar o mie de gânduri și emoții îl împiedicau.

Plecă de acasă, atunci când trecuse de șapte de câteva minute, purtând un costum obișnuit, albastru cu un pulover bej pe gât, acesta din urmă destul de *retro*.

Odată găsit loc de parcare pentru mașina lui, Scalia păcăli așteptarea luând o a doua ceașcă de cafea, de data aceasta la bar; uitându-se dupa un spațiu mic pe tejgheaua aglomerată, privirea îi căzu peste un om, ce răsfoia un ziar, așezat confortabil la una dintre mese, și care lua, de asemenea, a doua cafea a zilei.

Vincent Germano, văzându-l mișcându-se cu dificultate printre clienții obișnuiți, îl invită prin gesturi ample de mână, să ia loc acolo, lângă el.

"La ora asta situația este un pic haotică, Scalia"

"Văd Germano ..."

"Dar nu vă faceți griji, dacă faceți un semn barmanului, veți vedea că, imediat cum va putea, vă va aduce cafeaua direct la masă"

"Mai bine așa... in ce privește restul, cum vă gândiți să vă mișcați Germano?"

"Uitați, am primit doar cu puțin timp în urmă un mesaj de la un coleg, Parisi, dosarul referitor la crima Castello este deja în mâinile sale, prin urmare, va fi pe biroul meu deja înainte de opt, așa că îl voi putea consulta. "

"Bine, comisare! Asta și pentru că atât de multe lucruri ar putea să-mi scape, și e mai bine să avem ceva mai solid decât memoria mea pe care să ne bazăm"

"Eu nu sunt în totalitate de acord cu dumneavoastră, Scalia, un fișier nu este nimic mai mult decât o listă rece de nume, locuri și cuvinte, insă pentru a face conexiuni încă suntem necesari noi, oamenii ..."

"Aveți dreptate, Germano ... de exemplu ... îmi amintesc acea dimineață, atunci când ne-am dus la locul crimei, primul pe care suspectarăm că ar fi fost implicat fu proprietarul terenului, unde a fost ucisă fata aceea, în schimb..."

"Scuzați-mă un moment: erați siguri că fusese ucisă acolo?"

"Foarte siguri, întrucât singurele urme de cauciuc le-am găsirăm, fură cele ale mașinii proprietarului terenului, deci fata nu ar fi putut fi dusă acolo pe brațe de un singur bărbat"

"De unde știți că a fost doar unul?"

"Dintre urmele de pași de pe teren, izolarăm pe cele ale proprietarului odată ce ne arătă calea pe care o făcuse ca să ajungă casa, iar singurele care au rămâneau erau cele ale fetei, precum si cele ale omului pe care încă îl căutăm"

"Am înțeles, vă amintiți, în care dintre aceste terenuri fu găsit cadavrul?"

"Îmi amintesc foarte bine, erau podgoriile care se află între Marino și Grottaferrata, dacă luați drumul național"

"Da, da, am înțeles care"

"Singurul lucru pe care nu mi-l amintesc este numele proprietarului, mi se pare că începea cup"

"Nu este nevoie să faceți eforturi să vă amintiți, Scalia, am impresia că în curând vom ști"

Inspectorul Parisi intră tocmai în acel moment în bar, cu un pachet de culoare galben pai, în mâini; Vincent Germano, cu un semn, îl invită și pe colegul său de a lua loc acolo, lângă ei.

"Am impresia că acela este dosarul pe care..."

"Da, Vincent, este exact acela de care ești interesat, norocul tău este că sunt destul de matinal, pentru că abia am dat de el"

"Important este că l-ai găsit; acum hai să aruncăm o privire!"

După ce îi prezentă pe Parisi și Scalia unul celuilalt, comisarul se cufundă în lectura documentelor, în care reperă aproape imediat numele proprietarului acelor podgorii.

"Numele lui era Giuseppe De Paolis, în procesul verbal al marturiei sale sunt, de asemenea, data și locul nașterii, cine știe dacă este încă în viață"

"Aș putea încerca, Vincent."

"Bine Angelo, vezi dacă poți să-l găsești și apoi anunță-mă"

"Mă duc imediat"

"Stai, întâi, cel puțin, bea-ți cafeaua..."

Cuvintele comisarului, insă, nu reusiră să rețină colegul și prietenul pentru mai mult de un minut, adică timpul necessar pentru aducerea cafelei la masă și băutul acesteia în grabă.

Rămas din nou singur cu Scalia, Germano încercă să reia conversația de unde a fost întreruptă.

"Deci, acest De Paolis, dacă ar fi încă în viață, l-am putea elmina oricum dintre potențialii suspecți"

"Sau să-l punem deoparte, cel puțin pentru moment, în cazul în care aceasta este încă în viață"

"Desigur"

Comisarul se cufundă din nou în lectura dosarului, care rămăsese în mâinile sale, deoarece colegul său, Parisi, pentru cercetarea pe care se pregătea a efectua, avea nevoie doar de datele proprietarului, care au fost cu ușurință notate de către inspector în carnetul său, înainte de a se ridica.

"Scuzați-mă ,Scalia: cu privire la această Valentina Bevilacqua..."

"Da, fu fata, colega victimei, care mă invită să investighez în cercul de prieteni ai colegei sale; eu, înainte de a mă duce la De Paolis, aș merge să

vorbesc cu această persoană , poate după atâția ani ..."

"Desigur, ar fi probabil să-și fi amintit vreun detaliu in plus. Scuzați-mă un moment!"

Soneria mobilului comisarului făcu imposibilă continuarea conversației.

"Alo!"

"Sunt Angelo"

"Spune-mi!"

"Am avut noroc, De Paolis are mai mult de optzeci de ani, dar este încă în viață . Notează-ți adresa, Vincent!"

"Stai puțin... o secundă, ar fi, de asemenea, o altă cercetare de făcut, din moment ce esti așa de rapid cu calculatorul"

"O voi face... care este norocosul de data asta?"

"Este o fată, adică... era fată, astăzi ar trebui să aibă mai mult de cincizeci de ani, numele ei este Valentina Bevilacqua; ia un pix și hârtie , că îți dictez datele"

Între timp, fostul șef de la omucideri rămase în tăcere, ușor excitat de schimbul continuu de informații, care îi aminteau felul lui de a investiga, în cele din urmă nu putu decât să se simtă ușurat văzând că nu se schimbase chiar totul în acei câțiva ani.

Scalia așteptă ca Germano să termine de scris adresa reședinței actuale a lui De Paolis, înainte de a-l deranja.

"Noutăți, Germano?"

"Da, l-am găsit pe De Paolis, trăiește în prezent in zona de la Velletri și va dura o jumătate de oră pentru a ajunge acolo, vom pleca imediat Scalia"

"Da, da"

Pe drum fu un schimb fervent de cuvinte între cei doi polițiști; cel care începu conversația fu fostul oficial de aproape optzeci de ani, dornic de a cunoaște cât mai multe detalii posibil și deci de a participa în mod activ la anchetă.

"Ceva mai înainte, ați început să-mi vorbiți despre o a doua crimă pe care o investigați, Germano, ați vorbit despre un anumit ..."

"Palmi, da, o crimă destul de curioasă, draga Scalia... practic găsim această persoană spânzurată, chiar și semnele de pe gât confirmă suspiciunile noastre că este vorba de o sinucidere, apoi, in analizele de laborator, apar urme de arsenic, nu suficient să-l omoare, dar destul pentru a face aproape imposibilă tentativa de a se spânzura; apoi încep să apară legături cu crima Bucci doar că ... există ceva care încă nu-mi este clar"

"Și este vorba despre...?"

"Este vorba despre otrăvuri, lucru pe care nu mi-l puteam explica era aceasta diferență: să omoare pe fata cu cianură și pe voyeur cu arsenic în loc ..."

"Poate că cele două crime nu sunt conectate, chiar dacă ele pot să apară așa ..."

"Da, aceasta este una dintre ipotezele, iar celălaltă, care mi-a venit în minte în seara asta, mă face să cred că e ca și cum criminalul ar fi vrut vrut să includă urme false între alte urme false, să-ți explic... dacă nu am fi conectat cele două crime, lucru care poate părea logic, primul lucru pe care l-am fi făcut investigând in cazul Palmi ar fi fost acela de a căuta în arhive tot ce era legat de cuvântul arsenic, probabil cazuri similare, între care, insă, nu am fi putut găsi niciodată crima la care ați facut cercetări în urmă cu peste treizeci de ani, pentru că, în acel caz, Patrizia Castello a fost ucisă cu cianură"

"Stați o clipă, comisare! Vreți să-mi spune-ți că dacă nu era memoria mea în acest moment nu am fi aici?"

"Exact, Scalia! Ceea ce ne pregătim să facem azi a fost doar rezultatul hazardului, nu a procedurilor de investigare destul de previzibile; avem de-a face cu cineva foarte inteligent și mereu cu un pas înaintea noastră... Ce spuneți? "

"Cred că nu prea mai e ceva de adăugat"

"Da ... apropo, iată strada care ne interesează, aproape am ajuns"

Cei doi, cu Germano înainte, intrară pe proprietate, după ce căutaseră în zadar interfonul, găsind însă poarta larg deschisă; în centrul celor cinci sute de metri pătrați de teren era ridicată o casă de cărămidă, probabil ilegal, de la care, însă, nu ajungea nici un semn de viață.

Scalia sugeră comisarului să facă un tur în jurul casei pentru a inspecta mai bine, Germano avea de gând să continue în direcția indicată de către fostul ofițer, când auzi niste bătăi, ceva ce lovea terenul; avansând încet, deveni conștient de prezența cuiva la aproximativ douăzeci de metri de locul unde se aflau.

Persoana în cauză era întoarsă cu spatele și părea să țină in mână o lopată sau ceva asemănător, când, în cele din urmă, se întoarse și își incrucișă privirea cu cea a comisarului, care se prezentă imediat arătând insigna.

"Sunteți domnul De Paolis?"

"Da, eu sunt."

În ciuda schimbului de cuvinte cu Germano, privirea proprietarului rămase fixată pe cel care avea aproape aceeași vârstă cu a sa, care crezu de cuviință , în aceste condiții, să intervină.

"Numele meu este Attilio Scalia, sunt un fost comisar de siguranță publică, domnule De Paolis; cu mulți ani în urmă ..."

"Mi-aduc aminte ce se întâmplă în acea vară din '79 domnule comisar"

"Fost comisar, oricum ..."

"Să mergem înăuntru"

De Paolis îi introduse pe cei doi în casa lui, fără prea multe formalități îi invită să se așeze în sufragerie și aprinse mașina de cafea espresso, care era acolo, la vedere.

Cel care reluă conversația fu chiar proprietarul, Vincent Germano in schimb, având în vedere situația, se convinse că era mai bine să tacă și să îi lase să vorbească pe cei doi domni "de epocă" între ei.

"Aveți vreo noutate?"

"Nimic nou De Paolis, de fapt, nici nu avem de făcut întrebări specifice, doar am dori să reascultăm pentru ultima oară evenimentele din dimineața aceea, sau din ceea ce vă amintiti că s-a întâmplat după aceea"

"Ce pot să vă spun... în acea zi plecasem foarte devreme dintr- un oraș mic din Umbria, unde petreceam vacanțele de vară, de obicei"

"Era pentru o vânzare, dacă îmi amintesc corect"

"Chiar așa Scalia, cu puțin timp înainte, împreună cu fratele meu decisesem să vindem întreaga proprietate, după moartea tatălui nostru nu mai vroiam să rămânem acolo, să continuăm activitatea sa de fermier, așa că ne deciserăm să o dăm la altcineva; cu o zi înainte un om de afaceri bine-cunoscut în zonă mă sună în Umbria, aratându-se interesat să cumpere, așa că fixarăm o intâlnire pentru a doua zi dimineața, astfel încât să-i pot arăta proprietatea, doar că atunci, din cauza descoperirii cadavrului, am fost forțați să amânăm totul"

"Da, continuați!"

"Apoi nimic, am observat ceva ciudat în timp ce intram pe alee cu mașina și am coborât, am parcurs câțiva metri și am văzut un morman de animale, printre care unele păsări, îngrămădite în jurul a ceva, ceva care s-a dovedit a fi corpul lui Patrizia Castello"

"În acea dimineață, cred că era în zori, nu ați observat nimic ciudat, nici o persoană suspectă plimbându-se pe proprietate?"

"Nimic, chiar și după o lungă perioadă de timp nu mi- am putut aminti nici un detaliu"

"Am înțeles"

Ceea ce ar fi putut părea un fel de pseudo-interogare se încheie acolo, în următoarea jumătate de oră cei trei vorbiră despre fleacuri, pentru ca apoi să-și spună la revedere și să se întoarcă fiecare la propriile activități.

De îndată ce cei doi oaspeți s-au intors in mașina, telefonul mobil al lui Germano începu să sune.

"Alo!"

"Bună, Vincent, sunt Angelo! L-ați găsit?"

"Da, am schimbat două cuvinte și acum ne întoarcem la birou"

"Am înțeles ... nimic Vincent, am vrut doar să te actualizez despre cea de a doua de căutare pe care mi-ai cerut să o fac"

"Spune-mi!"

"De data aceasta am fost mai puțin norocoși, prietena lui Patrizia Castello murit acum doi ani din cauza unei boli incurabile"

"Ce naiba! Bine Angelo, ascultă, din moment ce esti on-line, îmi verifici din zbor, dacă Gennaro Castello, tatăl fetei ucise, încă trăiește în Ciampino?"

"Bine, spune-mi doar unde și când s-a născut..."

Lui Parisi îi luă mai puțin de treizeci de secunde pentru a-i confirma comisarului că resedința domnului Castello nu s-a schimbat în toți acești ani; mulțumindu-i, Germano îi dadu intalnire colegului și prietenului său după-amiază, atunci când ar fi analizat situația toți împreună.

"Este totul OK, Germano?"

"Da Scalia, doar că pe cea mai bună prietenă a lui Patrizia nu o putem interoga, a murit acum doi ani..."

"La naiba ... oricum ... pot să vă pun o întrebare?"

"Desigur"

"Înainte, când stăteam de vorbă cu De Paolis, la un moment dat ați făcut o grimasă... pot să întreb cărui fapt se datora?"

"Ei bine... ascultând ce povestea, am avut o tresărire atunci când De Paolis spune, în esență, că a fost pură întâmplare găsirea corpului tinerei în acea dimineață, întrucât el trebuia să fie în altă parte pentru o lungă perioadă de timp, cel puțin așa am înțeles"

"Da, într-adevăr, descoperirea are loc pe 10 august, el s-ar fi întors nu mai devreme de treizeci ale lunii, în timp ce fata fu ucisă în noaptea între

opt și noua ale lunii"

"Hm... lucrurile în acest moment sunt două: sau cumpărătorul nălucă este implicat și la un moment dat a făcut să fie găsit corpul, probabil împins de sentimentul de vinovăție, deși, judecând după ceea ce s-a întâmplat cu fata, nu cred că criminalul are toate această sensibilitate, sau faptul că omorul a avut loc chiar în podgorii nu este o coincidență"

"Vrei să spui că criminalul știa că nici De Paolis, nici oricine altcineva s-ar fi găsit în casă în acele zile"

"Exact"

"M-am gândit la această ipoteză mulți ani în urmă, numai că, în timpurile acelea, De Paolis menținea relații cu zeci și zeci de oameni, care s-au dovedit imposibil de controlat"

"Am înțeles!"

"Acum, ce facem, Germano?"

"Acum plecăm iar, vom merge să-i facem o vizita domnului Castello, care în toți acești ani nu s-a mutat de acolo"

"Ei bine, porniți motorul atunci!"

De data aceasta, drumul fu dominat de o tăcere, care făcea insă un mare zgomot în capetele celor doi anchetatori, ambii luptând cu întrebări ale căror răspunsuri intârziau să vină.

Lumina roșie a semaforului la trecerea de tren fu ultimul obstacol pentru cei doi, înainte de a ajunge una dintre principalele piețe din Ciampino, de care apartamentul locuit de Gennaro Castello se afla la nu mai mult de câteva zeci de metri; unul dintre spațiile deschise din piață fu imediat ocupat de mașina de serviciu a comisarului.

Odată ajunși aproape de numărul casei și identificat imobilul, Germano se apropie de interfon în căutarea celui pentru care veniseră acolo.

Când o voce, care părea să aparțină cuiva foarte in vârstă, răspunse, lui Germano i se făcu semn cu mâna pentru a se da înapoi.

"Sunt comisarul Scalia, domnule Castello... Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră un moment"

"Atunci urcați!"

La aceste cuvinte, cei doi urcară scările, lui Vincent Germano nu îi scăpă neobservat rafinamentul fostului polițist, care, prezentându-se deja la interfon, acordă proprietarului momente prețioase pentru a-și pune în ordine

ideile un pic, evitând situația de a fi brusc copleșit de un vârtej de emoții provocat de reevocarea acelei drame.

După cum suspecta Germano, domnul Castello recunoscu imediat fostul comisar de îndată ce se apropie de ușa de la intrare deja deschisă; o strângere de mână in tăcere între cei doi fu invitația de a intra în casă.

Vincent Germano se prezentă la rândul său, încercând să ofere explicatia cel mai verosimilă care-i veni in minte, pentru a justifica astfel prezența sa; o găsi dându-se un investigator începător ce se confrunta cu formarea.

Castello, cu mare dificultate, și numai cu ajutorul unui băț, reuși să ajungă în camera de zi și apoi să se așeze pe canapea, lucru pe care îl făcură imediat și cei doi oaspeți, care, însă, au ales scaune mai puțin confortabile.

"Nu este o vizită de curtoazie, Scalia, adevărat?"

"Luciditatea a rămas aceeași..."

"Picioarele mele nu, dar mintea da, o antrenez zilnic cu cuvinte încrucișate"

"Hm ..."

"Pe scurt, de ce aveți nevoie?"

De fapt, nici unul dintre cei doi oaspeți nu știa bine ce informație să ceară și cum să facă acest lucru, după o privire rapidă către Germano, Scalia prinse încredere și încercă o stradă.

"Suntem aproape de rezolvarea cazului, am avea nevoie de doar câteva detalii în plus, ceva ce..."

"Dar de cine vreți să râdeți,Scalia? Frazele astea mergeau bine în anii șaptezeci ... "

"Ok, atunci ascultați cu atenție: este probabil ca cel care a ucis pe fiica dumneavoastră cu mulți ani în urmă sa fi revenit pentru a revendica alte victime, așa că ..."

"Cine a murit de data asta? Trebuie să fie vreo persoană importantă, dacă sunteți atât de puși pe treabă"

"Ascultați Castello! Uitați că fiica dumneavoastră nu era o victimă de serie B; am facut tot posibilul, doar că ..."

"Da, da, obișnuitul ghinion, nu?"

Privirea pe care Scalia o indreptă spre Germano după această ultima frază a proprietarului era mai mult o invitație să se ridice de pe scaun și să plece, sugestie pe care comisarul o înțelese din zbor.

"Așteptați!"

"Scuzați-ne domnule Castello, ne întoarcem prin părțile noastre, astfel încât să vă puteți îneca în liniște tristețea și furia, cum credeți că e mai bine"

"Scuzați-mă, cum ați spus că vă numiți?"

"Vincent Germano"

"Dumneavoastră sunteți cel care investighează ultima crimă?"

"Povestea cu formarea n-ați crezut-o, nu-i așa? Da, exact de aceasta mă ocup"

"Reașezați-vă, cel puțin încercați să-mi puneți câteva întrebări!"

"Ok. Ceea ce credem noi, lucru pe care dumneavoastră, de asemenea, cred că l-ați aflat, se referă la posibilitatea ca fiica dumneavoastră să fi fost în contact, deci și frecventat, grupuri de persoane, care nu aparțineau tipului clasic, sau care se pot crea la școală sau întâlnindu-se cu prietenii din cartier... trebuie să faceți un efort și să ne spuneți tot ceea ce vă vine în minte despre astfel de persoane, dacă au existat, dar eu sunt convins că da, care ,într-un fel sau altul, s-au întâlnit cu fiica dumneavoastră în perioada înainte de crimă"

"Persoane ...eu din păcate, nu am putut să-i castig prea mult încrederea Patriziei,ca să o determin să-mi spuna chestiile ei; eu... poate singura ar fi putut fi soția mea, dar, din păcate, a murit cand a născut"

"Am înțeles... dar un prieten? Cineva care a venit să ia Patrizia sâmbătă seara? Un detaliu? Culoarea unei mașini?"

Scalia, observând modul în care cuvintele lui Germano deveneau din ce în ce mai vehemente, îi puse o mână pe antebraț, astfel încât să-i dea câteva momente in plus lui Gennaro Castello să se gândească.

"Am vorbit atunci de singurul tip care ..."

"Cine?"

"Dl Germano... cel care telefona, dar ea ati citit declarațiile?"

"Sigur că le-am citit! La acea întrebare ați răspuns: "Băiatul se prezenta la telefon furnizând doar un pseudonim destul de extravagant"

"Da, era *câinele din Baskerville*"

"Adică?"

"Odată nu existau telefoane mobile, astfel încât oricine dorea să vorbească cu Patrizia trebuia să o caute aici, la domiciliu și, în ultima vreme, mi se întâmplă să raspando și să găsesc la cealalt capăt al firului acest băiat, care se prezenta cu porecla aceea, prima dată eram un pic neliniștit, apoi însă, văzând cum fiica mea râdea și glumea cu tipul de la

telefon, am crezut că era un fel de glumă, poate că era un mod ca oricare altul pe care îl avea acest tip, ca să nu fie recunoscut"

"Da"

De data aceasta, schimbul de priviri dintre cei doi anchetatori fu foarte elocvent, așa că Scalia decise să reia el conversația.

"Dar nu ați dat această declarație"

"Pentru că am descoperit asta doar câțiva ani mai târziu, atunci când ancheta era deja încheiată"

"Spuneți-mi mai mult"

"E puțin de adăugat, în primii doi ani de la moartea lui Patrizia, am decis să caut o modalitate de a uita, mai degrabă decât criminalul, apoi, într-o zi, se întâmplă să trec pe una dintre aleile care dau în cealaltă piață, cea care se află la o jumătate de kilometru mai jos, și mă nimerii în fața unui bar, care se numea chiar *Baskerville*. Dintr-o dată imi veni în minte porecla tipului acela care telefona; atunci am decis să merg la o librărie pentru a cumpăra cartea lui Conan Doyle și să o citesc în câteva ore, în speranța de a găsi vreun răspuns... am ținut-o așa timp de un an, timp în care nu am făcut nimic altceva, decât să citesc romanul acela... apoi m-am decis să uit din nou"

"Barul acela mai există?"

"Da, Scalia, sigur că mai există, închipuiți-vă că, în cele din urmă, am aflat că acela era locul de întâlnire preferat de fiica mea, un motiv in plus de a nu mai vrea să intru"

"Cum ați aflat?"

"Într-o zi, vorbii cu o prietenă de-ale ei, cred că se numea Valentina, au trecut atât de mulți ani... ea mi-a spus despre dupa-amiezele petrecute cu Patrizia; în acea zi ne abandonarăm amintirilor și melancoliei, o retrăire ieftină oricum... acum nu știu unde o puteți găsi"

"La cimitir domnule Castello..."

"Oh, Doamne ! E moartă și ea?"

"Din păcate, da, dar de data aceasta criminalul nu a fost o ființă umană"

"Pentru numele lui Dumnezeu!"

Germano se ridică de pe scaun, cerând permisiunea de a merge la baie, proprietarul răspunse că da, adăugând ca nu ar mai fi fost nevoie să întrebe, oricum.

În timp ce Scalia continua să se întrețină cu Gennaro Castello, de data aceasta tratând subiecte mai ușoare, cum ar fi sportul, comisarul apela deja

un număr de pe tastatura telefonului, pe care il avea în mână .

"Alo!"

"Bună ziua, De Paolis, sunt eu, Vincent Germano, ne-am întâlnit acum câteva ore"

"Ah, da, spuneți!"

"S-a întâmplat în trecut să frecventați un bar numit Baskerville?"

"Da, cativa ani, eram logodit cu o fată care trăia în acele părți, mi se pare că se află în apropiere de Ciampino, nu-i așa?"

"Exact"

"Acest lucru s-a întâmplat în urmă cu mulți ani însă ..."

"Vă amintiți dacă aproximativ era perioda in care în care o uciseră pe fata aceea? Cea care a fost găsită pe pământurile dumneavoastră?"

"Uitați, n-aș dori să greșesc, dar cred că se intâmpla chiar în acei ani"

"Vă mulțumesc din nou, De Paolis"

"Vă rog să-mi spuneți și mie cum se va termina povestea aceasta"

"Nu vă faceți griji ..."

"Amintiți-vă că la vârsta mea ... alți treizeci de ani va fi dificil să mai pot trăi"

Cu aceste cuvinte se închise conversația, astfel că Germano puse telefonul în jacheta și trase apa, apoi reveni în camera de zi, încercând să ascundă tot ceea ce îi trecea prin cap în acel moment, numai că stăpânul casei înțelese.

"Ce s-a întâmplat, Germano?"

"Nimic deosebit, numai că acum trebuie să mergem"

"De ce nu-mi spuneți?"

"Fiindcă jaful de la bancă, care abia a avut loc, nu cred că vă interesează"

"Bine, vă cred"

Cei trei s-au salutat reciproc cu o strângere de mână rapidă, înainte ca Germano și Scalia să înceapă să coboare scările.

"Deci, ce este Germano?"

"Trebuie să mergem imediat la barul ăla, cred că răspunsurile la multe dintre întrebările noastre pot fi găsite acolo"

"Ce vrei să spui?"

"Acum câteva minute am vorbit cu De Paolis, mi-a confirmat de a fi frecventat des acel loc la sfârșitul anilor șaptezeci"

"Iată cum a făcut criminalul să știe că proprietatea ar fi fost nelocuită pentru o lună întreagă"

"Da, De Paolis trebuie să fi vorbit cu cineva în timp ce era acolo, nu există nici o altă explicație"

"Să mergem Germano, accelerați pasul!"

Câteva minute mai târziu, se găsiră în fața intrării barului și, deși comisarul nu avea nici cea mai mică idee despre ce să spună sau să ceară, făcu oricum un pas ca pentru a intra, când se simți apucat de braț.

"Așteaptați!"

"Ce mai e, Scalia?"

"Dar ce căutăm de fapt?"

"Nu știu, cu cât mai repede mergem, cu atât mai repede o să știm"

"Stați puțin ! Cum veți proceda?"

"Îl vedeți pe tipul de la casă?"

"Da, îl văd"

"Ei bine, va fi primul căruia îi voi pune întrebări; vedeți Scalia, investigând împreună cu dumneavoastră, am observat cum nimeni nu a uitat de tot această poveste, poate cheia se află tocmai în amintirile oamenilor, mai degrabă decât în interiorul unui fișier prăfuit"

"Nu cred că am înțeles bine, dar... să mergem!"

Așa cum a promis cu câteva clipe înainte, comisarul se îndreptă imediat în direcția de casei, își așteptă rândul , stând în liniște la coadă pentru a cere apoi să plătească două cafele.

"Le-ați luat deja?"

"Nu încă. Mă întreb dacă acestea sunt dense și cremoase ca cele de acum câțiva ani"

"Scuzați-mă?"

"Spuneam... de fapt este că în urmă cu mulți ani obisnuiam să beau cafea aici, așa că mă întrebam dacă este la fel de bună ca atunci"

"Cum o prepara bunicul meu nu știu, dar de cele preparate de tatăl meu îmi amintesc un pic mai ușor... veți vedea, va fi la fel de bună ca cele pe care obișnuiați să le beți atunci"

"Deci, ați fi fiul lui ...?"

" Di Peppino, da, da, barul este al nostru din 1949"

"Remarcabil"

"Ce anume?"

"Ascultați ... uitați de cafea, trebuie să vă pun câteva întrebări"

"În calitate de?"

"Numele meu Germano, sunt un comisar de poliție, el este, de asemenea, de la poliție, se numește Attilio Scalia"

"Ascultați... dacă ați venit pentru acea bătaie care a fost aici sâmbătă trecută eu ..."

"Nu, suntem aici pentru a investiga evenimentele care au avut loc în urmă cu peste treizeci de ani, câți ani aveți, scuzați-mă?"

"Eu? Treizeci și cinci"

"Abia vă născuseți, fir-ar să fie!"

"Despre ce an vorbim?"

" Despre 1979"

"M-am născut în 1978... dar poate că există cineva care poate ajuta"

"Și cine ar fi?"

"Vedeți ușa aceea, acolo in spate?"

"Da"

"Ei bine, intrați și veți găsi o doamnă destul de în vârstă, care se joacă cu un calculator încercând să facă bine calculele; aceea e mama mea, este singura persoană care v-ar putea ajuta"

"Pentru moment îți mulțumim, băiete!"

Odată trecut pragul camerei din spate, cei doi anchetatori repetară punct cu punct doamnei tot ceea ce fiul a avut deja ocazia de a asculta; Germano însă, de data aceasta, adăugă o ultimă întrebare.

"Numele *câinele din Baskerville* vă suna oarecum familiar? Excluzând cartea , bineînțeles... "

Doamna se strâmbă înainte de a răspunde, după care zâmbi cu jumătate de gură.

"Mi se pare, domnule comisar, că era un tip cu porecla asta, nu-mi amintesc exact cine era, dar îmi amintesc că a lucrat aici cu soțul meu timp de mai mulți ani, poate patru sau cinci, mai mult, nu știu să vă spun"

"Știți dacă soțul, de obicei, angaja personal la negru?"

"Oh... poate uneori, mai ales în timpul verii sau în timpul perioadelor în care era foarte mult de lucru, dar băieții angajați pe perioada nedeterminată erau toți in regulă, Controale se făceau și atunci, domnule comisar..."

"Ei bine, există cineva care știe numele acelui tip?"

"Nu cred, dat fiind faptul că a trecut prea mult timp, dar dacă vreți să dați o privire în modesta noastră arhivă, puteți face acest lucru fără nici o problemă; o numim arhivă, dar, în realitate, este doar un teanc de hârtii

care ar trebui să fie aruncat, numai că soțul meu a avut această dorință de a păstra totul și..."

"Înțeleg, înțeleg, aceea e ușa?"

"Da, e aceea, să aveți grijă la scară și aprindeți lumina, veți găsi comutatorul pe dreapta"

"OK"

Din comoditate, cei doi detectivi au decis să înceapă să lucreze separat, fiecare ocupându-se de unul dintre cele două rânduri de cutii stivuite cu care s-au trezit în față după ce au intrat.

Mormanele de documente umpleau ambele laturi ale acelei cămăruțe, lăsând doar spațiul necesar pentru trecere; ceea ce Germano și Scalia aveau in față dădea impresia de a fi fost pus la întâmplare, adică fără nici un fel de ordine cronologică sau relativă la competențe.

Comisarul sugeră să se uite întâi în acele cutii pe care era indicată securitatea socială; în cazul în care omul lor a fost un fost angajat aici, cineva trebuia să-i fi plătit cel puțin unele contribuții de asigurări sociale.

Problema fu că, cel puțin în exterior, nici una din cutiile de carton nu avea indicații, astfel încât cei doi anchetatori trebuiră să înceapă de la prima a deschide câte una pe rând, pentru ca apoi să privească în interiorul fiecăreia.

Cel mai norocos dintre cei doi a fost Scalia, care, după douăzeci de minute de căutare, păru să fi găsit în sfârșit ceva.

"Este ceva despre asigurările sociale aici ... doar ca se referă la 1984 ..."

" Neștiind pană în ce an a lucrat aici acest individ, e mai bine să ne notăm toate numele ..."

"Bine, dumneavoastră scrieți și eu vă dictez?"

"Stați să găsesc o foaie de hârtie!"

Comisarul găsi un caiet vechi, care însă nu fusese niciodată folosit; pe copertă era tipărită figura lui "Denver", un dinozaur verde, protagonistul unui desen animat celebru la sfârșitul anilor optzeci.

"Puteți începe să dictați, Scalia"

"Bine ! Primul este Daniele Mangiarotti, cofetar, născut în Roma în 1947, din dosar reiese că a trăit în strada Tuscolana, pot continua?"

"Continuați, continuați!"

"Acesta, în schimb, era un barman, un anumit Damiano Banti, născut în Rieti pe 20 noiembrie 1964 și rezident în Via Appia ...ați scris?"

"Da, da, continuați!"

"Al treilea angajat este un alt barman pe nume Matteo Palazzolo, s-a născut în 1957, dar reședința nu este specificată"

"Poate că doar ce fusese angajat... mai este altceva?"

"Nu"

"Bine, atunci vom continua sa căutăm"

"Ok, nu cred că este mai bine, cu toate acestea, o putem implica și pe doamna care este acolo?"

"Dacă nu găsim nimic altceva, atunci da, dar pentru moment prefer să continuăm singuri"

"Bine"

Cei doi au reluat munca pentru un alt sfert de oră, până când Attilio Scalia găsi din nou ceva interesant.

"Aceasta este din 1980"

"Da, așteptați să iau hârtia și pixul"

După câteva momente, Scalia începu să citească cu voce tare ceea ce văzu scris în acel vechi și prăfuit dosar de asigurare socială.

"Fetele le lăsăm Germano?"

"Pentru moment, cred că e mai bine, să trecem mai departe"

"Bine, primul este mereu Mangiarotti, bucatarul patiser din strada Tuscolana, care a rămas, cel puțin, până în 1984, în timp ce al doilea ..."

"Așteptați să actualizez perioadele aproape de numele patiserului... ok, puteți continua"

"Spuneam, al doilea angajat este un barman, numele său este Valerio Allemandi, născut în Viterbo în o mie nouă sute..."

"Stați un pic.... cum ați spus că se numește?"

"Allemandi, Valerio Allemandi"

"Dați-mi dosarul un moment, vă rog!"

Vincent Germano citi și reciti acea foaie de plată a contribuțiilor turnare în mod aproape obsesiv, ca și cum căuta ceva nedefinit.

"Este totul in regulă, domnule comisar?"

"Trebuie să dau un telefon"

"Suntem pe cale să rezolvăm cazul?"

"Nu știu, între timp mergeti acolo și arătați fișa doamnei, poate îi revine în minte o amintire un pic mai clară"

"Mă duc acum"

Atunci, comisarului nu-i rămânea nimic altceva de făcut decât să formeze numărul de telefon al inspectorul Parisi.

"Alo!"

"Angelo, sunt Vincent"

"Spune-mi!"

"Nu știu unde ești, dar trebuie neapărat sa-mi controlezi ceva"

"Ce anume?"

"Legătura de rudenie, vezi dacă Allemandi Valerio, născut în Viterbo , pe15 ianuarie 1956, are ceva de-a face cu Allemandi care a venit la secția de poliție"

"Dar cine?Ex-iubitul victimei?"

"Da, da, chiar acela"

"Suntem pe cale să rezolvăm cazul, Vincent?"

"Încă nu știu, tu controlează între timp, dupa care lasă-mă să știu imediat"

"Ok, ok!"

Comisarul își aprinse o țigară și începu să-și treacă nervos o mână prin păr , când figura lui Scalia îi reapăru în fața, interviul cu doamna era, în mod evident, deja terminat.

"Atunci?".

"El este *câinele din Baskerville* !"

"Pentru numele lui Dumnezeu !"

"Acum, ce facem?"

"Aștept un telefon de la unul dintre colegii mei, este cel pe care l-ați cunoscut în această dimineață, Angelo Parisi, aștept să aud ce are de spus; între timp , să bem cafelele pe care le-am platit deja"

La ieșirea din sală, in timpul necesar efectuării celor câțiva pași ce separau anchetatorii de tejgheaua de la bar, privirea comisarului și cea a doamnei cu calculele se incrucișară pentru un moment scurt, dar intens; Germano temu un potop de întrebări, care este, de obicei, generat de curiozitatea morbidă inerentă în ființa umană, de data aceasta, însă, interlocutorul său se limită la acea privire rapidă, evitând situația de a fi nevoită să spună încă o dată minciunile obișnuite și neverosimile.

Comisarul, rezemat de tejgheaua barului, cu intenția de a se bucura de cafeaua sa, cu atenția încordată asupra a tot ceea ce se mișca în jurul său în acel moment, își dădu seama cât de multe informații și detalii despre viețile altora ar putea afla doar stând pentru câteva minute în fața sau în spatele unei tejghele.

Era prima dată când își dădea seama de aceste detalii și gândi, râzând în sinea sa, la toate acele dăți când pierduse informații despre el însuși și despre investigațiilepe care le efectua înaintea unui barman anonim si aparent inofensiv .

Reflecțiile sale fură, însă, întrerupte de soneria telefonului.

"Alo!"

"Sunt Angelo"

"Atunci?"

"Este tatăl, Vincent... numele acelei persoane, pe care mi-ai cerut să-l verific, corespunde tatălui băiatului, care a venit la tine la birou"

"Știam... Apropo de interogatorii, au ajuns deja ceilalți trei?"

"Nu încă, ii convocasem după-amiaza târziu, Vincent"

"Ok, între timp vom merge să-i prindem pe ticăloșii ăia"

"Tatăl Allemandi și fiul?"

"Exact"

"Cum vrei să ne mișcăm?"

"Aveți deja adresele, Angelo?"

"Da, tatăl trăiește pe strada Ardeatina, în timp ce fiul în campusul universitar"

"Același in care stătea fata ucisă?"

"Da"

"Ok, atunci tu și Di Girolamo vă duceți la campus, eu și Scalia vom face o vizită tatălui său, avertizează-i și pe Piazza și Venditti, unul va merge cu tine și celălalt cu mine și Scalia, și spune-i să mă sune cum sunt gata!"

"Ok, Vincent"

Attilio Scalia rămase imobil, dar tremurând de nerăbdare în tot timpul, în care comisarul fu angajat în conversație.

"Atunci, Germano?"

"Am rezolvat cazul"

"Cum adică? Care dintre ele?"

"Ambele"

"Dar atunci, Valerio Allemandi este...."

"Un ucigaș destul de inteligent pentru a scăpa basma curata o dată, acesta este, de asemenea, un mare maestru în această artă atât de specială ..."

"Să mergem, Germano!"

Cei doi anchetatori aproape săriră din bar uitând, așa cum era evident, să salute pe tânărul casier, care, cu puțin timp înainte, a știut să-i îndrepte spre calea cea bună.

Odată ajunși la masina de serviciu, comisarul aruncă cheile lui Scalia, cerându-i să conducă, fostul oficial în vârstă ramase un pic nedumerit, spunând că ultima dată când a condus in manieră sportivă o masina a poliției fu o *Giulietta Super* în 1975; Germano nu dădu nici o atenție acestor cuvinte și îl invită să pornească, justificându-se prin faptul că ar fi fost ocupat cu efectuarea și primirea de apeluri pentru a rămâne la volan.

Într-o clipă, masina cu cei doi anchetatori la bord părăsi orașul și o luă pe șoseaua de centură Ciampino din Roma, în direcția străzii Ardeatina, de îndată ce o văzu comisarul indică ieșirea fostului șef al echipei de la omucideri.

Odată ajunși în imediata apropiere a locuinței, cei doi investigatori rămaseră în liniște în mașină, așteptând să sosească Piazza sau Venditti, precum și un echipaj suplimentar pe care comisarul îl solicitase mai devreme.

Așteptarea se prelungea mai mult decât ar fi trebuit, sau cel puțin așa i se părea lui Vincent Germano, care sugeră să se mute în interiorul unei stații de benzină aflată la câteva sute de metri distanță de unde erau ei, astfel încât să poată evita ca Valerio Allemandi să-i recunoască în vreun fel; comisarul de fapt, de-a lungul carierei sale, a devenit convins că infractorii erau alergici la poliție, astfel încât puteau să recunoască un polițist chiar dintr-o simplă privire.

Cei doi anchetatori apoi, odată plasată mașina în curtea stației de serviciu, merseră pe jos până la marginea drumului, pentru a avea în continuare posibilitatea de a ține sub observație reședința suspectului.

Sarcina părea destul de ușoară în realitate, pentru că imobilul indicat ca reședință principală a lui Allemandi se găsea aproape în mijlocul pustiului, dar aproape de drumul național, următorul imobil aflându-se la nu mai puțin de cincizeci de metri.

În timp ce aștepta, Germano își aprinse o țigară, continuând a nu spune nici un cuvânt lui Scalia; cei doi au continuau să se uite în jur cu aer nevinovat, în încercarea de a masca adevăratul motiv al prezenței lor.

La un moment dat, o mașină de culoare închisă semnaliză și începu să încetinească în imediata apropiere a comisarului, care încercă să privească

înăuntru, fără a fi notat, dădu o privire scaunelor din spate și recunoscu ciuful lui Gianni Piazza: întăririle sosiseră.

S-au oprit toți în apropierea stației de benzină, în așteptarea semnalului de pornire a acțiunii, Germano la rândul său, înainte de a da semnalul, trebuia să se sincronizeze cu colegul, Parisi.

"Gata!"

"Sunt Vincent, la ce punct sunteți?"

"Suntem la universitate, am vorbit deja cu decanul, care, însă, mă împiedică să forțez ușa fără un mandat, voi în schimb?"

"Aici suntem gata, Angelo, numai că nu am avut timp pentru a explica totul procurorului, pentru moment să ne limităm să batem la uși, ok?"

"Bine,Vincent, mergem?"

"Mergeți, Angelo!"

Germano atunci, cu gesturi largi ale mâinilor, invită și pe oamenii săi să se miște, care, după ce au ajuns la reședința declarată de Valerio Allemandi, se divizară în încercarea de a înconjura proprietatea, lăsând doar pe comisar în fața interfonului.

Germano sună la intervale regulate, dar nu răspunse nimeni.

Același lucru se întâmpla și la campusul universitar, unde oamenii conduși de Angelo Parisi aproape dărâmară ușa, tot batând violent, dar în acest caz nu părea a fi nici o altă cale.

"Alo!"

"Vincent, sunt Angelo"

"Aici nu este nimeni, Angelo, la tine?"

"Același lucru, dar ar fi un alt loc unde am putea încerca"

"Spune-mi"

"M-a sunat Di Girolamo acum câteva momente și ..."

"Dar nu era acolo cu tine?"

"Nu, Vincent, a venit Fiorini cu mine, m-am gândit că Giulio ar fi fost mult mai util dacă ar fi rămas în birou, și, într-adevăr... a dat de o casă în Albano, care i-ar putea ascunde pe cei doi"

"Explică-te"

"Proprietatea este înregistrată pe numele lui Giovanna Allemandi, sora lui Valerio, doar că a murit cu un an în urmă și singurul moștenitor se dovedește a fi fratele ei, doar că numele lui încă nu apare, probabil, in registrul de la Cadastru, unde funcționarii sunt destul de comozi.... "

"Foarte bine, le incercăm pe toate, Angelo"

"Ok, Vincent, ne vedem acolo, atunci?"

"Bine, dă-mi adresa!"

"Ar mai fi ceva: - în tot tam-tamul ăsta uitasem - am reușit să-l găsim pe profesorul de economie a lui Paola Bucci, îți amintești lecția despre biletele la ordin?"

"Da, Angelo"

"Ei bine, el pretinde că a făcut-o la începutul lunii iunie"

"Iunie , ha? Cu mai mult de trei luni în urmă..."

"Chiar așa, Vincent"

"Deci, cuvintele scrise de Paola care îl indicau pe Bellami nu vin de dincolo..."

"Chiar așa, cel mult putea să le fi scris primavara trecută"

"Da, da, acum dictează adresa, da ..."

Comisarul, de îndată ce termină de scris, o dictă din nou cu voce tare lui Attilio Scalia, care porni motorul și plecă imediat.

Germano, de-a lungul drumului, și-a petrecut tot timpul lipit de telefon încercând să-l convingă pe procuror să autorizeze o acțiune în forță în cazul în care si această tentativă s-ar fi dovedit inutilă; la începutul conversației, magistratul se demonstră ezitant și puțin deranjat de ipotezele comisarului, dar atunci când acesta argumentă cu detalii, îi fu permis, în sfârșit, să acționeze putin în forță.

Casa în cauză, înregistrată încă pe numele surorii lui Valerio Allemandi, era situată într-un cartier al clasei de mijloc la porțile lui Albano; casa fu imediat recunoscută de către cei doi ca urmare a desfășurării de forțe, care avea loc în fața lor.

Scalia parcă pe trotuar și îl urmă pe comisar după ce acesta coborâ din masină; atunci se apropie și Angelo Parisi.

"Atunci, Angelo?"

"Te așteptam pe tine, Vincent; avem trei oameni în spate și doi plasați în așa fel încât nimeni să nu poată ieși prin lateral, fără a fi văzut"

"Bine, hai să chemăm la interfon!"

Și în acest caz, locuința părea nelocuită, singurele sunete proveneau de la frunze, care, desprinzându-se din copaci, din cauza vântului, își încheiau, din păcate, zborul lovindu-se de ferestre.

Germano sună din nou, deși rezultatul era același.

Atunci, decise să se adreseze iar inspectorului Parisi.

"Angelo!"

"Da?"

"Dărâmă tot, am ok de la procuror"

"Dacă spui tu ..."

"Fiți foarte atenți!"

În treizeci de secunde atât ușa principală și cea din spate fură forțate, primii care intrară fură agenții cu experiență în raiduri care veniseră acolo în sprijin; trecură mai mult de două minute înainte ca unul dintre ei să reapară de la poarta principală pentru a comunica faptul că totul era sub control.

În acel moment intrară în casă, de asemenea, Germano, Scalia, Parisi, Piazza și ceilalți; comisarul încercă să ascundă sieși și celorlalți dezamăgirea de a nu fi găsit încă pe nimeni continuând să dea ordine și sfaturi despre unde și cum să caute, orice îi cădea sub ochi lui Germano, chiar și un simplu scrin, era indicat pentru a fi bine percheziționat.

De fapt, fiecare dintre cei prezenți în acel moment știa foarte bine cum se percheziționează o casă, prin urmare, se limitau a asculta pseudo-ordinele comisarului, ca apoi să continue în felul lor oricum.

Vincent Germano, își dădu seama că era mai bine să-i lase să-și facă treaba, așa că decise să iasă să ia o gură de aer proaspăt.

Era așezat de câteva momente pe una dintre scările care duceau la subsol, când telefonul său mobil începu să sune dintr-o dată.

"Alo!"

"Sunt Di Girolamo"

"Spune-mi, Giulio!"

"Sunt noutăți,domnule comisar! Noutăți mari!"

"Spune, spune!"

"L-am găsit pe Valerio Allemandi"

"Unde este ticalosul ăla?"

"În spital ...l- au internat cu câteva zile în urmă pentru probleme cardiace, mai multe, asistenții nu au vrut să-mi spună"

"Și care ar fi acest spital?"

"Sf. Policarp, departamentul de cardiologie"

"Bravo, Di Girolamo!"

"Așteptați! Ar mai fi ceva in legatura cu casa pe care o percheziționati..."

"Spune-mi atunci"

"Acum trei luni, o vecină a chemat 113, cerând unui echipaj să intervină, pentru că doamna crezuse că erau hoți în casă ..."

"Nu locuiește nimeni acolo de mai mult de un an, evident că mai devreme sau mai târziu ...".

"Nu, nu, cineva era în interiorul casei și agenții l-au identificat chiar, numai că nu i-au putut spune nimic, pentru că era vorba de Andrea Allemandi, fiul lui Valerio, și fiind tatăl său moștenitorul..."

"Am înțeles, bine, continuă să mă ții informat despre tot ce descoperi, Giulio, ok?"

"Bine, domnule comisar"

Vestea se răspândi repede printre polițiștii implicați în această operațiune, astfel încât inspectorul Parisi il căută imediat pe Germano.

"Vincent! Un agent din echipa intrare in forță mi-a ... "

"Da, da, e totul adevărat, mergem cu Scalia la spital pentru a vedea care este situația, tu stai aici între timp și continuă să-i faci să lucreze pe acești băieți, percheziționați totul!"

"De fapt, Vincent, eu aș avea trei interogatorii de făcut, îți amintești?"

"Da, bine, atunci te duci înapoi la secția de poliție și așteaptă pe cei trei, ai grijă să-i ții cât mai mult posibil lipiți de scaunele alea, pierzi timp, nu știu... inventează ceva, dar să nu-i lași să plece până mă întorc, aici va rămâne Gianni Piazza atunci"

"Ok, Vincent, îi spun chiar acum"

"Ne vedem mai târziu, Angello"

"Ne vedem mai târziu"

Attilio Scalia fu primul a merge la asistentul de gardă pentru a cere informații, dar băiatul nu putu decât să-i îndrume spre etajul superior, unde se afla departamentul de cardiologie.

Ofițerul de poliție în vârstă fu surprins să vadă cum putea urca încă două scări deodată, la sfârșitul cărora, se găsi în fața unui alt asistent de gardă.

"Pe cine căutați?"

Din nou, fu Scalia a interacționa cu personalul spitalului.

"Căutăm un om pe nume Valerio Allemandi, știm că este pacient aici"

"Da, este adevărat, doar că nu mai pare să fie măsură să primească vizite, poate că este cazul să reveniți mâine, după-amiaza ar fi..."

"Ascultați... trebuie să vorbim cu omul acela, suntem de la poliție, iar dacă i-ar veni un colaps în timpul interogatoriului, credeți-mă, lumea ar fi

cu siguranță un loc mai bun"

"Dar nu știu ..."

"Mandatul e pe cale să sosească, poate în seara asta îl vom avea deja pe cel de arest. Lăsați- ne să vorbim cu el!"

Asistentul a privit în jos pentru o clipă înainte de a-l privi pe Attilio Scalia în ochi, care, în realitate, nu îi oferea o gamă largă de alternative nefericitului asistent.

"Ați putea încerca, dar vă avertizez, nu vreau să îmi asum responsabilitatea pentru ceea ce s-ar putea întâmpla ..."

"Nu vă faceți griji ... apropo, ce i s-a întâmplat?"

"A avut un infarct miocardic"

"De cât timp este aici, la voi?"

"De la 1 octombrie"

"Am înțeles."

De fapt, acea dată a nu îi spunea cine știe ce lui Attilio Scalia, care avusese posibilitatea să urmărească doar o parte a investigației; îi spunea însă ceva lui Vincent Germano, care, reflectând la acea dată, reuși să găsească raspunsul la una dintre numeroasele întrebări care priveau această de la început.

Asistentul colaboră comunicând celor doi polițiști că ar fi pregătit pacientul să primească vizite, astfel încât într-o jumătate de oră ar fi putut să intre în camera ocupată de incomodul Valerio Allemandi.

După ce asistentul plecă, cei doi polițiști luară loc pe banca din sala de așteptare, încercând să gândească la ceea ce i-ar putea spune sau cere omului care se va afla in fața lor curând.

Fiecare reflecta pe cont propriu, evitând astfel să arate miile de îndoieli și incertitudini încolțite în propria mintea, când, la un moment dat, telefonul comisarului sună.

"Alo!"

"Sunt Piazza, domnule comisar ..."

"Spune-mi, Gianni!"

"Probabil am găsit ceva interesant... este vorba de exemplare vechi de ziare datând din 1979, unele chiar din 1980, dar sunt cel mult două sau trei"

"Am înțeles, și ce ..."

"La început se părea că sunt deșeuri de hârtie, apoi am început să le răsfoim și ne-am dat seama că toate copiile aveau cel putin un articol in

care se vorbea despre crima pe care Scalia a investigat-o cu mulți ani în urmă"

"Își făcuse un fel de arhivă de presă, ticălosul ăla, în plus păstrată în siguranță în casa surorii sale, pentru mai multe..."

"Așa se pare, domnule comisar"

"Încă ceva, Piazza... ziarele erau pline de praf?"

"Câteva da ... altele mai puțin, de fapt, se părea că au fost răsfoite recent ... asta înseamnă ceva?"

"Am impresia că cineva a fost inspirat, citind ziarele acelea... tu oricum sechestrează tot, de pe copiile mai puțin prăfuite trebuie să izolăm toate amprentele pe care le putem găsi."

"Bine, așa vom face"

"Bine, continuă să mă ții la curent, Piazza!"

"Sigur!"

Attilio Scalia, realizând că ceva a început să se miste cu siguranță, așteptă cu nerăbdare ca Germano să-l pună la curent cu noutățile, comisarul, însă, preferă să facă imediat un alt apel și să amâne explicațiile pentru un moment ulterior.

"Alo!"

"Bună ziua Di Girolamo, sunt Germano"

"Spuneți, domnule comisar!"

Atunci, cel mai tânăr dintre cei doi polițiști prezenți în acea încăpere se ridică în picioare, ca apoi să continue conversația cu inspectorul mergând nervos pe coridoarele din departamentul de cardiologie al spitalului.

Attilio Scalia intui că Germano cu siguranță punea ceva la cale, dar aștepta să fie informat chiar de către comisar atunci când acestea ar fi considerat oportun, evitând pentru moment să pună întrebări inutile.

După discuția telefonică, Germano își reluă locul alături de Scalia, a cărui privire plină de curiozitate îl determină pe comisar să-l pună imediat la curent cu noutățile.

"Am vorbit cu Giulio Di Girolamo, un coleg de-ai mei, și l-am rugat să continue să monitorizeze orice mișcare a fiului domnului internat aici... pentru moment nu știm unde este, dar în cazul in care aprinde mobilul sau se duce la campusul universitar, vom fi primii care vor afla"

"Bine"

"I-am mai cerut un lucru: colegul meu va ajunge aici în zece minute la bordul uneia din camionetele noastre civile și când va ajunge, îmi va face

un apel pe telefonul mobil, ca să-l pot întâlni în toaleta bărbaților de la intrarea în spital ..."

"Am înțeles ce vreți să faceți ..."

Cei doi schimbară câteva zâmbete înainte ca telefonul comisarului să reînceapă să sune, dar de data aceasta, spre deosebire de alte dăti, Vincent Germano doar se uită la ecran, dând impresia de a nu vrea să răspundă.

Telefonul continua să sune, dar comisarul nu făcu altceva decat să reducă volumul sunetului și să repună telefonul mobil în buzunar.

"De ce nu raspundeți? Scuzați-mă că întreb..."

"Am recunoscut numărul, este din zona Napoli, unde locuiește o doamnă... ei bine... nu-mi amintesc dacă v-am povestit atunci când mama victimei a venit să mă viziteze"

"Nu, nu mi-ați spus"

"Ei bine... cu câteva zile în urmă m-am trezit cu această doamnă la ușa, solicitând informații cu privire la fiica ei, de care nu știa nimic de câteva zile... și eu nu i-am spus nimic, pentru că aveam doar un presentiment, care apoi s-a dovedit a fi corect, din păcate"

"Se întâmplă "

"Da, doar că... uneori e jenant, ar trebui să ne dăm seama întotdeauna un pic înainte, în schimb... "

"De fapt, Germano, niciodată nu putem să ne dăm seama înainte... de fapt, noi intrăm în joc tocmai pentru că ceva sa întâmplat deja, chiar dacă, uneori, avem iluzia că ..."

Conversația dintre cei doi anchetatori fu întreruptă de gesturile ample ale asistentului medical, care, odată ieșit din încăperea ocupată de Allemandi, îi invita pe cei doi să se apropie.

"Sunteți gata, Germano?"

"Mă duc la etajul inferior pentru un moment să mă întâlnesc cu colegul meu și apoi vin; între timp, dacă vreți ..."

"Nu vă faceți griji, voi aștepta aici, oricum pacientul nu cred că poate scăpa pe fereastră"

"Am zburat"

De fapt, Attilio Scalia a spus o mică minciună in timp ce încerca să pară relaxat pronunțând ultima frază; ce era cu adevărat inăuntrul lui, de fapt, era o altă poveste.

Silueta lui Vincent Germano reapăru după aproximativ zece minute, pașii comisarului îndreptându-se către camera lui Valerio Allemandi; la un

semn din cap al său și fostul șef al echipei de la omucideri începu să se îndrepte spre cei câțiva metri pătrați care fuseseră rezervați unui criminal în serie.

Cei doi intrară fără să bată, pacientul nu păru surprins de vizita neașteptată, se limită să urmărească cu privirea pe cei doi ce se apropiau de patul, în care zăcea neputincios de mai mult de o săptămână.

Comisarul, înainte de a rosti vreo silabă, băgă o mână în buzunar încercând să scoată insigna, dar fu oprit de cuvintele pacientului.

"Ce vreți?"

"Nu ne-ai recunoscut? Nu atât de mult pe mine, cât pe domnul care este aici, alături de mine, ar fi trebuit să-l recunoști. După ziarele pe care le pastrezi, ai putea fi luat drept un fan"

"Am impresia că nu ați înțeles cuvintele mele. Ce vreți?"

"Știam că nu va fi ușor Allemandi cu tine, tu nu ești unul care vorbește foarte mult, nu-i așa? Adevărul este că stăteam acolo, așteptând să apară fiul tău, din păcate, nu știm unde este, dar cred că mai devreme sau mai târziu va veni"

"Dacă n-aș fi în această stare, aș face vă dispară zâmbetul de pe față, credeți-mă! Lăsați-l pe fiul meu în pace"

"Dar noi îl vom lăsa in pace, vrem doar să-i spunem o poveste, una din 1979... nu i-o povestisei, nu-i asa? Îmi imaginez surpriza pe care ai avut-o când Andrea a venit la tine ca să-ti spuna ce a făcut... Cred că s-a inspirat din ziarele pe care le-ai păstrat; numai că sărăcuțul nu știa că autorul acelei crime ciudate a fost chiar tatăl său..."

Valerio Allemandi continua să-l lase să vorbească pe Germano, care începu să meargă nervos prin cameră, apropiindu-se uneori de patul in care zăcea interlocutorul.

"Fiul tău a vrut să se răzbune pe jumătate din lume din motive pe care, sincer, nu le inteleg; știm că el a fost cel care a adăugat otrava în acel tip de cupă din care fata apoi a băut, ce ți-a spus când a ajuns acasă? Cu siguranță îți va fi spus de Gino Palmi, care, din păcate pentru el, se va fi aflat în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit... acel voyeur văzuse prea multe și, cu siguranță, îl va fi văzut pe fiul tău rătăcind în zona crimei, așa ai intervenit tu și l-ai facut să se sinucidă."

"Domnule comisar, mă considerați mai abil decât sunt în realitate"

"Nu, nu, nu-ți face iluzii, dacă suntem aici, este un semn că de fapt nu ai fost atât de abil... dar ai fost în urmă cu câțiva ani, ai reușit să scapi; atunci,

da, ai fost foarte abil. Îmi imaginez ceea ce ai simțit când ai auzit ce-i făcuse fiul tău acelei fete, la naiba, dacă l-am fi prins pe el, în cele din urmă am fi ajuns la tine, și cum încă mai era timp pentru a lua închisoare pe viața, ai considerat oportun să riști totul, Gino Palmi ar fi fost vinovatul perfect... doar că apoi ești forțat să te retragi din cauza insuficienței cardiace și Andrea începe să facă prostii, intrat de-acum în panică, trimite o scrisoare scrisă de Paola Bucci, acuzându-l pe profesorul Bellami de crimă, suficient de credibilă, doar că a fost trimisă atunci când fata deja nu ar mai fi putut face acest lucru... "

Valerio Allemandi rămase profund surprins de deducerile precise ale comisarului, dar acestea nu reușiră, totuși, să-i distrugă liniștea bazată pe convingerea că nu exista nici o dovadă care să susțină povestea intriganta spusă de către Vincent Germano.

Ultimul cuvânt fu al comisarului.

"Plecăm acum, astfel încât să poți reflecta la toate lucrurile pe care ți le-am spus în seara asta, în orice caz, pentru orice probemă vom fi afară, ne vom stabili în sala de așteptare, așteptând să se întâmple ceva ..."

"Timpul de așteptare o să fie probabil destul de lung"

"Tu nu-ți face griji"

Cei doi detectivi părăsiră apoi salonul, închizând ușa, privirea lui Attilio Scalia încrucișă pe cea a pacientului, dar fostul ofițer nu a putut vedea nici o emoție în acei ochi.

Odată afară, Vincent Germano luă telefonul mobil și îl sună pe Parisi.

"Alo!"

"Oaspeții noștri sunt încă acolo?"

"Da Vincent, dar nu cred că vor rămâne încă pentru mult timp ..."

"Bine, întreabă-i dacă vreunul dintre ei a vorbit cu Allemandi de seara care au planificat să organizeze cu Paola Bucci"

"Deja am întrebat, Lauria a vorbit cu el, intrucât Andrea Allemandi până cu câteva săptămâni înainte făcuse parte din grup, și între ei era încă, totuși, un minimum de încredere, ba chiar se pare că fost chiar Allemandi cel care le-a dat ideea de a utiliza sânge de animal"

"Da ..."

"Tu in schimb ai noutăți?"

"Nu încă, dar te voi ține la curent"

"Ok, Vincent"

Comisarul începu să dea din cap în timp ce se pregătea să formeze un alt număr de telefon.

"Alo!"

"Bună seara, d-le Bellami, sunt Vincent Germano"

"Spuneți-mi, domnule comisar!"

"Trebuie să vă pun o întrebare, doar că trebuie să fiți sincer cu mine, chiar dacă acest lucru vă poate părea jenant."

"Probabil va fi, dar nu vreau să risc complicitate la o crimă cu care nu am de-a face in mod absolut"

"De acest lucru mi-am dat seama deja cu mult timp în urmă; întrebarea este aceasta: toate obiectele care au servit la ritualurile voastre erau păstrate în casa dumneavoastră?

"Eh... da"

"Ok, bănuiesc că încăperea este la parter"

"Exact"

"Ei bine, baieții cumva aveau cheile de la casa dumneavoastră?"

"De fapt... da, vreau să spun, camera pe care o folosim, pe care am folosit-o am vrut să spun, și pe care nu o vom mai folosi, are o ușă care duce la partea exterioară a casei, așa că am dat o cheie baieților, astfel încât aceștia puteau veni și îmbrăca costumele pentru a fi gata atunci când și eu mă alăturam grupului de ceremonii"

"Am înțeles, Andrea Allemandi avea, de asemenea, una?"

"Înainte da, dar apoi rămase un pic pe margine, așa că a trebuit să-i dea cheia lui Giglio"

"Ar putea să fi făcut o copie?"

"Este cu siguranță posibil, cu toate acestea vorbim despre chei și încuietori destul de comune"

"Perfect, vă mulțumesc pentru sinceritate!"

"OK"

Odata ce mobilul fu pus în buzunarul interior al jachetei comisarului, acesta începu să actualizeze Attilio Scalia cu privire la cele mai recente informații și la acțiunile care trebuie întreprinse; singurul dubiu al fostul oficial era relativ la posibilitatea ca Valerio Allemandi să poată avertiza pe fiul său, poate folosind un telefon mobil.

Temerile lui Scalia, totuși, s-au dovedit a fi nefondate, întrucât Germano, în timp ce se întorcea de la întâlnirea din baie cu Di Girolamo, s-a asigurat că telefonul pacientului era păstrat de către personalul spitalului,

lucru care s-a întâmplat după ce unul dintre asistenții medicali veniti in ajutor ca urmare a atacului de cord, avu grijă să-l păstreze împreună cu efectele personale ale pacientului.

Cei doi anchetatori continuară să facă schimb de opinii în următoarele patruzeci de minute, până când silueta lui Andrea Allemandi apăru intr-unul dintre coridoare; Vincent Germano sări în sus.

Ajunse băiatul la ușa de la camera tatălui său.

"Bună ziua, domnule comisar ! Nu știam că ..."

"Puține cuvinte băiatule... pot să-ți dau cinci minute, nu mai mult, după care trebuie să vii cu mine, sau cel puțin pus sub supraveghere în așteptarea arestului"

"Dar ...? Ce ...?"

"Du-te, du-te să vorbești cu tatăl tău! Întreabă-l dacă știe despre uciderea unei tinere în 1979... du-te, eu te aștept aici!"

"Uitați că ..."

"Taci din gură! Tipul ăla simpatic a folosit cianura să otrăvească o tânără, atunci când tu nu te născusei încă, celula pentru el așteaptă să fie ocupată"

Lui Andrea Allemandi îi luă mai mult decât ar fi trebuit, înainte ca mâna tremurândă să poată da un impuls suficient clanței ca ușa să se deschidă.

După interpretarea excelentă, Vincent Germano se reașeză lângă Scalia, care nu reuși sa-și stăpânească uimirea.

"Germano, dar cu siguranță nu-l putem aresta. Ne-ar aresta pe noi dacă am face asta"

"Sunt pe deplin de acord cu tine Scalia, numai că el nu poate să știe acest lucru ..."

Așteptarea, care de obicei în inimile protagoniștilor poate părea eternă, de data aceasta nu a durat mai mult de câteva minute, și mai presus de toate nu a fost în zadar, telefonul comisarului sună brusc.

"Alo!"

"Sunt Di Girolamo, domnule comisar! Arestați-i! Arestați-i imediat, a mărturisit totul!"

Ceea ce inspectorul Di Girolamo, din interiorul vanului poliției situat la mai puțin de treizeci de metri în linie dreaptă de camera lui Valerio Allemandi, nu ar fi putut explica în câteva cuvinte fu că, datorită microfoanelor aduse de el comisarului, care cu înțelepciune le-a plasat în camera criminalului în timpul scurtei conversații avute puțin mai înainte, a

fost posibil să fie ascultat un Andrea Allemandi panicat cerând explicații tatălui în legătură cu prezența poliției acolo.

Pierzându-și controlul, vorbi liber, discutând așa despre multe dintre faptele care erau în atenția poliției, atât relative la 2013 cât și la 1979.

Ceea ce i-a adus actul de acuzare și condamnarea ulterioară fură unele aspecte ale crimei, ascunse oricărui mijloc de comunicare, cum ar fi retezarea post-mortem a celor patru degete ale fetei, pe care doar criminalul le putea cunoaște și care au fost "cântate" de Andrea Allemandi în timpul discuției cu tatăl său, în manieră detaliată.

Valerio Allemandi, în schimb, odată ce își dădu seama că nu mai avea ce să facă, alese să nu participe nici la propriul proces, nici la cel al fiului, și cu atât mai puțin să facă și să vadă făcând închisoare pe viață la care probabil ar fi fost condamnați ; se sinucise o săptămână după aceea în patul de spital, injectându-și o bulă de aer în vene cu o seringă luat în secret de la o asistentă medicală.

Această investigație îl făcu pe Vincent Germano să reflecteze mult relativ la relația tată-fiu; într-adevăr, în ciuda faptului că Allemandi erau opuși unul celuilalt în termeni de răceală și luciditate, acest lucru nu împiedică instinctele fiului să îl conducă să facă același lucruri care vazuseră ca protagonist propriul părinte cu mulți ani înainte.

La sfârșit, comisarul reuși, de asemenea, să facă acel apel rămas de multe ori suspendat în eter; după sărbătorile de Crăciun, într-o seară sună telefonul în una din numeroasele case din Afragola, în apropiere de Napoli. Conversația lungă între Germano și doamna Bucci veni pe neașteptate pentru cei doi care, în cele din urmă, fură de acord în a accepta faptul că mai mult de atât nu s- ar fi putut face, slabă consolare care cu siguranță nu a împiedicat ca melancolia să fie mereu prezentă de-a lungul conversației.

O veste bună veni pentru fostul șef al echipei de la omucideri Attilio Scalia, care primi o însărcinare de îndeplinit în regim part-time la secția de poliție condusă de Vincent Germano; comisarul, după cereri repetate la organele competente, reușise să creeze un mic oficiu operativ, care se ocupa cu așa-numitele *cold-case(delicte nerezolvate)*; singura observație pe care Scalia o făcu avea legătură cu faptul că i s-a încredințat numai lui această sarcină.

Comisarul îi răspunse, zâmbind, că în acest fel ar fi putut fi propriul său șef, fără ordine de dat sau de primit, putând lucra în același mod în care cu siguranță îi plăcea să trăiască: liber.

Comentariul dumneavoastră şi recomandările prin viu grai vor avea o influenţă pozitivă

Comentariul dumneavoastră şi recomandările prin viu grai sunt cruciale pentru orice autor de succes. Dacă v-a plăcut această carte, vă rugăm să lăsaţi un comentariu, chiar dacă ne lăsaţi doar un rând sau două şi spuneţi-le prietenilor dumneavoastră despre ea. Veţi ajuta astfel autorul să vă ofere noi titluri şi le veţi da ocazia şi altora să se bucure de carte.

Vă mulţumim mult pentru sprijinul dumneavoastră !

Căutați și alte lecturi deosebite?

Cărțile dumneavoastră în limba dumneavoastră

Babelcube Books ajută cititorii să găsească lecturi deosebite. Joacă un rol de mijlocitor, conectându-vă cu următoarea dumneavoastră carte.

Colecția noastră cuprinde cărți produse la Babelcube, piața de desfacere care conectează scriitori independenți si traducători și le distribuie cărțile în numeroase limbi pe plan mondial. Cărțile pe care le veți găsi au fost traduse, astfel încât să puteți descoperi lecturi incitante în limba dumneavoastră.

Suntem mândri să vă prezentăm cărțile lumii.

Daca vreți sa aflați mai multe despre cărțile noastre, răsfoiți catalogul nostru și

înscrieți-vă la buletinul nostru informativ pentru a afla despre cele mai noi apariții pe piață, vizitați pagina noastra de internet:

www.babelcubebooks.com